THE
MAR IVANIOS COLLEGE
ANNUAL

MAR IVANIOS COLLEGE
LIBRARY.
TRIVANDRUM.

VERITAS VOS LIBERABIT

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Vol. V
1954-'55

BETHANY HILLS
TRIVANDRUM
INDIA

VERITAS VOS LIBERABIT

MAR IVANIOS COLLEGE ANNUAL

(1954-55)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

MAR IVANIOS COLLEGE
LIBRARY
AC. NO.
THIRUVANANTHAPURAM

PRINTED AT
THE ST. MARY'S PRESS, PATTOM, TRIVANDRUM
AND
PUBLISHED BY
THE PRINCIPAL, MAR IVANIOS COLLEGE,
BETHANY HILLS, TRIVANDRUM.

HIS GRACE THE MOST REV. BENEDICT MAR GREGORIOS
ARCHBISHOP OF TRIVANDRUM

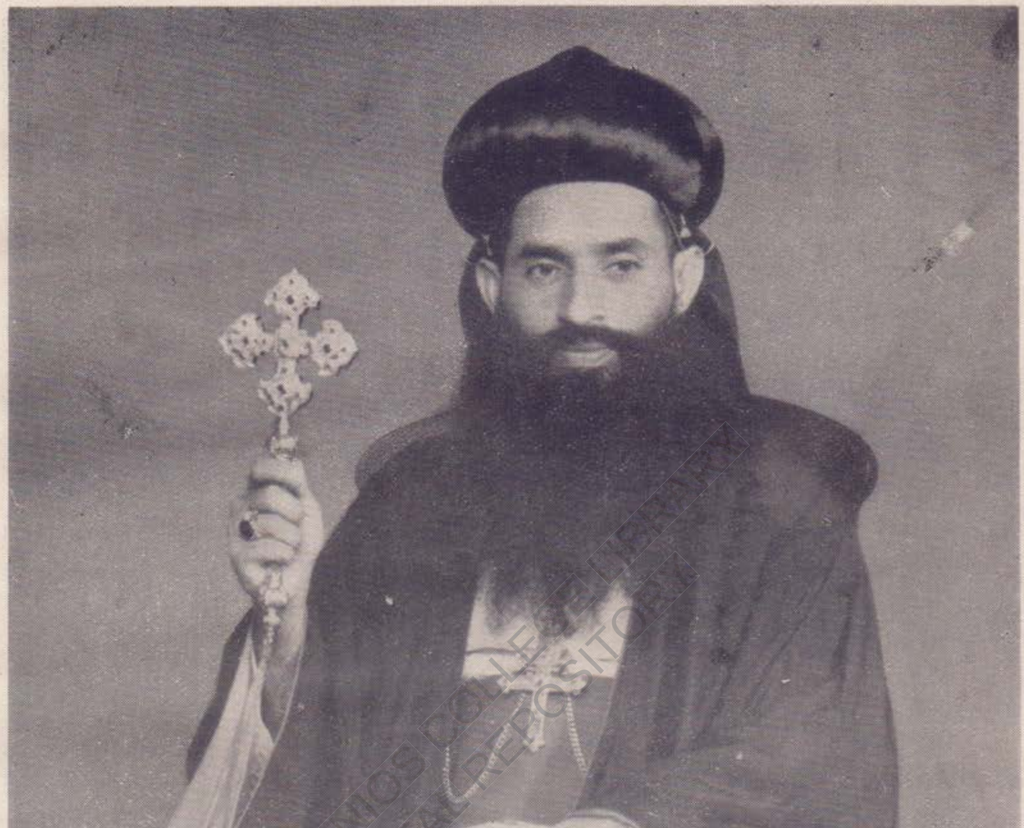

FELICITATIONS
TO
OUR BELOVED PATRON
ON
HIS ELEVATION TO THE ARCHBISHOPRIC

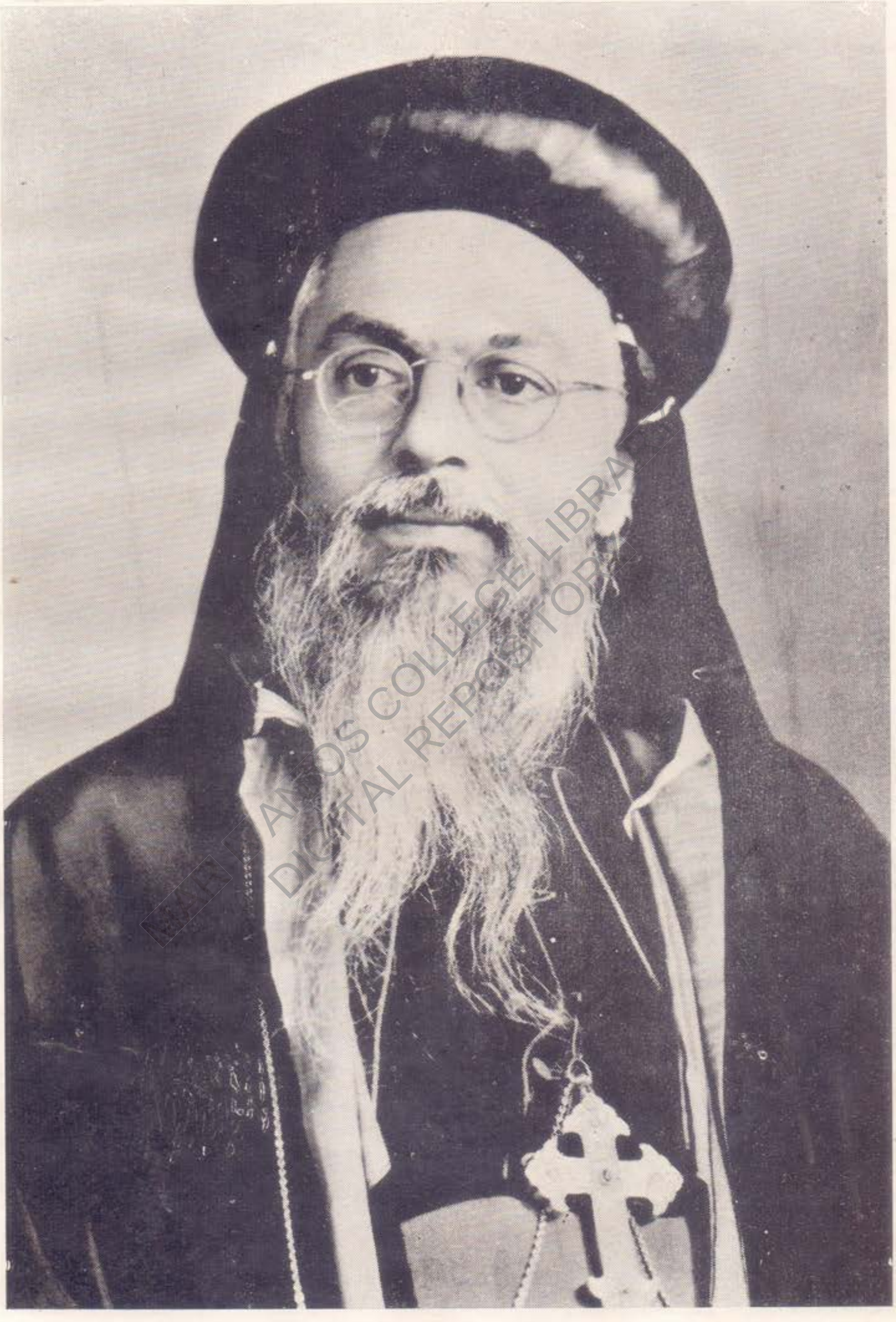

The Late Archbishop MAR SEVERIOS,
BISHOP OF THIRUVELLA
R. I. P.

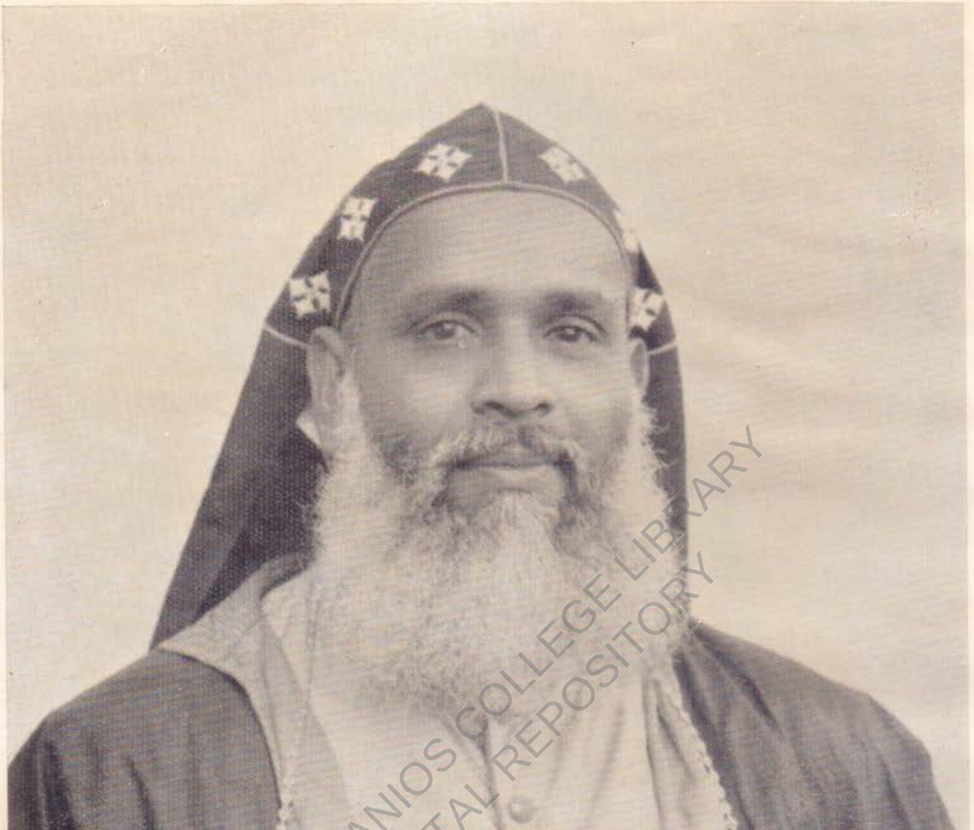

RIGHT REVEREND Dr. ZACHARIAS MAR ATHANASIUS
BISHOP OF THIRUVELLA

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

CONTENTS

EDITORIAL NOTES.

LIFE AT OUR COLLEGE. — PAGE.

Unveiling of the Portrait of the Late Archbishop Mar Ivanios.

The Annual Report . . . 1

Reports on the activities of the various Associations and Clubs 6

The College Day, 1954-'55 . . . 24

The Hostel Day, 1954-'55 . . . 25

The College Chronicle . . . 26

ENGLISH ARTICLES, FICTION, POETRY

The Role of India in Promoting World Peace — *M. T. George, IV B. A.* — 1

Matter, Space and the Universe . . — *P. Sam Raj, III B. Sc.* — 4

Under Police Protection . . — *Jose A. Ottaplakel, II U. C.* — 6

The Waves . . . — *Ernest Stephen, M. Sc.* — 9

Gerard Manley Hopkins . . . — *G. Panicker, M. A., Ph. L., S. T. L.* — 10

In the Company of Stephen Spender . . — *T. K. D.* — 16

The Value of a Smile . . . — *K. Peethambaran, II U. C.* — 18

A Remarkable Character . . . — *Horace Miranda, III B. Com.* — 20

Gardening for Pleasure and Profit . . — *S. Rangaswamy Iyengar, B. A., B. Sc. (Ag.)* — 22

Sportsmanship . . . . — *N. N. Sarma, II U. C.* — 26

Vitamins . . . . — *O. P. Abraham, M. Sc.* — 28

Under Beauty's Spell . . . — *E. J. Carri* — 30

Amazing Path-finders . . . — *A. B. Soans, B. Sc. (Hons)* — 31

Music in Our Life . . . . — *Sunny Nettar, B. A., III B. Com.* — 33

"Ichabod! Ichabod!". . . . — *E. J. Carri* — 35

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

PAGE.

MALAYALAM SECTION

പ്രസ്താവന

ഭാരതത്തിന്റെ അനിഷേധ്യ നേതാവ് . . . 1
R. Gopinathan, II U. C.

ശിഥില ചിന്തകൾ 5
Abraham George, IV U. C.

പൂവിനോട് 8
K. J. Kurup, IV U. C.

സാഹിത്യത്തിലേയ്ക്ക്—ഒരു നോട്ടം . . 10
N. Ramachandran Pillai, III U. C.

വസന്തഗീതം. . . . 13
K. R. Vituthiyil, II U. C.

കണ്ണീരിൽ കതിർത്ത സ്മരണകൾ . . 14
Moses, IV U. C.

പറയൂ, ഞാൻ നിരപരാധിയാണെന്ന് . . 16
Thomas Mathew, III U. C.

കുരുക്ഷേത്രത്തിലെ അഭിമന്യു . . 22
Gopinatha Pillai, II U. C.

പൂക്കൾ—ഒരു നിരീക്ഷണം . . 23
E. Deva Das, III U. C.

ജീവിതം വീണ്ടും തളിർക്കുന്നു . . . 26
T. J. Benjamin, III U. C.

വിധിവിലാസം—ഒരു നിരീക്ഷണം . . 29
K. Sukumaran Nair, IV U. C.

ഗീതികാവ്യങ്ങൾ . . . 32
Varughese Mathew, II U. C.

സമ്പന്നന്റെ വെമ്പൽ . . . 36
Vidvan N. K. John, B. A.

കുടുംബം 37
K. P. Thampy, II U. C.

HINDI SECTION

TAMIL SECTION

Editorial Notes.

Another year has gone by, and as the Principal's report, which we publish elsewhere, will show, the college has passed its nonage, and, we are proud to say, has reached a stage when it can hold its head high among the institutions affiliated to the University of Travancore. The academic standards which we have endeavoured steadfastly to maintain, our enviable record in sports and other extra curricular activities, especially those of the NCC and the ACC, the discipline which we have consistently enforced among the students, and the efficient work of the staff, have earned for us a place second to none in the estimation of the public of Trivandrum and, indeed, of Travancore-Cochin. For this good name which we have acquired, we owe deep thanks to the grace of God, to the loving care of our noble Founder and Patron, the late Archbishop Mar Ivanios, the patronage and solicitude of his successor, the present Archbishop, His Grace Benedict Mar Gregorios, and the whole-hearted co-operation of the staff.

Archbishop Mar Severios of Thiruvella, whose unexpected demise some months ago we deeply mourn, and the present Archbishop, whom we congratulate most sincerely on his elevation to his exalted office, have always blessed us with their help and advice. His Grace Mar Gregorios, on whose deserving shoulders has fallen the mantle of the late Archbishop Mar Ivanios, we claim to be one of us, for he played a great part in the establishment of the college, and he guided its destinies as its first Principal. We are confident that his benign influence and counsel will enable the college to grow from strength to strength and to reach higher levels of usefulness in the service of the youth of the Nation.

We take this opportunity to congratulate His Lordship Mar Athanasius on his appointment as Bishop of Tiruvella, and we record here our love for and loyalty to him.

We mourn the passing away of two of our dear students, K. Vijayan (Kadakom, Chirayinkil) and D. Rama Panicker (Ambalapuzha), both of whom were in the Junior Intermediate Class. Though it was only a short time that they were with us, they had already won the affection and regard of both the students and the staff. We offer their bereaved families our sincerest condolence and pray for the repose of their souls.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Various circumstances have delayed the publication of our Annual once again. We wish to express our regret for this great delay. In compensation, we hope, our readers will find the get-up of the magazine, its contents and quality, worthy of our college. We can claim that we have tried our best to provide our readers with varied items of interest and usefulness; and we have the gratification that we have afforded opportunities to our students to display their journalistic talents and literary abilities. We conclude by requesting our readers to pardon their shortcomings generously.

Editors.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

LIFE IN OUR COLLEGE

A MULTI-FACETED PICTURE

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

UNVEILING OF THE PORTRAIT

OF THE LATE ARCHBISHOP
MAR IVANIOS, THE FOUNDER OF THE COLLEGE.

The following is a speech delivered by the Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A., L. T., Ph. D. on the occasion of the unveiling of a portrait of the late Archbishop Mar Ivanios, of revered memory, by the Hon. K. T. Koshy, Chief Justice, Travancore-Cochin, on 19th July, 1954:-

Hon'ble Chief Justice Koshi, Your Lordship, Ladies and Gentlemen,

I am very happy to welcome you all into our midst. We are particularly fortunate to have Chief Justice Koshi unveil the portrait of the late Archbishop Mar Ivanios, the Founder of this College. None could have performed this ceremony better, as Mr. Koshi, not only for his very eminent position as the presiding judge of the supreme seat of judiciary in this State, but also for the fact that Chief Justice Koshi was a student of the late Archbishop. I extend a very warm welcome to him.

Besides the unveiling of the portrait, we are unconsciously and automatically performing another ceremony, of which, we are least aware, namely, the inauguration of this Assembly Hall. A large hall, where all the staff and students can meet, has been a long-felt

want and a most cherished desire. If we are assembling in this beautiful hall today, significantly on the day of the unveiling of the portrait of the late Archbishop Mar Ivanios, we owe it entirely to the benevolence and generosity of the present patron of our college, His Lordship Benedict Mar Gregorios. I thank you for this great gift, and welcome you most cordially.

To you, ladies and gentlemen, and especially the staff and students, who are from far away places, I extend my sincerest welcome.

We are meeting under circumstances that need no introduction to, or elaboration of the late Archbishop Mar Ivanios' work. Words would be superfluous under the weight and pressure of what is unrolled before us.

This is a place where, "if we keep silence, the stones will cry out instead," (Lk. 19-40) of his greatness and his achievements. His path of life had always been unique and varied. Born of an illustrious family, which though known by tradition for its martial qualities, his mind turned to heights of intellectual achievement and spiritual holiness. He stood foremost among men of academic qualifications of his time. When he had put his entire self at the service of his community, he was swept on to the topmost place of leadership, by the sheer force of his personality and by the qualities of his head and heart. Still, there has always been a quest in his mind and a thirst in his heart. While he was professor at Calcutta, he spent all his means to educate many a man and woman. From the familiar fashions of Calcutta and the company of intellectual giants of Serampore, he turned suddenly away to the interior forests of Perinad. True to Indian Maharshies of old, he collected a company of disciples and established an Asram, in the jungles, where he led a life of meditation, prayer and penance, and it is said that he befriended the wild animals. It was a life that he took easily to himself. This is a paradox of his life, as many other paradoxes people attribute to him. I think, all great men have such paradoxes.

It was with a new vision and a new life that he emerged from the forests. He became the leader of the Reunion Movement and the head of the Hierarchy, and the Archbishop of Trivandrum. If a politician is said to sway the mind of the electorate for winning their votes, a scientist dives into the secrets of nature and harnesses its powers for good or for evil-nobody knows what—it is definitely the educationist who moulds the mind of men, shapes society and decides the fate of nations for prosperity and peace. Archbishop Mar Ivanios was, above all, an educationist. The mandate of "Teach ye all nations" was writ large on his life. As Principal of the M. D. Seminary and Professor at Serampore, he was a teacher in the best and highest meaning of that term. His deep and enduring interest in education burned like a flame in his heart. As soon as he was installed as Archbishop of Trivandrum, schools of various grades began to blossom out in the various parts of his Archdiocese. In response to his inborn urge for educational work and as a natural and inevitable consequence of the great number of schools under him, the idea of a first grade college began to take form. Even as late as 1948, the idea of a college was too presumptuous

and ambitious for the limited means of this Archdiocese. In the matter of older institutions and organizations, with by far vast financial resources, the establishment of a first grade college took several years to plan out, and more years to take shape. But, as by a magician's wand, this college came into existence, as by overnight. How this abandoned spot was converted into a beautiful temple of learning and wisdom is a mystery, which human intelligence cannot fathom. Ten years ago, this cluster of hills was mostly covered by bushes, where jackals freely roamed and howled, snakes stealthily leered from cracks and crevices and where corpses of unwanted men were concealed. In a matter of few months, lands were plotted, roads were laid out and the buildings began to push out into the skyline. Now, wherever you turn, you find the efflorescence of youth and the young hearts throbbing with hopes and aspirations. Five years have passed, since the inception of this college and we may say with pardonable pride, that our achievements have not been small. During the construction of the buildings, His Grace never missed his daily visit, except when he became seriously ill. There is not a single brick in the walls, not a chip of wood, that does not proclaim the touch of his comment.

Mar Ivanios is a name well known all over India and even in Europe and America. This is but a bare truth, for I may presume to speak with some first hand information. On account of the gracious benevolence of the late Archbishop Mar Ivanios, I had been able to spend some years in Europe and America. I should not dilate on what a foreigner would feel in a strange land of strange people, often with strange languages. Wherever I had gone, the words Mar Ivanios were magic words of "*Open Sesame*", that flung wide, not only the doors of homes, but even the hearts of men. I know several Indians, travelling in foreign lands who have drawn largely on the credit of the Archbishop's name. His travels around the world have contributed not a little to build up that good will among nations, so badly needed in a world torn by mutual fears and suspicions. It is the late Archbishop Mar Ivanios, who pleaded with the Governor General and Prime Minister of Canada, when he was in that country, to grant nationalisation to hundreds of Punjabis, who had emigrated to Canada. I had the great privilege of accompanying the late Archbishop, when he visited Srimathy Vijayalekshmy Pundit in New York in 1947 and when he urged on her, of the great necessity of establishing diplomatic relations between India and Vatican. She said that she would write to her brother Punditji. A few months after, the relations were established. I can still remember, how the late Archbishop kept President Truman in pleasant enlightenment and genial company, when he was narrating to the President, commercial relations of ancient Malabar with the civilized countries of the West. The President, fascinated by this dignitary, prolonged the appointed time to one hour. Instances can be cited without end, to show the wisdom of this wise man from the East.

There are sometimes great men, who are but mere children of good fortune, born under circumstances that could not but make them "great." But here is one who reached the summit by uphill climb.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

He had fought against the prevailing forces and currents and created a new force and a new current that gather momentum, as days go by. It is not simply what he has achieved that entitles him to this greatness, but also what he has achieved with. About twenty years ago, he walked into this city, unknown and unrecognised by anyone, except the very few who knew him personally. He had not a square inch of land of his own, not a follower, not a single educational institution, even of the primary level. Today, after twenty years of his labour, we stand in astonishment and admiration, at the many institutions he has built, which are monuments of his genius and greatness. Had it not been for him, these hills would have been an abandoned and haunted place of thickets as before; we could not have been here and to many young men, would have been deprived the privilege of college education. It is under these circumstances, we are meeting today. A year ago last Thursday, this great soul departed this world to say "Adsum" to the call of the Master. But he is not dead; he lives in all that he was and all he has left, as means of serving humanity without distinctions of colour, caste or creed. The light that he lit on this hill is now shining forth over all parts of our state. It shall be a beacon light for many generations of young men, guiding and strengthening their lives. There is nothing on this hill that does not bear the mark of his personality and his genius. His hands always reached for the highest and there is nothing which he touched and not made superlatively great. My words are but echoes of what every brick or stone and every chip of wood is proclaiming today, and this portrait is but a visible picture of his imprint on them. Sir, I request you to unveil the portrait.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

THE STAFF 1954 - '55

Sitting (Left to Right): **Rev. Fr. Geevarghese Panicker, B. A. (Hons);** Messrs. S. Rangaswamy Iyengar B. A; B. Sc. (Agr.). Ernest Stephen, M. Sc; S. Thanu Iyer, M. A; K. Mammen, M. A; J. Fenni, B. Sc. (Hons); Rev. Fr. George Malancharuvil (Bursar); Rev. Fr. Jos Mathew, M. Sc., B. T. (Vice Principal); Rev. Fr. N. A. Thomas M. A. L. T, Ph. D; Dr. A. Sivaramasubramonia Iyer, M. A; Ph.D. Messrs. J.Srinivasan M. A.; T. Padmanabha Iyer, M. A., L. T., K. C. Mathew, M. A., Fr. J. M. Elenjileth, Ph. B; Messrs. G. Vaidyanatha Iyer M. A; E. J. Carri, B. A.

Standing 1st Row (L. to R.) :- Messrs. C. G. Abraham, B. O. L.; C. Antony B. Sc. (Agr.); V. Kunjusankara Pillai; M. A.; V. Govindan Nair, B. Sc.; J. Joseph B. A; A. C. A.; K. Rajayyan B. A. (Hons.) V. V. Abraham M. A,; John K. John, M.Sc.; P. J. Joseph B. A., Vidwan; V. S. Kuncheria, B. A; P. K. Geoffrey Doss. B. A. L. T; K. P. Raveendran, M. Sc.; I. M. Scariah, M. Sc.; A. B. Soans, B. Sc. (Hons); P. A. Rajan, B. A.; K. G. Georgekutty, M. A; K. Narayanan Nair, M. A.; P. J. Mathew B. A., B. Com (Hons).

Standing 2nd Row (L. to R.) Messrs. A. J. Varghese, B. Sc; V. C. Joseph, B.Sc; Mathappan Sebastian, B.Sc; M. K. George, B.Sc.; M. Mani, M.Sc.; V. V. Joseph, B.Sc; T. K. Doraiswamy, M. A; T. K. Koshy M. A; O. P. Abraham M.Sc; P. J. Joseph M. A.; P. K. Thomas, M.Sc; M. I. Thomas B.Sc. (Hons); Chacko Mathew, B.Sc; T. L. Varghese B. A; (Hons); N. C. Joseph, B.Sc.; N. K. John B. A, Vidwan. Thomas P. George, B.Sc.

THE SENIOR B. Sc. STUDENTS (BOTANY) 1954 - '55

The Annual Report, 1954-55.*

OUR College completes its fifth year by the end of this academic year. Five years in the life of an institution is not a great thing by the span of time it has covered. But its shape and pattern are bound to be formed, and the foundations of its tradition and cultural status are sure to be laid. In this light, these five years have been important and momentous. The ideals which the Founder, the late Archbishop of happy memory, set before us have never failed to guide, strengthen and inspire us for higher peaks to climb. His invisible presence has been felt everywhere and at every time. An oil painting of His Grace was unveiled in this Hall on 19th July 1954 by The Hon. K. T. Koshy, Chief Justice, Travancore-Cochin. It is a good likeness of His Grace's forceful and dynamic personality and we feel sure it will prove a source of inspiration to countless generations of young men who will be having their education in this College.

His Grace The Most Rev. Benedict Mar Gregorios, who stepped into his shoes as the Patron of this college, despite many odds, has continued to show his interest and to give aid to our college. His Grace has our whole-hearted sympathy in his struggle to solve the many hard problems confronting him after his assumption of office.

The cold Hand of Death has snatched away another benefactor and friend of our college, the late Archbishop Mar Severios of Tiruvella. He was a student of the late Archbishop Mar Ivanios, and later on, his colleague. Like the Founder of this college, Archbishop Mar Severios was a great educationist and a lover of youth. It was he, who laid the foundation stone of this college in 1947. By his demise, the college has lost a great

* Presented by the Principal on the College day.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

friend and benefactor. May his soul rest in peace.

I am very grateful to the University of Travancore for the kind permission it gave us to open B. Sc. Mathematics, and B. Com. courses and to introduce Agriculture as an optional for the Intermediate class. It was one of the fondest hopes of the founder of this college to establish a separate school of agriculture in this vast campus of over a hundred acres with the wet and dry lands and other singular facilities we have for farming. During the last days of his life, he had been trying to materialise this dream Our Intermediate agriculture is but an apology of that gigantic scheme, which the Founder had. Commerce also has been a popular course that stretched out wings of hope for the young, especially in terms of jobs in planned-out industrialisation of India.

Admissions**:** If the number of applications for admission is a barometer of the prestige and status of a college, there is ground for great gratification for us, for, this year, there was a rush for admissions, quite unprecedented in the history of our college; and the applications cut right across all communal and denominational cleavages. Even apart from this, there have been abundant signs of the recognition and appreciation by the public, of our humble work in this institution. If discipline is the core of efficiency and success, we may pardonably be proud that we have been behind none in this matter and our dear students have proved this both in the University examinations and in their refined behaviour which has won the admiration of the public. We have not forgotten for a moment that true education is not so much the stuffing of the brain, as the moulding of a personality; and what we fill him with does not matter as much as what we make of him —a useful citizen of his country, ready for sacrifice, and a devoted son of his family. I am not at all oblivious of the limitations, both on the part of the students gathered from every corner of the State, and also on our part. With God as our guiding Light we have taken to teaching, not as a profession, much less as a career, but as a sacred mission we owe to our dear motherland.

Strength**:** This year our rolls have swelled to about 1200, despite our firm belief in quality rather than in quantity. We have extended our help to aspiring young men, who sincerely and reasonably sought college education as necessary for a usefully bright future: in some instances, we have allowed our charity to outrun the norms of admission. Our present enrolment is listed as follows:

	Juniors.	*Seniors.*
B. Sc. Botany	31	31
B. Sc. Mathematics	18	....
B. A. Economics	86	54
B. Com.	45	..
Intermediate:		
Group i Maths. Phy. Chem.	142	116
" ii *a*-Biol. Phy. Chem.	122	106
" ii *b*-Biol. Chem. Agr.	59	...
" Biol. Chem. Logic.	...	51
" iii *a*-W. H., Br. H., Ind. H.	73	58
" iii *b*-W. H., Br. H., Logic	73	60

Results**:** The results of the University examination of March—April 1954 have been very gratifying. This year, we have scored five per cent passes more than last year. Subject-wise passes have been outstanding in some subjects, as in

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY REPOSITORY

Intermediate World History, 47 out of 55, (85·5 percent), Biology, 106 out of 125 (85 percent), Physics 143 out of 178 (80 percent), Chemistry 128 out of 211 (60.5 per cent) and so on. We earnestly hope that the results of the next March-April University examinations would be much better.

An objective survey of the results of the University examinations will show that for the last three years, we have been adding almost five per cent every year to the total percentage of our pass in the Intermediate. The first batch of Botany B. Sc. students were presented for the last university examination. In part III Botany, 97 per cent came out successful.

Staff: The staff of the college has remained almost the same as last year, though new courses brought new additions. In the English Department, Mr. K. G. Georgekutty, one of our old students, has been appointed as lecturer.

History and Economics: Messrs. T. L. Varghese and K. Rajayyan have joined as additional lecturers.

Mathematics: With the introduction of B. Sc. in Mathematics, new teachers became necessary. Mr. John K. John (formerly of the Wilson College, Bombay) and Mr. M. Mani, have been appointed.

Physics: Mr. E. J. Jacob left the college to take up work under the Government of India. Mr. V. Govindan Nair was appointed instead.

Biology: Messrs. I. M. Scaria and K. P. Revindran were appointed as Lecturers and Messrs. Chacko Mathew and N. C. Joseph, as Demonstrators

Commerce: With the introduction of the B. Com. course, Messrs. P. J. Mathew, J. Joseph and A. G. Mathew were appointed as Lecturers.

Agriculture: The Agriculture course for the Intermediate class was begun and Mr. S. Rengaswamy Iyenger, formerly District Agricultural Officer, Trivandrum, was appointed as Lecturer and Mr. C. Antony, as Demonstrator.

Malayalam: Mr. C. J. Chacko left the services of the college for research work in Malayalam. Mr. V. Kunjusankara Pillai was appointed as Lecturer.

Residence: Our college Hostel is cosmopolitan and it represents a cross section of the various communities and denominations of our State. I need not dilate on the beauty of this lovely site, nor its healthy character. There are 276 inmates in the hostel, with three Wardens to look after them. A beautiful garden with flower-beds and pond are additions to the charming beauty of this place.

Associations: We have altogether 12 associations and 11 clubs, working in the college. Of these, the Agri-Horticultural association is the result of the interest which the students have in agriculture and of those who have taken to gardening as hobby. Under the auspices of these associations, meetings were held when eminent men gave speeches. Study tours were conducted by some Associations such as the Botany Association, Agri-Horticultural Association, etc. Students were keenly interested and quite active, but I may also mention that this interest was in evidence not so much towards the end as at the beginning of the year. I hope next year the students will carry out these activities with sustained effort and persevering zeal.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

I feel proud to mention that this year we have provided an excellent stage in this Assembly Hall which has been rendered large by a few structural alterations. The design and the fittings of the stage and the platform have been entirely the work of Rev. Fr. George, our Bursar, and Sri P. J. Joseph, B. A. our Hindi Lecturer, who is also our make-up artist. I feel it my duty to thank them for the help which they have unstintingly rendered.

N. C. C. & A. C. C.: A new feature of this year has been the introduction of the N. C. C. and A. C. C. units in our college. We are very grateful for this to the authorities of the University of Travancore and of the N. C. C. Our college has at present a platoon of 47 cadets for the N. C. C, and two platoons of 81 cadets for the A. C. C. The N. C. C. cadets participated in the camp at Kalamacherry and the A. C. C. cadets in the camp at Kottarakkara, in December, 1954. Though the cadets of our college have had a training only for one year, their turn-out has been very good. Messrs. Bhaskaran Nadar, Thomas George, Mathew C. Philip and Stalin Cletus of N. C. C., scored prizes in the sports meet at Trivandrum and at Ernakulam. During the Christmas holidays, our college buildings and hostels were placed at the disposal of the N. C. C., for the annual camp of the Junior Division N. C. C. In this connection, I should like to place on record our grateful appreciation of the services of Commandant Almeida, Major Sivaraman Nayar, Capt. Neelakanta Sharma, Lieut. Janardhana Iyer and other officers.

Our Social Service Leaguers of last year have been merged into the Auxiliary Cadet Corps (A. C. C.) of this year and I cannot pass this occasion without mentioning my deep appreciation of the work they have done and the spirit they have shown. Four members of the staff, Messrs. E. J. Jacob (who subsequently had to leave us), J. A. Moreira, A. J. Varghese and P. John, have completed their Officers' Training Course held at the N. C. C. Headquarters, Trivandrum, in June, 1954. 34 cadets under Mr. A. J. Varghese attended the A. C. C. Social service camp at Kottarakkara and won the admiration of the Officers and the public. The members of the A. C. C. have distributed milk to an average of 250 children, for about 50 days. These cadets, with other students, have also been able to collect old clothes for distribution among the poor and for use in some of the hospitals of the rural areas. On Christmas day, the Social Service League of the College has been host to 500 poor children of the locality, gave them a sumptuous dinner, entertained them with film show, drama and lucky-dip. I take this occasion to thank our friends and well-wishers of the college, who have contributed to make the work of the Social Service League, a grand success. I must thank particularly, the officers of the A. C. C., Messrs. J. A. Moreira, A. J. Varghese and P. John, for the untiring zeal and deep interest they have shown in this section of our activities.

Sports and Games: Mr. V. S. Kuncheria, has been Physical Director from the beginning of this academic year. Our best performance was in the field of Volley Ball. The names of most of the players of our Volley Ball team are household names in our state. We have won

three cups this year—at the Inter-collegiate Tournament, at the Fr. Barthalomeo Memorial Tournament, and the challenge cup of the Amatuer Athletic Association of Attingal. Four of our players, Messrs. R. Selvin, P. C. Kurien, P. C. George and K. T. Mathew were selected to represent the Travancore University team and two of them, Messrs. R. Selvin and P. C. Kurien were selected to represent T-C state in the National Volley Ball championship.

Hockey: In the Hockey tournaments, we fared very well, though we narrowly missed to secure any trophy. Special mention must be made of Mr. J. A. Moreira, Basil Miranda and Horace Miranda.

Tennis: We have three Tennis courts and all of them are made full use of by our players. Mr. Bruce Moreira of I U.C. was selected to represent the T-C State in the National Tennis Championship (Juniors) held at Calcutta.

Cricket: We are doing well in cricket too, though not to any spectacular extent. C K Vijayan, II U. C., was selected to represent T-C state (South Zone) for the Ranjit Trophy.

In Football and Basket-ball, we have not achieved anything very outstanding. We hope that with the facilities we have, we shall soon be climbing to the top.

Athletics: Our athletic team is strengthened by the sprinter P. C. George, the long distance runner J. Pathrose, and R. Selvin, the college champion athlete for jumps. We contributed our share in the State Olympic Games, scoring 11 points for the Combined Colleges team, which won the championship trophy. Our college stands third in the Inter-collegiate Athletic meet held at Ernakulam, yielding the second place to our neighbour, the Medical College, by only one point.

There is no doubt, that this year marks a milestone in the progress of our college. I raise my heart to God for all the merciful graces He has showered during the course of this year. We have never failed to consecrate our days and our work to God on any day.

I am deeply grateful to His Grace for his great help and sympathy shown to us, throughout the year.

I am thankful to my dear colleagues for the goodwill and co-operation which they have shown in an unstinted manner. I am also thankful to the students, whose sincere efforts and good behaviour have been responsible for the good academic results we have obtained, as well as the cultural standards we have been able to maintain. Thank you all.

JAI HIND

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Reports on the Activities of the Various Associations and Clubs

(1954-1955)

The following Associations and Clubs have been functioning in the college during the academic year.

Association or Club	Vice-President	Secretary
1. The English Literary and Debating Society	Dr. A. Sivaramasubramonia Iyer, M. A., Ph. D. (London)	C. T. Chacko Panicker, II U. C.
2. The Malayalam Association	Sri G. Vaidyanatha Iyer, M. A.	K. Janardana Kurup, IV U. C.
3. The Hindi ,,	Sri C. G. Abraham, B. O. L.	K. Achuthan Pillai, II U. C.
4. The Syriac ,,	Rev. Fr. John Mathew Elengileth, Ph. B.	M. C. Uppai, II U. C.
5. *The Tamil ,,	Sri T. K. Doraiswamy, M. A. (Eng.), M. A. (Tamil)	R. Jayaram, I U. C.
6. The Economics ,,	Sri P. J. Joseph, M. A.	A. George, IV U. C.
7. The History ,,	Sri K. Mammen, M. A.	M. Shahul Hameed, II U. C.
8. The Science ,,	Sri Ittyerah Joseph, M. A., A. I. I. Sc.	George Gabriel, II U. C.
9. The Botany ,,	Sri J. Sreenivasan, M. A.	V. A. Samuel, IV U. C.
10. *The Agricultural ,,	Sri S. Rengaswamy Iyengar, B. A., B. Sc. (Ag.)	K. Thomas, I U. C.
11. The Arts ,,	Sri P. J. Joseph, B. A.	N. Jayakumaran Nair, II U. C.
(a) The Dramatic Club		
(b) The Painting ,,		

* Newly started this year.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Association or Club	*Vice-President*	*Secretary*
(c) The Music Club	Sri P. K. Geoffrey Doss, B. A., B. T.	B. N. K. Kailas, I U. C.
(d) The Photographic ,,	Sri Ernest Stephen, M. Sc.	K. P. Thampy, II. U. C.
12. The Athletic Association	Sri V. S. Kuncheria, *Physical Director*	K. G. Mathew, IV U. C.
13. The Auxiliary Cadet Corps	Sri J. A. Moreira, *Group-Commander*	Sri P. John, B. A.
14. The Catholic Students' Union	A. George, IV U. C.	Richard M. Pereira, III U. C.
15. The Sodality of the B. V. Mary	J. Jose, II U. C.	K. M. Mathai II U. C. *Treasurer.*
16. The Newman Association	Sri Ittyera Joseph, M. A., A. I. I. Sc.	Sri O. P. Abraham, M. Sc.

The activities of all these Associations and Clubs were fostered and guided with paternal care and solicitude by the *ex-offi io* President, Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A., Ph. D (Fordham, U. S. A.), and by the various Vice-Presidents nominated by him from among the members of the staff. The Secretaries, who were elected by the students from among themselves at the beginning of the year, were also, to a great extent, responsible for the successful working of these Associations and Clubs during the year under review.

Separate reports on the activities of the various Associations and Clubs are given below.

The English Literary and Debating Society.

The inaugural meeting of the English Literary and Debating Society was held on the 6th of August, 1954, at 4 30 p. m. The Vice-President, Dr. Sivarama Subramonia Iyer, M. A., Ph. D., welcomed the gathering. He expressed great delight in being able to welcome his former student, The Hon. Justice T. K. Joseph High Court Judge, Travancore-Cochin State, who presided over the function.

In his presidential address, the learned Judge gave some useful hints on how to read and study. Sri K. S. Lakshmana Panicker, Senior Lecturer in Economics, University College, delivered the inaugural address. He spoke on 'the Problem of Unemployment in India, and in Travancore-Cochin in Particular.'

The Secretary proposed a vote of thanks, and the meeting came to a close.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

An ordinary meeting under the auspices of the Society was held on the 1st November, 1954, in the College Auditorium. Sri Ernest Stephen, M. Sc., took the chair. Abraham George, IV U. C., moved the proposition, "The Progress of Science Does Not Mean the Progress of the World." The proposition was opposed by M. M. Thomas, II U. C. Richard M. Pereira, II U. C., Sri Ittyerah Joseph, M. A., and K. V. Rajappan, III U. C., supported the mover, and C. T. Kunjumathen, M. T. George, IV U. C., Ramachandran, II U. C., and George Kurian supported the opposer. At the end of the debate, the motion was put to the vote, and defeated by a large majority.

After the President's concluding remarks, the meeting came to a close.

C. T. CHACKO PANICKER,
Secretary.

The Malayalam Association.

The inaugural meeting of the Malayalam Association was held at 4-15 p. m. on Thursday the 12th August, 1954, under the presidentship of the Rev. Father Principal, Dr. N. A. Thomas, M. A., Ph. D. Sri Suranad P. N. Kunjan Pillai, M. A., to whom the task of compiling an authoritative Malayalam Lexicon has been entrusted by the Travancore University, while inaugurating this year's work, gave an illuminating discourse on the growth of Malayalam Literature. Our expectations from this great scholar were amply justified by his thought-provoking address. There was also a speech by Sri G. Kumara Pillai, M. A., Lecturer, University College, on 'Literature and Human Progress'.

On the 29th October, 1954, the Association arranged a discussion on a subject that has been exercising the minds of many Malayalam critics, "Has the Spring of Malayalam Poetry Become Dry?" Mr. Chemmanam Chacko, M. A., Lecturer in Malayalam, presided. More than a dozen students took part in the discussion, and the various views put forward by them were well supported with arguments. The meeting came to a close at 6-30 p. m. with the decision announced from the chair that "the spring of Malayalam literature had not dried up."

"Under the" auspices of the Association, a Kathakali performance was conducted successfully by a group of famous artists of Kerala on the 26th November, 1954. The stories selected were "Nala-Charitham – First and Second Days" and "Duriodhana Vadham." The students of the College had thus an opportunity of witnessing a first-class Kathakali show; and it evoked great interest and enthusiasm in them.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Association also conducted an essay competition in Malayalam. M. T. George, IV U. C., was awarded the first prize, and G. Gopinathan Nair, II U. C., the second.

In conclusion, we wish to express our thanks to the President and Vice-President of the Association for their help and guidance.

K. JANARDHANA KURUP,
Secretary.

The Hindi Association.

The inaugural meeting of the Hindi Association was held on Friday, the 13th August, 1954, at 3-30 p. m., in the College Hall. Miss Joshwa, M. A., Professor, Women's College Trivandrum, presided. The Vice-President, Sri C. J. Abraham, B. O. L., welcomed the gathering. Mr. C. G. Gopalakrishnan, M. A., organizer, D. B. Hindi Prachara Sabba, delivered the inaugural address. The meeting came to a close after the concluding speech from the chair and the vote of thanks by the Secretary.

Under the auspices of the Association an essay competition was conducted on 13th October, 1954, in which the first prize was awarded to N. Sugathan, III U. C., and the second prize to P. K. Das, II U. C.

Under the auspices of the Association, a debate was held on 11th November, 1954. The resolution was "Rashtrabhasha Anivarya Hai," moved by G. Krishnankutty, IV U. C., and opposed by A. N. Ram, II U. C., Vidwan Sri P. J. Joseph, B. A., presided over the debate. Short speechs were made by other members of the Association. The motion was put to the vote and carried.

K. ATCHUTHAN PILLAY,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Syriac Association.

The Syriac Association was inaugurated by Very Rev. Fr. Kuriakose Cor-Episcopa, Kaniamparampil. He made an inspiring speech on "The Importance of Studying Syriac." He also delighted the gathering with Syriac hymns sung in different tunes.

An ordinary meeting of the Association was held on 22nd January, 1955, with Rev. Fr. John Mathew in the chair. M. C. Uppai, II U. C., spoke on the necessity of studying the Syriac Language. P. K. Kurian, II U. C., K. V. Varghese, II U. C., T. I. George, II U. C., and M. Mathew, II U. C., made short speeches on the subject.

M. C. UPPAI,
Secretary.

The Tamil Association.

The Tamil Association was newly formed this year. The Association was inaugurated on 13-8-1954. Mr. R. Veerabhadran, Lecturer in Tamil, Government Intermediate College, Trivandrum, delivered the inaugural address. He spoke on "Art". He illustrated his points by profuse quotations from the Sungam classics. Mr. C. Thanu Iyer, M. A., Professor of Mathematics, presided.

The Association placed on record its deep sense of sorrow at the demise of Kavimani Desiya Vinayagam Pillai and Sri. R. Krishnamurthy, the well-known writer and journalist in Tamil.

An ordinary meeting of the Association was held on 21st January, 1955, when Christian Michael Raj, IV U. C., spoke at length on "The Culture of the Ancient Tamils". Sri. T. K. Doraiswamy, M. A., presided.

R. JAYARAM,
Secretary.

The Economics Association.

The Association was inaugurated on Friday, the 20th August, 1954, by Mr. V. Pillai, M. A., M. Sc. (London), Professor of Economics, University College, Trivandrum. Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A., Ph. D. (Fordham, U. S. A.), presided. The Vice-President, Mr. P. J. Joseph, M. A., welcomed the gathering. Mr. Pillai enlightened the audience by his eloquent and inspiring words. After the inaugural address, the Secretary of the Association proposed the vote of thanks.

An ordinary meeting of the Association was held on 20th October, 1954, under the presidentship of Mr. P. J. Joseph, M. A. G. Krishnan Kutty, of the senior B. A., spoke on "The Welfare State". M. C. Chandy, V. A. Varghese, Sankara Pillai, M. P. Krishna Pillai, E. Raja Ratnam and Abraham George, of the Senior B. A., T. G. John and K. V. Rajappan Nair of the Junior B. A., and K. K. Raveendran of the III B. Com. made short speeches.

An extra-ordinary meeting of the Association was held in connection with the United Nations Day celebrations on 27th October, 1954, with Professor K. Mammen, M. A., in the chair. M. T. George, IV U. C., spoke on "The United Nations and World Peace". Abraham George, IV U. C., read a paper on the history of the U. N. O. Cherian Varghese, P. K. Jacob and John I. James of the Senior B. A. made short speeches.

An essay competition was also conducted under the auspices of the Association in connection with the United Nations Day. M. T. George, IV U. C., won the first prize. The subjec was "India's Role in Promoting World Peace".

ABRAHAM GEORGE,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The History Association.

The History Association was inaugurated by Sri P. S. Raghavan, M. A., Lecturer, University College, Trivandrum, on Monday, 23rd August, 1954, at 3.30 p. m., in the College Hall. Rev. Fr. Jose Mathew, M. Sc., B. T., Vice-Principal, was in the chair. Sri K. Mammen, M. A., Vice-President of the Association, welcomed the gathering. After an introductory speech from the chair, Sri Raghavan delivered an eloquent speech on "India's role in promoting world peace." After the speech, M. Shahul Hameed, the Secretary of the Association, proposed a vote of thanks, and the meeting ended at about 4.30 p. m.

M. SHAHUL HAMEED,
Secretary.

The Science Association.

The Association was inaugurated on 18-8-1954 by Dr. A. N. Potti, M. A., Ph. D., Professor of Chemistry, University College, Trivandrum. The meeting was presided over by the Rev. Fr. Principal, who is also the *ex-officio* President of the Association. The Vice-President of the Association, Sri Ittyerah Joseph, M. A., A. I. I. Sc., heartily welcomed the guest and the new members of the Association; he also warmly exhorted the junior members to active co-operation in the successful working of the Association. Dr. Potti, after wishing all success to the Association, gave a very interesting talk on "Accidental Discoveries in Science".

There were a few new features in the working of the Association during the current year. The members were entertained with a delightful film show on 19-9-1954 by the United States Information Library on special invitation. The films shown were:—

1. The University of California.
2. Rice and Health.
3. News and Entertainment.

The pictures were highly appreciated by the members ot the Association. The Association is immensely grateful to the U. S. I. L. for their valuable services to the Association.

The members of the Association were encouraged to exhibit their oratorical skill and learning at a symposium arranged by the Association on "Science in the Service of Man", on 24-11-'54. The best speaker among those who participated in the symposium was given a prize. Similarly, the members were invited to participate in an essay competition. The subject of the essay was "The Use and Abuse of Science."

In conclusion, the Association, has to record its grateful thanks to all the members of the staff and students for their wholehearted cooperation in the successful working of the Association during the year.

GEORGE GABRIEL,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Botany Association.

During the year under review, the Association made great progress, developing in the members a keen and sustained interest in the study of Biology in general and Botany in particular. The activities of the association began early this year, with the election of the office-bearers.

The Association was inaugurated by Dr. Sebastian, M. Sc., Ph. D. (London), on 27th August 1954, in the College Auditorium, under the presidentship of the Rev. Fr. Principal. Prof. J. Srinivasan welcomed the audience. In his inaugural address, Dr. Sebastian pointed out the importance of 'Fibers and their uses.'

Several ordinary meetings were held during the course of the academic year. Special mention must be made of a speech by Sri I. M. Scaria, M. Sc., on "Is Evolution a Fact?"

Under the auspices of the association we conducted several study tours. The most important of these was the one to 'Courtallum' under the guidance of Rev. Fr Jose Mathew, M. Sc., and Mr. K. P. Raveendran, M. Sc. Owing to certain unavoidable circumstances, plans for conducting a "Botanical Exhibition" failed. The success of the association was due to a great extent to the affectionate attention given to it by Prof. J. Srinivasan, the Vice-President, to whom we extend our sincere and heartfelt thanks.

V. A. SAMUEL,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Agriculture Association.

The Agriculture Association began its career with the inaugural meeting held on 20th October, 1954, in the College Auditorium. The Rev. Fr. Principal took the chair. Mr. C. Thomas, M. A., I. A. S., Director of Agriculture, Travancore-Cochin State, delivered the inaugural address.

Mr. S. Rengaswamy Iyengar, B. A., B. Sc., the Vice-President of the Association, in welcoming the distinguished guest of the evening, spoke on the importance of agriculture and congratulated the authorities on having added 'Agriculture' to the list of subjects taught in the college.

Mr. C. Thomas, in a pleasant and at the same time inspiring and instructive address, spoke at length on the need of a scientific approach to the several day-to-day problems that confront the agriculturists in their attempts to wrest the maximum from nature, and gave expression to his deep conviction that the economic salvation of the country and its people will depend upon the efforts made by the trained youth of the country to give of their best to the agricultural industry. He also stressed the dignity of human labour, and citing several illustrations of the practice in the U. S. A. and other western countries, exhorted the

students to take to field-work and manual labour with as much enthusiasm as they took to the Laboratory and the class-room.

The President, in his concluding speech, remarked that the college, with its land resources and the enthusiasm of the students, should strive to contribute its best to the reform of agriculture along scientific lines, and thereby help to improve the economic condition and status of the people.

With a vote of thanks moved by the Secretary to the Association and the singing of the National Anthem by two members of the Arts Association, the function came to a close at 5.50 p. m.

The Junior Intermediate students of the Agriculture Group were taken on an excursion in November, 1954, to the Government Coconut Nursery at Valiathurai, Trivandrum, to study the Nursery work carried on there, in order to raise and distribute quality coconut seedlings to gardeners. The Superintendent in charge of the Nursery, explained to the students the work carried on and the technique adopted in the selection of parent trees, collection, preservation and planting of seed nuts and the selection of good seedlings for distribution. He also took them around the nursery beds and showed them the seedlings at different stages of growth. Our grateful thanks are due to the Officer, and to the District Agricultural Officer, Trivandrum, who were both very anxious to be helpful to us.

A small nursery garden has been opened in the college premises to teach the students the preparation of seed-beds and the use of fertiliser mixtures and the raising of seedlings. The work in this nursery is all done by the pupils themselves.

K. THOMAS,
Secretary.

The Arts Association.

The Arts Association which incorporates in itself the Dramatic Club, the Music Club, the Photographic Club and the Painting Club, was inaugurated on 25th August 1954. Mr. Hassan Marikkar delivered the inaugural address. Sri T. N. Gopinathan Nair also spoke on the occasion. During the meeting, at intervals, there were musical items by the Music Club. The meeting was followed by a Malayalam Drama "വഴിയെപോയ വയ്യാവേലി" (by Sri T. N.) and a one act play "വിഷുഫലം" written by one of our students, Sri Sreedhara Kurup, II U. C.

A special feature of our activites this year was the formation of a College Orchestra. A music competition was held under the auspices of the Association and prizes were awarded.

The entertainment section of the College Day Celebrations was managed entirely by the Association. A one-act-play "Dear Departed" in English, and Malayalam Drama "Pooja", were staged.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

"The Nativity", comprising of a series of Tableaux, was successfully staged, the actors being children selected from the locality. The make-up for the dramas and tableaux was entirely by the members of the Dramatic Club.

The Rev. Fr. Principal always evinced great interest in our activities. We take this opportunity to express our deep feelings of gratitude to him. Our thanks are due to Sri K. Narayanan Nair, M. A., and Sri T. L. Varghese, B. A. (Hons.), who were of great help in getting up and staging the plays. We are very thankful to Sri Chemmanam Chacko, M. A., and Sri N. G. Philip of St. Mary's High School, Pattom, for the help they gave us. Our special thanks are due to Rev. Fr. George, the Bursar, for the timely financial help he has been rendering to the Association. We are also, thankful to all the members of the staff and of the Association for their kind patronage and co-operation.

N. JAYAKUMAR,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Music Club.

Music washes away from the soul the dust of every day life", says Mozart.

The activities of the Music club were interesting and lively. In a preliminary meeting of the club, held on the 23rd July, 1954, with Mr. P. K. Geoffrey Doss, B. A., B. T., in the Chair, Sri B. N. Kailas of I U. C. was elected secretary of the Club.

The members of the Club contributed musical items on various occasions, especially during the College Day Celebrations.

Among the many steps taken to help the students develop their musical talents and widen the sphere of musical activities, the one most outstanding, was the conducting of Classes in both carnatic and Western Music, vocal as well as instrumental.

A music competition was held on 11th August, 1954, and the following members were awarded the prizes.

Sri K. Sreeraman Nair, IV U. C. 1st Prize.

Sri G. S. Henry, I U. C. 2nd Prize.

B. N. KAILAS,
Secretary.

PHOTOGRAPHIC CLUB 1954-'55

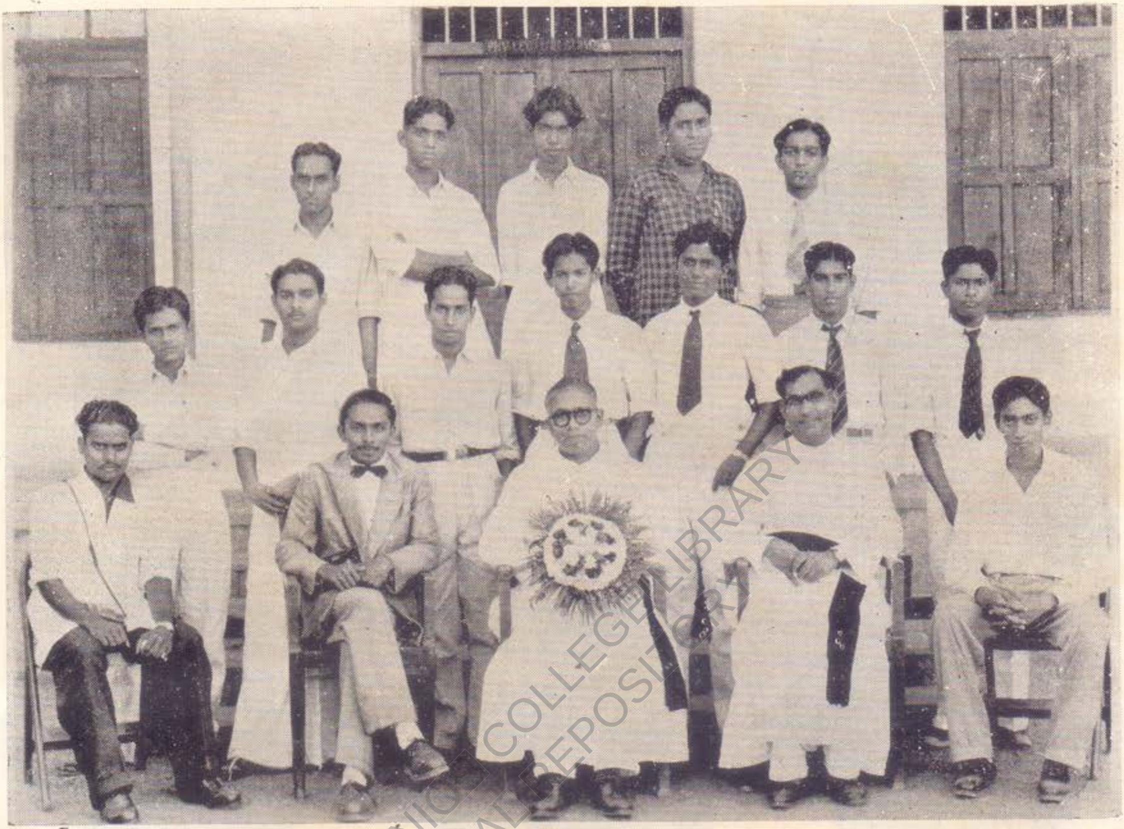

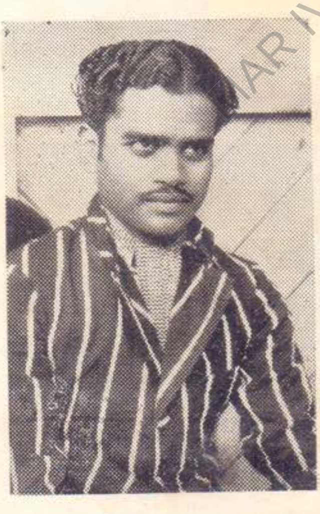

K. P. Thampi II U. C.
First Prize
Photographic Exhibition

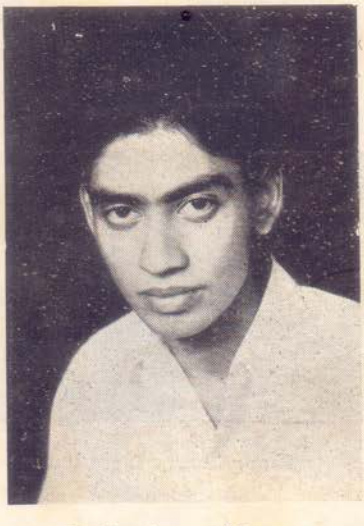

S. Jayakumar II U. C.
First Prize
Photographic Excursion

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

PHOTOGRAPHIC CLUB EXCURSION

(Photos by Members of the Club)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Top :- Thangacherry Lignt house ; (Rajagopal) Sunset Scene ; (Sathyawilson) The Eternal Waves (K. P. Thampi)

Middle :- On the Rocks ; (Thampi) The Rower of the Golden Waters ; (Jayakumar) The Net rises (Achyuthan Pillai)

Bottom :- The Hut in Light and Shade ; (S. Abbas) Shrine of Fatima Mata (Sathya wilson)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY, TRIVANDRUM.

The Photographic Club.

The activities of the photographic club began early. This year we had fifteen members who owned their own cameras. The members were given regular coaching by the Vice-President in taking good photographs, and they were taught how to develop films, take and tone prints in the photographic dark room of the physics laboratory. The Club was active in taking photos of the various college functions and in executing the many orders for prints. Under the direction of Mr. E. J. Jacob, B. Sc., an enlarger was partly constructed. We hope to complete it and start using it next year.

On Thursday, the 14th October, 1954, a very successful photographic exhibition was conducted. This was also the occasion for an exhibition of paintings.

On Saturday, the 13th January, 1955, the members, led by the Vice-Principal and Vice-President went on a photographic excursion to Thankacherry, Quilon, Kundara, and Nindakara, visiting the famous light-house, the Ceramic factory, the Fatima College and the Norweign Fisheries Scheme under development. The members took photos of superb quality and the following members were awarded prizes.

S. Jayakumar	First Prize.
N. K. Sathyawilson	Second Prize.
K. P. Thampy	Consolation Prize.
Syed Abbas	Do.

K. P. THAMPY,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Athletic Association.

The Athletic Committee

Rev. Dr. N. A. Thomas	*Chairman.*
,, Fr. Jos. Mathew	*Vice-Chairman.*
,, Fr. George	*Treasurer,*
,, Fr. Panicker	*Member.*
Mr. J. A. Moreira	,,
,, O. P. Abraham	,,
,, V. C. Joseph	,,
,, V. S. Kuncheria	*Secretary.*

Captains

P. C. Kurian	*Volley Ball.*
G. Mathew	*Foot-ball.*
Varghese George	*Tennis.*
Basil Miranda	*Hockey.*
K. J. Joseph	*Basket-ball.*
C. K Vijayan	*Cricket.*
K. G. Mathew	*Athletics.*

Volley Ball.

Volley Ball holds supremacy over all other games in our College. This year our College team was strengthened by the addition of P. C. George. With a view to increasing the efficiency of our team, we played a series of friendly matches with the Travancore-Cochin State Police Volley Ball Team led by Sri G. Karunakara Kurup, in our grounds, We are thankful to the Police Team for their services and valuable advice. In the Bartholomew Memorial Volley Ball

Tournament at Thevara, we had an easy victory over St. Berchmans College, Changanacherry, in the semi-finals. We won the tournament defeating the S. M. College, Thevara, in the finals, taking three straight sets. We got another opportunity to meet the S. B. College team at the Inter Collegiate Volley Ball finals at Trivandrum. We defeated them again. We have thus won for ourselves the coveted Volley Ball Championship of the Travancore University. We also won the Volley-ball tournament conducted by the Attingal Amateur Athletic Association and snatched off the Challenge Cup offered by the Attingal Municipal Council. With pardonable pride we wish to record that four members of our team, R. Selvin, P. C. Kurian, P. C. George and K. T. Mathew, were selected to represent the University in the Inter-Varsity Volley Ball Championship at Bangalore. R. Selvin and P. C. Kurian were selected also to represent Travancore-Cochin in the National Volley Ball Championship held at Trivandrum.

Hockey.

We have been ranked third in the Trivandrum District Hockey League Tournament. Basil Miranda, the state player and his brother, Horace Miranda, form the backbone of our team. We played a number of matches at the Thycaud Maidan and won several of them. We very narrowly missed this year's trophy of the League Tournament.

Other Games.

The number of our Tennis courts is increasing year by year and so too, the number of students taking interest in Tennis. We are proud of Bruce Moreira, I. U. C., who was selected to represent Travancore-Cochin this year, in the National Tennis Championship (Juniors) held at Calcutta. We hope, within a few years, to count first-class Tennis players among our students.

Our Cricket Club is not behind any of the other clubs in the city. C. K. Vijayan, I. U. C., was selected to represent Travancore-Cochin (South Zone) in the Renji Trophy Cricket Tournament. With the addition of C. Narayanan Nair, I. U. C., our Cricket team was strengthened, but we were not able to achieve anything spectacular this year. What we require is more intensive training.

This year we played a number of practice matches in Foot-ball with the Medical College, the Ayurveda College, the University College, the Perurkadai Club, etc. We participated in the Bhadran Memorial Tournament. In the Inter-Collegiate Foot-ball tournament, we had to yield to the stronger team from the Scott Christian College, Nagercoil.

In Basket-ball, we took part in the Trivandrum District League Tournament, and obtained very good practical training. We hope to build up a stronger team next year.

Athletics.

Our Athletic team has been strengthened by the addition of the sprinter, P. C. George, the long-distance runner, J. Pathrose and R. Selvin, our champion athlete for jumps. We contributed our share to the State Olympic Games, scoring 11 points for the Combined Colleges Team, which won the Championship Trophy. Our College stood third in the Inter-Collegiate Athletic meet held at Ernakulam, yielding the second place to

C. K. Vijayan II U. C.
represented T. C. State (South Zone)
in Cricket

Horace Miranda selected to
represent the State in Hockey (1955

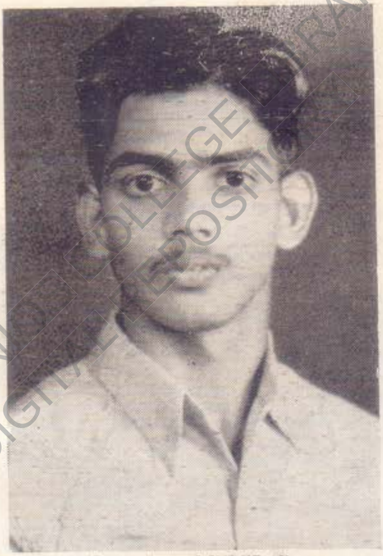

Sam Arnold I U. C.
Intermediate Champion

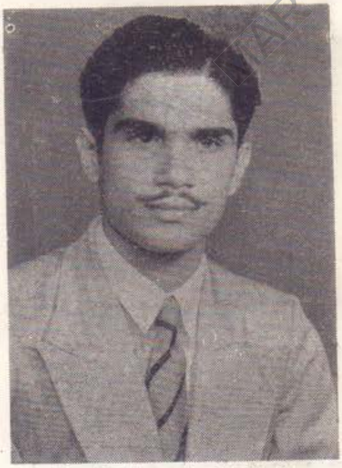

Basil Miranda II U. C.
represented the State in Hockey
(1954)

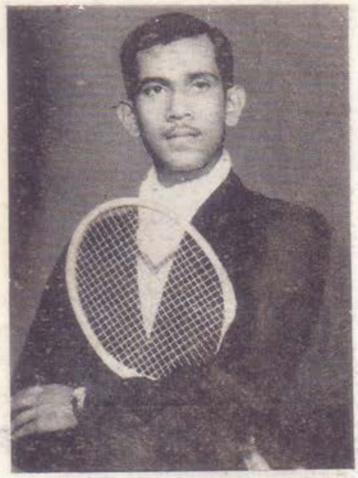

Bruce Moreira I U. C. representec
T. C. State in National Champion
ship (Juniors) for Tennis at Calcutt

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

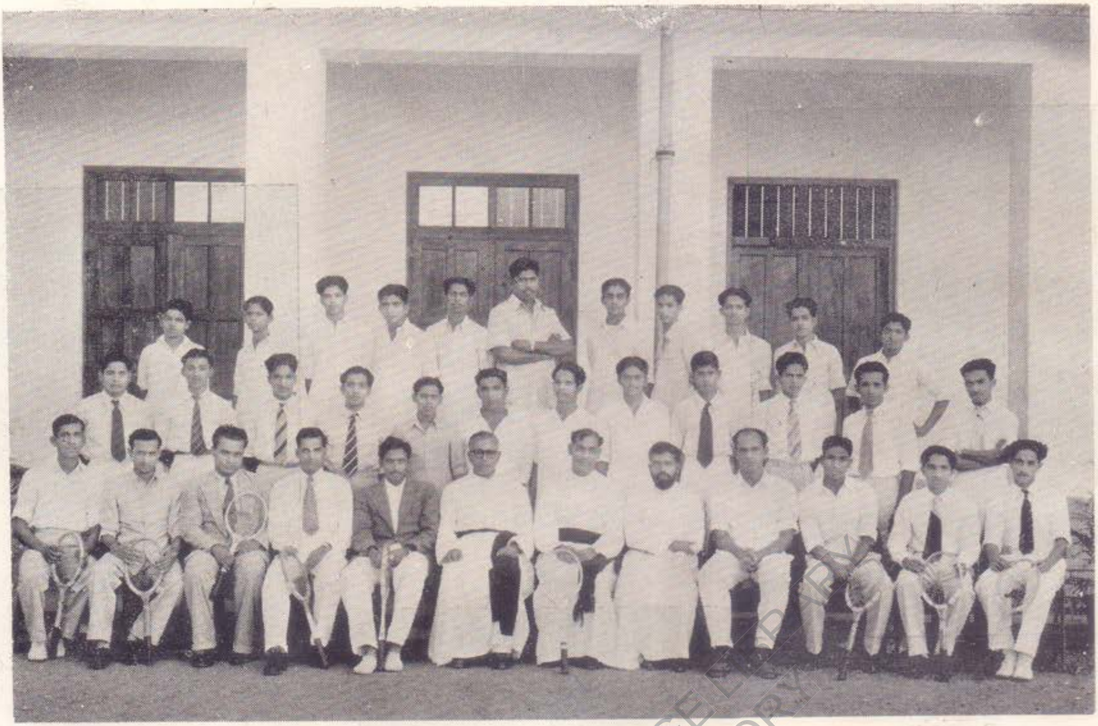

TENNIS CLUB - 1954-'55

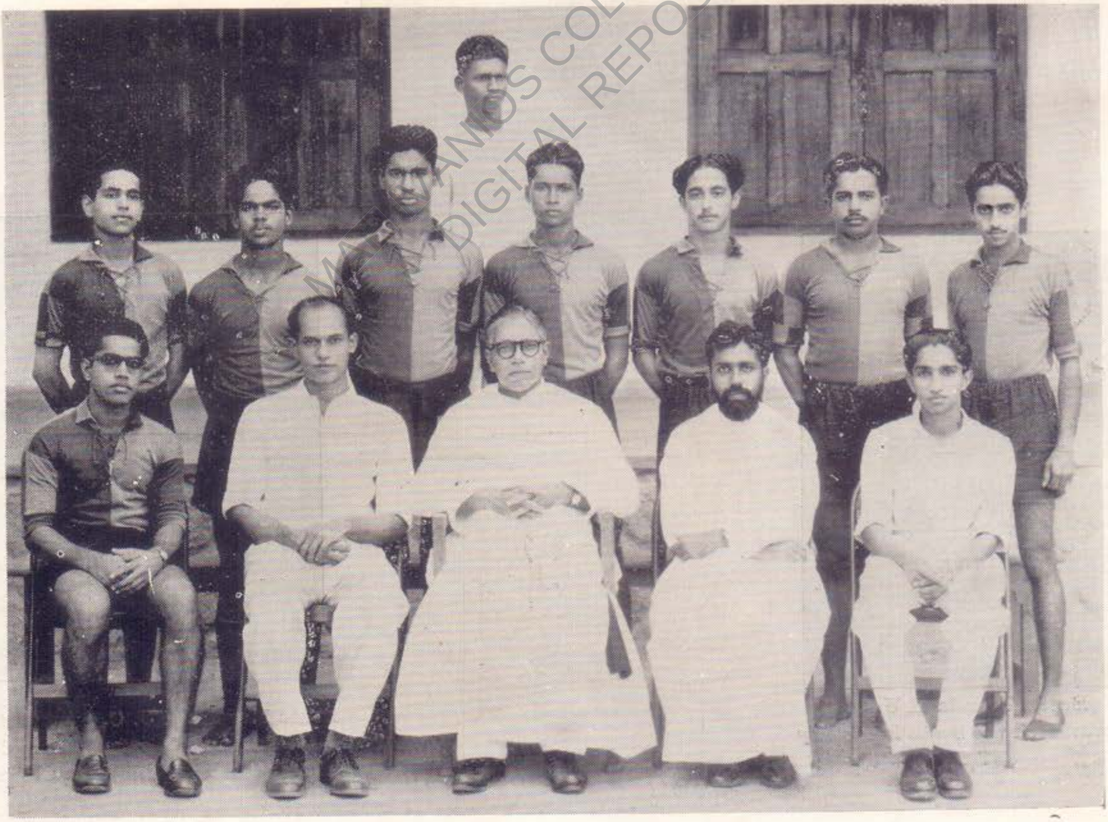

BASKET BALL TEAM — 1954 - '55

our neighbours, the Medical College, by only one point.

Our sincere thanks are due to Rev. Dr. N. A. Thomas M. A., L. T., Ph. D., our Principal, and to Rev. Fr. George, our Bursar, for their never-failing help and encouragement. We thank Almighty God sincerely for all the blessings He has showered on us this year, and we pledge to work earnestly in the proper spirit to deserve them all the more in future years.

V. S. KUNCHERIA,
Physical Director.

Prize winners.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

SPORTS.

Juniors

100 Metres Dash :
1. H. James Franklin
2. Madhavan Nair C. K.

200 Metres Race:
1. H. James Franklin
2. Madhavan Nair C. K.

400 Metres Race:
1. H. James Franklin
2. Vijayakumar R.

Hop, step and jump:
1. Vijayakumar R.
2. Madhavan Nair C. K.

Long jump:
1. Vijayakumar R.
2. Madhavan Nair C. K.

Championship Cup awarded to:
H. James Franklin (15 points)

Intermediates

100 Metres Dash:
1. Thankappan Nadar K. C.
2. George Joseph.

200 Metres Race:
1. Thankappan Nadar K. C.
2. Sam Arnold S.

400 Metres Race:
1. Soma Roy L.
2. Pathrose J.

800 Metres Race:
1. Pathrose J.
2. Soma Roy L.

Long Jump:
1. Sam Arnold S.
2. Thomas K.

Hop, step & Jump.
1. Sam Arnold S.
2. George Joseph.

4 x *100 Relay*:
1. Sam Arnold & party.

4 x 400 Relay:
1. K. C. Thankappan Nadar & party.

Championship Cup awarded to:
Sam Arnold (13 points.)

Seniors.

100 Metres Dash:
1. George P. C.
2. Mathew K. G.

200 Metres Race:
1. Mathew K. G.
2. George P. C.

400 Metres Race:

1. Mathew K. G.
2. George T. S.

800 Metres Race:

1. George T. S.
2. Krishnankutty V.

1500 Metres Race:

1. Krishnankutty V.
2. George V. M.

Long Jump:

1. Selvin R.
2. Mathew C. Philip

High Jump:

1. Selven R.
2. Mathew C. Philip

Hop-step & jump:

1. Selvin R.
2. Alex I.

Pole Vault:

1. Mathew C. Philip
2. George John

Shot-put:

1. Mathew K. T.
2. George P. C.

Discus Throw:

1. Thomas C. O.
2. Mathew K. T.

Javelin Throw:

1. Philip M. P.
2. Mathew K. T.

4 x 100 Relay:

P. C. George & party.

4 x 400 Relay:

Mathew K. G. & party.

Championship Cup awarded to:

R. Selvin (15 points)

Special Cups awarded to the members of the volleyball team which won the Inter-Collegiate Tournament, Fr. Bartholomew Memorial Tournament, and the open tournament conducted by the Attingal Athletic Association.

1. P. C. Kurien (Capt.)
2. R. Selvin
3. P. C. George
4. K. T. Mathew
5. P. S. George
6. V. T. Mathew
7. T. T. George
8. M. C. Chandy

Certificates awarded to the members of the college teams:

Football	Capt.	Moideen V.
Volleyball	,,	P. C. Kurian
Hockey	,,	Basil Miranda
Cricket	,,	C. K. Vijayan
Basketball	,,	K. T. Joseph
Table Tennis	,,	N. Sarma
Tennis	,,	Varghese George P.

Certificates awarded to the winners of the inter-class tournaments:

Football	II U. C.	Capt.	Moideen V.
Volleyball	,, ,,	,,	Mathew V. T.
Cricket	,, ,,	,,	Vijayan C. K.
Basket-ball	III ,,	,,	Georgekutty V. E.

Tennis.

Juniors—Singles.

First prize K. G. Mathew
Second ,, P. M. Alex

Doubles.

First prize K. G. Mathew & Stalin Cletus
Second ,, A. George & K. M. Ittyerah

Seniors—Singles.

First prize Bruce Moreira
Second ,, Varghese George

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

SPONSORS OF OUR N. C. C. AND A. C. C.

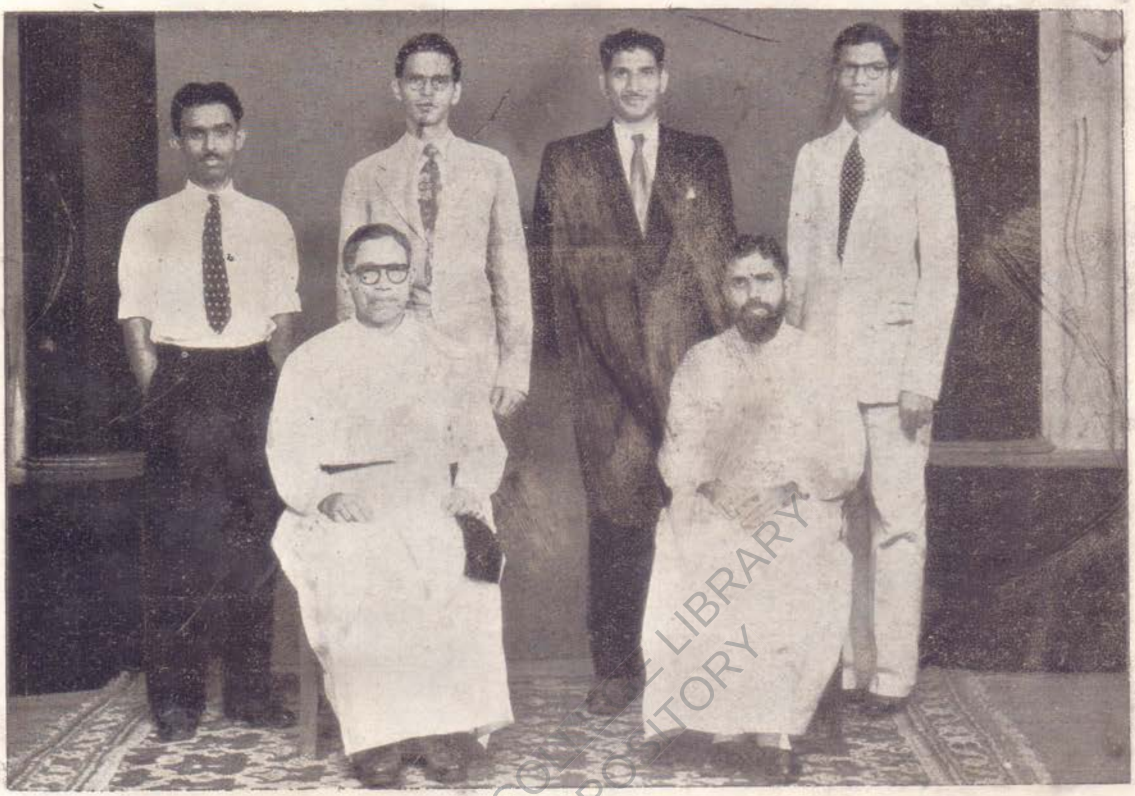

Sitting: Rev. Dr. N. A. Thomas M. A; Ph.D. (PRINCIPAL); Rev. Fr. George Malancharuvil (BURSAR)
Standing: (Left to right):- Messrs. E. J. Jacob, B. Sc; (Eng.) J. A. Moreira, B. A. (Hons.) K. Viswanath, B. Sc; I. Azariah B. A. (Hons).

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

A CADET OF U. T. C.
THIRTY YEARS AGO......

......OUR PRINCIPAL WHILE HONOURS STUDENT.

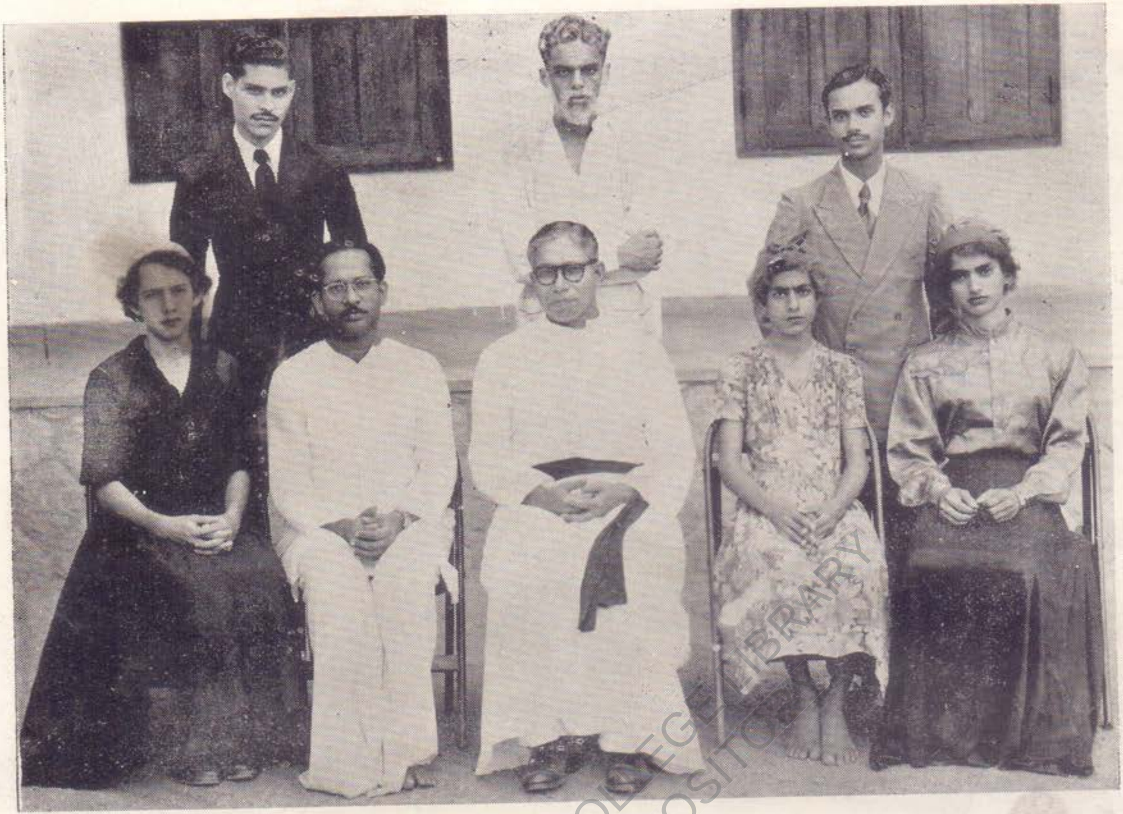

ENGLISH DRAMA — "The Dear Departed"

MALAYALAM DRAMA "POOJA"

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Doubles.

First prize Bruce Moreira & V. V. Joseph

Second „ M. Mathew & John K. John

Teaching Staff.

Musical Chair :

Mathappan Sebastian & V. C. Joseph

4 x 200 Relay:

1. John K. John
2. Abraham B. Soans
3. V. V. Joseph
4. V. S. Kuncheria

Consolation prize awarded to Sri Thomas P. George.

Office Staff.

200 Metres Race:

1. M. V. Samuel
2. K. M. Samuel

The Auxiliary Cadet Corps.

The A C C unit of this College was started early this year owing, in the main, to the efforts of Mr. E. J. Jacob and the encouragement given by the Rev. Fr. Principal. Four members of the Staff, Messrs E. J. Jacob, J. A. Moreira, A. J Varughese and P. John, underwent a special Officers' Training Course at the N C C Headquarters, Trivandrum. Following the completion of the course, a total number of 91 students applied for admission to the A C C Unit of the College, out of which number, 80 were finally selected. The first A C C parade was held in the College Stadium on the 21st August '54. Since then regular parades have been held three times a week.

The Cadets were able to get their uniforms within a comparatively short period of time, owing to the help rendered by Maj. Sivaraman Nair, Officer Commanding, 1st Travancore Battalion, N C C

On the 15th of Oct., '54, Mr. E. J. Jacob, who was chiefly responsible for the starting of the A C C Unit in the College, had to leave us to take up a post in Orissa. After his departure, his place as Group Commander was taken by Mr. J. A. Moreira.

During the Christmas Holidays, an Officers' Training Course held at the headquarters of the 1st Travancore Battalion, N C C, was attended by Messrs J. A. Moreira and V. S. Kuncheria. From the 26th Dec., '54., to the 11th Jan., '55, 43 cadets of the A C C Unit of the College, under Section Leader A. J. Varughese, attended the A C C Social Service Camp held at Kottarakara. During the same period, Section Leader P. John attended the Camp organizers' Camp, held by the Bharat Sevak Samaj at Sasthankottai.

On the 11th of Feb., '55, in connection with the College Day celebrations, the A C C cadets gave a mass P. T. demonstration.

The combined A C C and NCC Day of the College was held on the 14th of Feb. '55. At a social held in connection with

the celebrations, Lt. Col. Goda Varma Raja was the guest of honour.

The A C C has been taking upon itself the functions of the Social Service League as well. During the course of the second term, milk was distributed to an average of about 200 children a day for a period of over two months. In addition, the cadets collected old clothes from the city, which they distributed to the needy.

On Christmas Day, '54, the Social Service Section of the A C C provided a Christmas dinner for over 500 poor children of the locality. The dinner was followed by Variety Entertainment, specially arranged for the children.

In general, we can proudly state, that the A C C has proved to be popular and successful. For the successful working of the Corps, we are very deeply indebted to Rev. Fr. Principal, who has, at all times, in spite of very heavy pressure of work, found the time to give us the advice and encouragement we needed.

Our thanks are also due to Maj. Sivaraman Nair, officer Commanding, Ist Travancore Battalion, N C C, who has throughout the past year shown a very keen interest in our welfare and progress.

Special mention may here be made of the devoted services of the other officers of the Corps, M S, P. John, and A. J. Varughese, whose efforts and the grand cooperation and morale of the Cadets, have resulted in the successful running of the Corps.

We are sure that during the course of the next few years, the A C C will rise from strength to strength, so that it will become one of the most distinguishing features of the College which has already earned for itself a unique and distinguished reputation in so short a time.

J. A. MOREIRA.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

The Catholic Students' Union.

The activities of the Catholic Students' Union this year were planned and executed on a very grand scale. The election of the office-bearers for the academic year was held on 2nd February, 1954. Mr. A. George, IV U. C., was elected President and Mr Richard M. Pereira. II U. C., Secretary.

Headed by the Director, Rev. Fr. Jos Mathew, M. Sc., B T., about thirty students from this unit participated in the Regional Conference held at Ernakulam in May, 1954.

An extraordinary meeting of the C. S. U. was held on 15th July, 1954, with the Rev. Fr. N. A. Thomas, the Principal, in the chair. In his address, Rev. Fr. Principal exhorted the students to lead an exemplary life and explained the ideals of the Pax Romana.

On 16th July, 1954, the Rev. Fr. Director, the President and the Secretary

THE AUXILIARY CADET CORPS 1954-'55

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

THE N. C. C. 1954-'55

left for Madras to participate in the Central Committee meeting held at the Loyola College. The Conference was in many respects very useful. Delegates from forty Colleges participated in the Conference.

A business meeting was held on 26th July, 1954. The Rev. Fr. Director addressed the students and pointed out how study groups function, and gave a detailed description of the "Cell System". At the close of the meeting, the following class-representatives were elected.

Vincent Fernandez	IV U. C.
C. T. Kunju Mathen	III U. C.
Richard Fletcher	III B. Com.
T. Oommen	II U. C.
Benedict Pereira	I U. C.

The inaugural meeting of the C. S. U. took place on 9th August, 1954, in the College Auditorium. Very Rev. Fr. P. Ceyrac, S. J., Director-General of the Pax Romana, presided over the function. Rev. Fr. Jos Mathew, M. Sc., B. T., Director, Pax Romana, welcomed the gathering. In his inaugural address Dr. K. M. Sebastian, M. A., Ph. D., referred to Catholic Students' activities in the West. He stressed the need and benefits of Regional Conferences. Miss Anniamma John, B. Sc., gave an inspiring speech on the occasion, pointing out the traditional glory of the Malabar Catholics. Very Rev. Fr. P. Ceyrac, S. J., in his presidential address emphasized the necessity of leading a genuine Catholic life. The Secretary proposed a vote of thanks and the meeting came to a close with the Papal Anthem.

For the convenience of conducting study circles, three groups were formed with a secretary for each. A good number of study groups were conducted and various subjects like "The Church and the Missions", "Social Action by Catholic Students" "The Church and World Peace", etc., were discussed.

The Mission Sunday Celebrations of this year were a great success. Mr. V. A. De Conceicao, Divisional Engineer, Telegraphs, Trivandrum, presided over the public meeting. Mr. Clement D'Cruz, M. A., and Mr. Chacko Mathew, B. Sc., spoke on the occasion. After the public meeting, a grand auction sale was conducted. The members of the C. S. U. staged very successfully the Malayalam drama "Jeevarpanam" (Fr. Michael Pro) by Master N. V. John. The money thus collected was a contribution to the Missions.

Mr. Jermey Mitchell, Hons. Graduate of the Oxford University, Joint-Secretary of the Pax Romana, visited our College on 7th January, 1955, after participating in the All-Asia Seminar, held at Madras. He addressed the Staff and Students of the College.

The Annual Social of the C. S. U. and the Newman Association was held on the 13th February, 1955. The toast to the outgoing students was proposed by Sunny Nettar, III B. Com. and the reply was given by Stalin Cletus, II U. C.

The sixth combined anniversary of the C. S. U., of this College and the C. S U. of the Little Flower Bethany Hostel was held on Sunday the 31st February, 1955, in the College Auditorium. Rev. Fr. Peter C. Gonsalvez, M. A., D. C. L., M. S. Sc., S. T. D. L., presided. The Director, Rev Fr. Jos Mathew, welcomed the gathering. The reports of the various units and associations were read.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Mr. P. M. Augustine, B. A., made an inspiring speech. Miss Kitty Lopez, spoke next on the "Duties of Catholic Women". Speaking from the chair, Rev. Fr. Peter C. Gonsalvez, emphasized the great importance of social work, and the part Catholic students should play in the social field. Mr. Ittyerah Joseph, M. A., A. I. I. Sc., Vice-President of the Newman Association, proposed a vote of thanks. After the meeting, a one-act play, "Kannyaka", was staged. It was followed by a dance performance by Miss Regene Maria.

RICHARD M PEREIRA,
Secretary.

The Sodality of the Blessed Virgin Mary.

On 18th July, 1954, the election of the office-bearers of the Sodality was conducted. The following were elected:

Prefect	J. Jose, II U. C.
Secretary	K. M. Mathai, II U. C.
Treasurer	J. John Morais, I U. C.

The following were elected Councillors: —

Christian Michael Raj	IV U. C.
K. J. Joseph	III U. C.
Stalin Cletus	II U. C.
K. M. Antony	I U. C.

The inaugural meeting of the Sodality was conducted on 9th August, 1954, along with the inaugural of the C. S. U.

On 10th October, 1954, the Rev. Fr. Director admitted twenty-six members into the Sodality. From the very beginning of the year we conducted study circles on almost every Saturday. Generally two topics were given for discussion on each occasion, one from the Bible and the other on some general subject.

On every Saturday morning, the members recited the Little Office of the B. V. Mary, and almost evey Saturday after the Holy Mass, Fr. Director preached short sermons. On the feast of Christ the King the members of the Sodality joined the procession from the Asram Church to the Pattom Parish Church. A candle-light procession was conducted on 2nd February, 1955, the feast of the Purification of Our Lady, from St. Thomas Hostel to the Asram Church, along the M. C. Road.

The anniversary of the Sodality was conducted along with that of the C. S. U. in the college auditorium on Sunday the 13th February, 1955. The members of the Sodality are very thankful to Rev. Fr. Jose Mathew, the Director, and all the other Rev. Fathers who have helped us in our spritual activities during the academic year.

K. M. MATHAI,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Newman Association.

The Newman Association started functioning with 24 members on the rolls. The strength happily increased to 25, when Sri K. Rajayan, B. A. (Hons.), one of our esteemed colleagues on the staff, joined the Association after his conversion to the Catholic Church.

Average attendance was 87 per cent.

The general rule was to conduct one meeting every fortnight. As far as possible, we have endeavoured to follow this rule

The inaugural meeting of the Pax Romana was held on August 9, 1954, with Rev. Fr. P. Ceyrac, S. J., the Director General of the All-India Catholic University Federation, in the chair. During his inauguaral address, he stressed the militant aspects of the Pax Romana.

The first group-discussion was conducted on August 27, 1954, on 'Missionary Activities in India'. Rev. Fr. George Malancharuvil, opened the discussion. All the members actively participated in the discussion, as the subject was then keenly attracting the attention of Religious heads and was often talked about by eminent political leaders of this country. Fr. George cautioned the group against the Gandhian concept of 'Universal Religion' and his teaching that all religions are one. He also spoke about the mass conversions taking place in certain places, like Madhyapradesh, United Provinces, Assam etc. As the discussion could not be concluded at the first meeting, it had to be continued at the succeeding meeting held on 24th September, 1954.

"Lay Apostolate" formed the subject matter for the next discussion, which took place on 13th Oct., 1954. The discussion was led by Sri O. P. Abraham. He emphasized the practical side of the lay apostolate, and put forward certain suggestions, which the members are trying to implement. The first suggestion was that the Newmanites should pay occasional visits to mission parishes in the arch-diocese to encourage the parishioners and to show our sympathy towards the poor suffering people, I am very glad to report that the suggestion was willingly accepted by the members, and there are some who pay such visits to the different parishes in turn. The next proposal was that each one should try to attract non-Catholics to our fold by an edifying life.

On 3rd Nov., 1954, Sri N. K. John spoke about "Christian Literature in Malayalam". After giving us an introductory talk on what literature is, the speaker traced the origin of Christian writings in Malayalam and enumerated a galaxy of Christian writers beginning from Rev. Fr. Arnos to the present day. Mr. N. K. John deplored the scarcity of outstanding Christian writers and attributed it to our want of zeal in the study of Sanskrit Literature. The speaker strongly advocated the introduction of Sanskrit as a Second Language in all Christian Colleges to give opportunities to young men and women to study the language.

A discussion on Co-operative Efforts in our Parishes, was led by Sri P. J. Mathew, on Nov. 19th. The speaker gave an ela-

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

borate account of the advantages of co-operative societies in our parishes, citing numerous examples of co-operative movements in Europe and America. The subject stirred up such great enthusiasm among the members that the discussion was not over in one day. Circumstances, however, did not permit us to hold another meeting on this subject. We hope to thrash out the different aspects of the subject early next year.

Our sincere thanks are due to our spiritual Director and President, Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A., L. T., Ph. D., (Fordham, U.S.A.) for his encouragement and active participation in our activities.

O. P. ABRAHAM,
Secretary.

The College Day, 1954-'55.

The College Day Celebrations began on 11th February, 1955. At 4.30 p. m., a public meeting was held in the newly constructed Auditorium under the presidentship of Sri B. V. K. Menon, I. A. S., Chief Secretary to the Government of Travancore-Cochin. After silent prayer, the College Hymn was sung by the College Choir. Dr. A. Sivaramasubramonia Aiyar, M. A., Ph. D., welcomed the the gathering. The Rev. Fr. Principal presented the Annual Report. He made special mention of the sad demise of His Grace the Most Rev. Mar Severios. Mention was also made of the opening of new courses in the college, namely, Mathematics B. Sc., B. Com. and Intermediate Agriculture.

The valedictory address was delivered by Prof Arthur Bagshaw, M. A., (Oxon), Professor of English, C. M. S. College, Kottayam. His address was erudite and instructive.

Prizes were then distributed to the students who had distinguished themselves in various academic and extra-curricular activities.

After the President's concluding speech, Sri M. T. George, IV U. C., proposed a vote of thanks. The meeting came to a close with the singing of the National Anthem.

By way of entertainment, there was a P. T. demonstration by the members of the Auxiliary Cadet Corps and an English Drama, "The Dear Departed".

On 12th February, 1955, the College Social was conducted. Dr. R. Kesavan Nair, F. R. C. S., was the Guest of Honour. Rev. Fr. Principal welcomed the Chief Guest. Sri Horace Miranda, III B. Com., proposed the toast to the outgoing students. Sri N. Jayakumaran Nair, II U. C., replied to the toast. The Guest of Honour proposed a toast to the College to which Sri N. Nagaraja Sarma, II U. C., replied. During the Social, Sri K. Ramachandran, II U. C., entertained the gathering by a "Katha Prasangam". The function came to a close with the performance of T. N's play, "Pooja".

COLLEGE DAY CELEBRATIONS

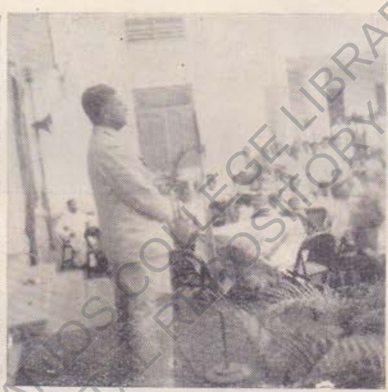

Top :- At prayer before the Meeting — Sri B. V. K. Menon addressing

Middle :- Spread out at the College Social ; Dr. R. Kesavan Nair, the chief guest addressing; At the Social

Bottom :- Distribution of Prizes — Professor Bagshaw speaking

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Chief Justice Hon. K. T. Koshy and His Grace Mar Gregerious before the Unveiled Portrait

PRESIDENT, VICE-PRESIDENTS & SECRETARIES OF ASSOCIATIONS

The Hostel Day, 1954-'55.

The Hostel Day this year was celebrated on 27th Jan. 1955,—Mar Ivanios Day. It was with grateful thoughts about the revered founder of the Hostel, the late Archbishop Mar Ivanios, that the inmates of the Hostel celebrated this their family feast. The Hostel, indeed, is a family—a cosmopolitan family of all castes and creeds—with two Rev. Fathers and another member of the staff as Wardens.

On the eve of the Hostel Day, there was the sports-meet at which amateur athletes proved their prowess in the various extra-mural and intra-mural feats. The runners, sprinters, and jumpers had their day in connection with the College Day sports, and were now too tired for other violent physical feats. Therefore, competitions that tested one's wit were given special importance. The day ended with the fixing the flag staff, which entailed much hard, but willing, labour on the part of the generous inmates of the hostel.

On the 27th morning, the quadrangle in front of the hostel buildings was seen festooned and beautifully decorated with arches. Strangely-blended sounds shattered the usual quiet of the hostel and premises. The maddening cacophony of record music and human voices—shouts and screams and howls of those who were rehearsing the roles of jackals, bull-dogs and lizards,—might have got on the nerves of all with sensitive and nervous constitutions. This fiendish pandemonium lasted for some hours.

The glorious evening set in, gilding the blue sea on the west and the verdant hills around with heavenly alchemy. The quadrangle was brightly illuminated with electric lights. At about 6 p. m. the social began.

Mr. N. Chandrasekharan Nair, the Inspector-General of Police, was the Guest of Honour. His Grace Archbishop Benedict Mar Gregorios graced the occasion with his presence. Most of the members of the college staff were present on the occasion. The Rev. Fr. Principal welcomed the honoured guest and the gathering. Light refreshment was served, which was made most enjoyable as a fancy-dress competition took place at this time. Mr. P. Samraj, III U. C., proposed the toast to the outgoing students. Mr Richard M. Pereira, II U.C., replied to the toast on behalf of the outgoing students and bade farewell to the juniors.

The President distributed prizes to those students who had distinguished themselves in sports and other competitions. In the 'Lucky-Dip' conducted on the occasion, the 'lucky' ones were not all very well pleased!

In his speech, the chief guest spoke about the importance of sports and the advantages of hostel life, and the place of both in the making of a good citizen.

Fr. G. Panicker proposed the toast to the chief guest and thanked all who had contributed their mite to make the hostel day celebrations a success. He congratulated the students for their spirit of co-operation and brotherliness.

Various items of entertainment followed. The hostel Thespians presented quite creditably, the interesting one-act play 'Adukkalavil'. The amateur actors of the hostel manifested their histrionic talents in the various items of entertainment, such as 'mono acts', shadow plays, and mimicry. Budding "Kunchans" entertained the audience with "Thullal". In spite of the variety in the items of entertainment, the unity of purpose, viz., that of entertaining the audience was never lost sight of; and the performances never deteriorated to the level of boring the audience, as it often happens.

All the celebrations of the day reflected the spirit reigning among the inmates of the hostel. Well could one sing with the Psalmist "gracious the sight, and full of comfort, when brethern dwell united". One felt as though dew like the dew of Hermon was falling on these Bethany Hills—here on these hills of Sion, where almost three hundred students, hailing from the east and the west and the north and the south form a happy family.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The College Chronicle.

1st June 1954. June is here, at last: June, the month that brings fresh life and strength to the College.

4th June 1954. Shirkers and dodgers sit for a re-examination. How they regret their folly now! How they wish they had sat for the Annual Examination!

8th June 1954. The College reopens after the Midsummer holidays. The Hostels are alive again.

16th June 1954. Admission to the Junior Intermediate Class closes. A film show by Rev. Fr. Joseph Remedius, Ajmer, in aid of the Ajmer Mission.

21st June 1954. Regular classes for the Junior Intermediate students begin. Unable to make anything of the Time-Table, and quite surprised at the system of going from one class-room to another at the end of every hour, the new arrivals feel confused as well as amused. The old students walk proudly with an assumption of superiority and a senior look on their faces. They talk big about their practical classes, dissection, specimens and experiments. Babies! Do not worry. Your turn will come soon.

25th June 1954. 'Benediction' and 'Consecration' in the Hostel chapel for the Catholic members of the staff and students.

3rd July 1954. Feast of St. Thomas, the Apostle of India, and the Rev. Fr. Principal's patron saint.

8th July 1954. Multitudinous leaflets of every colour and size, soliciting votes, fly everywhere. Heated canvassing goes on before the election of the office-bearers of the various associations. The election takes place in the evening.

16th July 1954. Selection of students to join the N C C.

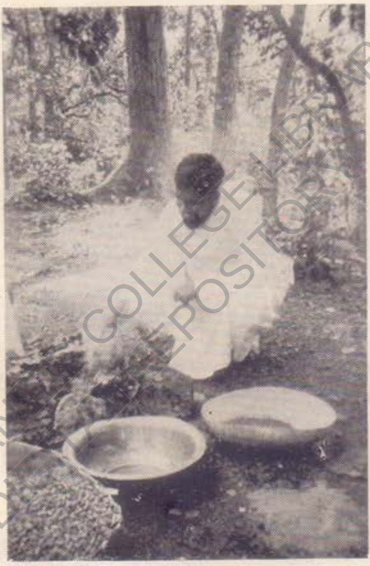

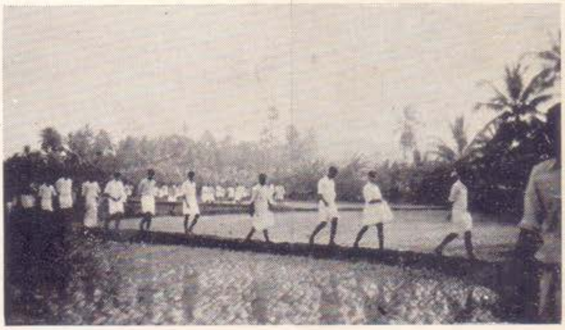

Top :- Crossing Veli Lake — Informal Lunch

Middle:- Feeding the Hungry (Spotout the Fathers) — Fr. George frying ground Nuts — On the March under the leader

Bottom:- Crossing the fields — A budding prodigy of music !

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

MEMBERS OF THE SODALITY (1954–'55)

19th July 1954. In the presence of our Bishop, His Excellency the Rt. Rev. Dr. Benedict Mar Gregarios, and many distinguished guests, the portrait of the late Archbishop, His Grace the Most Rev. Mar Ivanios, Founder and Patron of our College, is unveiled by the Hon'ble Justice K. T. Koshi. Music, dance and other items of entertainment follow the function.

23rd July 1954 Business meeting of the C. S. U. to elect the class-representatives.

1st August 1954. Commander T. E. de Almeida, I. N., visits our College.

15th August 1954. Independence Day National flags flutter all over the College and Hostel Buildings.

16th August 1954. Dr. A. N. Poti, Professor of Chemistry, University College, inaugurates the Science Association. Members of the staff leave Bathany Hills for the heights of Ponmudi, on a picnic. They camp at Mr. Murikkan's Estate at Venjaramood en route from Trivandrum to Ponmudi. Thanks to Mr. Murikkan's hospitality.

17th August 1954. At Ponmudi. The clouds come down to greet the visitors from the Bethany Hills. The chill, bracing atmosphere, the blue mist through which light streams in as through a pearl, and the rugged beauty of the hills enchant the visitors. These heights would have filled Shelley's mind with lyrical fervour. Here, Byron would have felt elevated, proud and haughty, and Keats would have been pleased with the blue mist and the soft hushed light all around.

18th August 1954. Mr. Veerabhadran of the University Intermediate College inaugurates the Tamil Association.

19th August 1954. Our College wins a football match against the Medical College, and a volleyball match against the University College.

20th August 1954. Prof. V. R. Pillai, M. A., M. Sc. (Lond.), Professor of Economics, University College, inaugurates the Economics Association.

21st August 1954. Mr. E. J. Jacob speaks to the members of the photographic club on 'How to Take Good Photographs'

A party of students, headed by the Principal, leaves for Courtallam on an excursion.

Today's football match was rather a display of generosity than a manifestation of skill, for our College Team lest the Perurkada Team score four goals against us.

23rd August 1954. Mr. T. K. Koshy M. A., our Lecturer in Economics gets his glimpse of Paradise. Today he takes a partner for life. He receives numerous presents from his well-wishers. He is congratulated by all, particularly by Mr. P. A. Rajan of the English Department, who is looking forward to his wedding day. Mr. P. S. Raghavan, M. A., of the History Department of the University College inaugurates the History Association.

24th August 1954. Mr. Carl T. Rowan, the famous American Negro journalist, addresses the staff and the students.

A group of Californian students visits the College and exchanges views with the staff and students.

Mr. Hassan Marikar inaugurates the Arts Association. The first Festival of Arts is celebrated. Mr. T. N. Gopinathan Nair speaks on the occasion. Stu-

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

dents stage Mr. T. N. Gopinathan Nair's 'വഴിയെ പോയ വയ്യാവേലി' and a one-act play 'വിഷംഫലം' written by Sreedhara Kurup of II U. C. Haridas of II U. C. performs a mono-act 'നന്മയും തിന്മയും'.

27th August 1954. A volleyball match between the staff and students.

30th August 1954. The First Terminal Examination begins. Students rack their brains and chew their pens in the examination halls.

4th September 1954. The College closes for the Onam holidays.

5th September 1954. Mr. P. A. Rajan of the English Department gets married. Congratulations !

14th September 1954. The College re-opens after the Onam holidays.

19th August 1954. Cricket match : Mar Ivanios College *vs.* T. C. Cricket Association.

20th September 1954. Volleyball match : Mar Ivanios College *vs.* T. C. Police.

21st September 1954. Cricket match : Mar Ivanios College *vs.* Engineering College A.

Volleyball match : Mar Ivanios *vs.* Police ; we win.

22nd September 1954. Volleyball match between the Mar Ivanios College and the Police Teams.

23rd September 1954. Volleyball match between the College and the Police Teams.

Football match : Mar Ivanios *vs.* University College ; we win.

24th September 1954. A group discussion of the Newmanites. Volleyball match: M. I. College *vs.* Police.

25th September 1954. Cricket match between M. I. College and Engineering College B.

29th September 1954. Hockey match between M. I. College and the University College.

We get a walk-over as the Madras Law College has withdrawn from the Bartholomew Memorial Volleyball Tournament.

30th September 1954. Semi-finals of the above mentioned Tournament. We beat the St. Berchmans College Team and qualify for the Finals.

1st October 1954. The Mar Ivanios College Team beats the Thevara Sacred Heart College A Team in the Finals of the Bartholomew Memorial Volleyball Tournament and secures the Trophy.

2nd October 1954. Cricket match : M. I. College *vs.* University College

Hockey match : M. I. College *vs.* Engineering College A.

4th October 1954. Hockey match : M. I. College *vs.* Intermediate College.

6th October 1954. Hockey match : M. I. College *vs.* M. G. College.

8th October 1954. Student from our College take part in a Quiz Programme of the All India Radio. Rev. Fr. Principal is at home to the players who won the trophy in the volleyball tournament. The College volleyball team plays an exhibition match against the Police.

12th October 1954. Hockey match between our College and the Engineering College.

A friendly Basketball match between the University College and our College.

13th October 1954 A meeting of the Newman Association. Mr. A. P. Abraham opens the discussion.

14th October 1954. Rev. Fr. Principal opens the Photographic Exhibition con-

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ducted by the College Photographic Club under the direction of Mr. E. J. Jacob. Rev. Fr. Kuriakose Kaniamparambil of Tiruvalla inaugurated the Syriac Association.

In a special Parade the A C C Cadets give a farewell salute to Mr. E. J. Jacob who is leaving Trivandrum for Orissa to accept a Government of India appointment there. Mr. Jacob receives several presents. He is congratulated at the meeting arranged to bid him farewell. A sumptuous party follows the meeting.

19th October 1954. Hockey match between M. I. College and Thaikaud Hockey Club. The USIL, Trivandrum, conducts a film-show at the College.

20th October 1954. Sri C. Thomas, I. A.S., Director of Agriculture, T.-C., inaugurates the Agriculture Association.

21st October 1954. Messrs. Bruce E. Burton and Jonathan Stewart Boswell of the University of Oxford visit the College.

22nd October 1954. Cricket Match: M. I. College *vs.* Intermediate College.

26th October 1954. The College mourns the death of the Honourable Mr. Ahmed Kidwai, Union Food Minister.

27th October 1954. Members of the Economics Association meet to observe the U. N. Day.

28th October 1954. The Officer Commanding, First Travancore Battalion, inspects NCC and ACC parades.

29th October 1955. A debate is held under the auspices of the Malayalam Association.

Players from the College volleyball team are selected to represent the University.

1st November 1954. A debate is held under the English Literary and Debating Society.

3rd November 1954. Sri N. K. John opens the discussion at a meeting of the Newman Association.

5th November 1954. We win the basketball match played against the M. G. College team.

6th November 1954. N C C Sports.

10th November 1954. Mr. I. M. Scaria speaks to the members of the Botany Association on "Is Evolution a Fact?"

11th November 1954. Hindi Association holds a debate.

14th November 1954. Our College plays a cricket match against the Keston Club.

15th November 1954. Volleyball match between our College and the Engineering College.

Hockey match between our College and the Engineering College.

19th November 1954. Our volleyball players meet the Pachallur Team at Pachalloor. We win.

20th November 1954. R. Selvin and P. C. Kurian, two of our volleyball players are selected to represent the University in the All India Volleyball Championship contest.

The College football team meets the Nagercoil Hindu College team in a match.

22nd November 1954. In the semi-finals of the South Zone Inter-collegiate Volleyball Tournament we meet the

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Scott Christian College team. The ACC begins milk distribution to the poor children of Nalamchira and Mannamthala.

23rd November 1954. Ordinary meeting of the Syriac Association. P. George, IV U. C., speaks on the 'Importance of Syriac,

Volleyball match:

M. I. C. *vs.* Nedumangad volleyball team.

24th November 1954. A symposium on 'Science in the Service of Man' organized by the Science Association.

25th November 1954. A meeting of the students travelling by bus is held to consider and discuss their difficulties. A committee of three is appointed.

26th November 1954. A "Kathakali" performance is held in the College auditorium. Master-players present 'നളചരിതം' magnificently.

29th November 1954. University convocation. A holiday for the College.

7th December 1954. Mr. P. J. Mathew opens a discussion under the auspices of the Newman Association.

13th December 1954. The Second Terminal Examination commences.

14th December 1954. A meeting of the Economics Research Council is held in the Economics Department of the college.

19th December 1954. The College closes for the Christmas holidays.

25th December 1954. The Social Service League of the College arranges a Christmas dinner for 500 poor children of Nalanchira and Mannanthala. Items of entertainment, such as a lucky dip, a film-show, and tableaux follow.

29th December 1954. Mr. T. L. Varghese and Mr. P. John are deputed to attend the Organizers' Camp at Sastamcottah.

4th January 1955. The College reopens after Xmas.

7th January 1955. Mr. Jeremy Mitchell of Oxford University, Assistant General Secretary of Pax Romana, addresses the staff and students.

10th January 1955. Rev. Fr. Peyton, the great radio speaker of America addresses the staff and students.

11th January 1955. Prof. E. V. Gatenby addresses the staff and students. He speaks on "the teaching of English in India" and suggests workable methods to improve it. ACC cadets return from their camp at Kottarakarai. They deserve to be congratulated on their splendid work in constructing a two-mile road at Kottarakara.

Our College wins the match played against the University College, in the Inter-collegiate Volleyball Tournament.

17th January 1955. We beat the St. Berchmans College team in the finals of the Inter-Collegiate Volleyball Tournament.

18th January 1955. The sad demise of His Grace Mar Severios Archbishop of Tiruvella.

The College remains closed for two days.

21st January 1955. Condolence meeting of the staff and students to express our sorrow at the death of His Grace Mar Severios.

Tamil Association meets. Christian Michael Raj, IV U. C., speaks on 'the Culture of the Ancient Tamils'.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

25th January 1955. College Day Sports — Heats

26th January 1955. Republic Day. Hoisting of the national flag. College Day Sports—Finals.

27th January 1955. The Hostels celebrate their 'Day'. Sri. N. Chandrasekharan Nair, I. P. S., Inspector General of Police, T.-C. State, is the Chief Guest of Honour. Items of entertainment follow the sumptuous tea party.

2nd February 1955. Purification of the Blessed Virgin Mary. A candle-light procession starts in the evening from the Hostels to the Asram Chapel.

9th February 1955. Mr. Edward Jonathan of the School for the Blind, Palamcottah, visits the college with his blind pupils.

10th February 1955. Mr. S. H. Best, Regional Representative, British Council, speaks on 'Shakespeare' to the staff and students.

11th February 1955. College Day. The college puts on a festive look. The college quadrangle, auditorium and the buildings are colourfully decorated. Public meeting at 5-30 P. M. presided over by Sri. B. V. K. Menon, I. A. S., Chief Secretary to the Government of T.-C. Rev. Arthur Bagshaw, Professor, C. M. S. College, gives the valedictory address. The meeting is followed by P. T. demonstration by the A C C cadets and by an English drama.

12th February 1955. College Social at which the Guest of Honour is Dr. R. Kesavan Nair, F. R. C. S.

13th February 1955. Social of C. S. U. Anniversary of Pax Romana.

14th February 1955. ACC and NCC Day. The Chief Guest for the Day is Lt. Col. Goda Varma Raja.

The Day closes with a farce 'He Wants His Money Back.'

18th February 1955. A meeting is held at the College Auditorium to felicitate His Grace the Most Rev. Dr. Mar Gregorios on his elevation to the Archbishopric. Members of the staff visit His Grace to felicitate him.

21st February 1955. A holiday for the college in honour of the elevation of His Grace the most Rev. Mar Gregorios to the Archbishopric.

22nd February 1955. The senior students sit for a model examination.

28th February 1955. Annual examinations for the junior classes begin.

3rd March 1955. Students observe two minutes' silence in their examination halls, praying for the soul of D. Rama Panikkar of the Junior Intermediate Class who has passed away after a brief illness.

4th March 1955. The college closes for the midsummer holidays.

ENGLISH
ARTICLES
FICTION
POETRY

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Role of India in Promoting World Peace.*

(M. T. George, IV B. A.)

INDIA'S Prime Minister Sri Jawaharlal Nehru's recent visit to China has been described as a great historic event. When he was in China, the eyes of the world were focussed on him, for his visit was considered to be a mission of peace for Asia and the world. After the cessation of hostilities in Indo-China, Formosa has become the most dangerous spot threatening the peace and security of the world. Red China's claim over Formosa and Nationalist China's renewed hope of regaining the Chinese mainland create a situation which at any moment may blow up into a world conflagration. Therefore, the peace of Asia and the peace of the world depend upon the manner in which this problem is handled by China on the one side, and the United States, on whose support and power Nationalist China relies, on the other. When Nehru was in China, the peace-loving nations of the world hoped that he would be able to exert his influence towards an amicable settlement of the problem. Judged from the past peace efforts of India, it was but natural that the world should have looked upon Nehru's visit to China as a mission of peace.

To-day India's fame has spread far and wide as the greatest of the nations which follow an absolutely independent and impartial foreign policy. No other nation in the world has ever risen to such high international position and prestige within the short period of six or seven years of its emergence as an independent nation. Compared to the mighty U. S. A. or the U. S. S. R., India is militarily very weak. Yet she is respected and admired by other nations of the world, which look to her for advice, guidance and active help in the solution of international problems. The secret of India's success in the international sphere is her sincere efforts for the establishment of international peace.

India's foreign policy, based upon friendship and goodwill towards all other nations, is in perfect agreement with the principles of the U. N. O. India has, therefore, been striving to maintain world peace through the U. N. O. She believes that the U. N. O. can bring permanent peace to the world, if only its members can be persuaded to co-operate with one another sincerely in this matter. The Korean armistice is rightly regarded as one of the greatest achievements of the U. N. O. in the sphere of international peace effort. But the Korean armistice would not have been achieved, had it not been for the 'Korean Plan'

* Awarded first prize in an essay competition conducted under the auspices of the Literary and Debating Society.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

sponsored by India at the U. N. The mediation and conciliatory tactics of Sri V. K. Krishna Menon brought the two hostile groups to an agreement, and cease-fire was finally effected after a long, bitter and inconclusive war. In recognition of the magnificent role India played in this affair, she was honoured with the chairmanship of the Neutral Nations' Repatriation Commission in Korea. This was a proof of the appreciation, which the nations of the world have, of India's peace efforts. Later the manner in which India discharged her onerous responsibilities as the chairman of the N. N. R. C. received the highest tributes from all responsible quarters.

After the Korean War, the war in Indo-China was fast developing into a serious threat to world peace. The great Powers were alarmed at the possibility of a major conflagration breaking out, and made feverish efforts to end the struggle and bring about peace. But the suspicion and hatred between the Power blocs stood in the way of an honourable settlement. At the Geneva Conference, an attempt was made by the big Powers to solve the problem. But the uncompromising attitude evinced by the leaders hampered the progress of the discussions at many stages. A man behind the scene, however, played the role of a mediator whenever there was a serious hitch, and brought the leaders to an agreement. This man was Sri V. K. Krishna Menon, India's representative at the U N. But for his conciliatory efforts and diplomacy, again, the Geneva Conference, would, in all probability, have failed.

With the cessation of hostilities in Indo-China, the world is at last at peace, in the sense that there is no active warfare in progress anywhere, for the first time in many years. In the evolution of such a happy situation—happy, as far as it goes – India has played no small part. The nations of the world have appreciated her efforts, and as a token of their appreciation, have elected her as the chairman of the International Supervising Commission in Indo-China.

India believes that imperialism and colonialism are enemies of peace, and that peace cannot be established permanently until all the peoples of the world are politically free and masters of their own destiny. So long as even a small section of the human race remains under foreign domination and exploitation, there is no guarantee of world peace. Realizing this, India has been fighting for the political independence of all colonies and the liberation of all subject peoples.* These oppressed peoples look to India for help in their fight for freedom. And India has exerted her influence in their favour, whenever it was possible. For instance, she played a large part in the attainment of Indonesian independence. In the UN, she has consistently been the most outspoken spokesman for the peoples of the colonies and subject countries.

Though international tension has been much reduced by the cease-fire agreement in Indo-China, there has not been much improvement in the relation between the Power blocs. The peace we enjoy now is an uneasy peace, and the

* But what about the nations enslaved by Soviet Russia and Red China? Has India fought for the liberation of Poland, Estonia, Latvia, Lithuania, Hungary, Czechoslovakia, Rumania, Bulgaria, and Tibet, for instance ? *(Editor.)*

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

nations, like chained dogs, bare their fangs and bark. The cold war continues. Distrust and discord between the two major Power blocs daily deepen. Alarmed by the expansionist policy of Soviet Russia and Red China, the U. S. A. and her allies are strengthening themselves by military alliances like the NATO and the SEATO. On the other side, Russia and China are deeply perturbed at the growing might and encircling tactics of the free nations led by the U. S. A. and condemn their activities as aggressive and provocative. This explosive situation can at any time break out into open hostilities. And war in this age of the atom and hydrogen bombs will be a war of extermination. Indeed, many eminent scientists fear that atomic and hydrogen warfare may viciate the earth's atmosphere so badly that all forms of life on this planet may be annihilated as a result. The only alternative to this fearful atomic co-destruction is peaceful co-existence. India's realistic concern for the future of the human race has made her the chief exponent of this new doctrine of *peaceful co-existence.* The fundamental principles, which nations must accept in order to translate this doctrine into practical reality, have been laid down in the Sino-Indian treaty on Tibet, and later, in the joint declaration issued by Sri Nehru and Mr. Chou-en-lai from New Delhi. These principles are, mutual respect for each other's territorial integrity and sovereignty; non-aggression; non-interference in each other's internal affairs; equality, and mutual benefit. The nations of the world must accept these principles in their relations with one another, or they must all perish alike. There are no other alternatives.

India's non-alignment with either of the two great Power blocs has enabled her to play the role of mediator in international disputes. She is neutral vis-a-vis both the blocs, she has cordial relations with both, and she commands the respect and confidence of both. This enviably peculiar position has helped India in her efforts to settle international disputes peacefully and to ease out international tensions.

Two perspiring Irishmen on a tandem bicycle at last got to the top of the steep hill. "That was a stiff climb, Pat," said one.

"It was that," said Pat. "And if I hadn't kept the brake on we would have gone backward, sure."

*　　*　　*　　*　　*　　*

A certain gentleman called on a friend of his, a dentist, the other day. The dentist was seen drooping over a table with his head between his hands and groaning, "I've got to see a dentist!"

"But *you're* a dentist," said the visitor.

"I know," was the retort, "but I charge too much."

Matter, Space, and the Universe.

(P. Sam Raj, III B. Sc.)

SCIENCE has shown that there are only a limited number of substances which are so simple in their chemical organization that they cannot be broken up into simpler substances than themselves. These simple substances are called *elements.* Hydrogen, oxygen, gold, lead, and silver, for example, are elements. Water is not an element, because it can be decomposed into hydrogen and oxygen.

If we take a piece of any of the elements, and divide it into two parts, and then divide one of these two parts into two again, and thus go on dividing and sub-dividing it into smaller and smaller particles, we will finally arrive at extremely small indivisible units, which are called *atoms.* But if a small quantity of a substance which is not an element is thus divided and sub-divided, we will finally arrive at units called *molecules.*

The atom of each element has a definite weight called the *atomic weight.* Hydrogen has the smallest atomic weight, which, therefore, is used as a unit of measurement. The atomic weight of the 92 elements which have been so far discovered, range from 1 for hydrogen to 238 for uranium. Mendeleyer arranged them (with a few exceptions) according to their atomic weights, and the serial number of each he called the *atomic number* of that substance.

The experiments of later scientists showed that all the different atoms have a fundamental similarity of structure. All of them contain small particles called *electrons.* The electrons are negatively charged and weigh 1/1840 of the weight of the hydrogen atom. Rutherford showed that if they are negatively charged particles, there should also be positively charged particles, as the atom is electrically neutral. The large mass carrying the positive charge is called the *nucleus.*

Thus the atom is a massive nucleus, positively charged, surrounded by electrons which are negatively charged. X-rays show how much of positive charge is carried by each atom. This coincides with the atomic number of Mendeleyer.

The nucleus of the hydrogen atom, of one positive charge and mass one, is called the *proton.* The atomic number shows the number of protons and the equal number of surrounding electrons in the atom. Thus oxygen, the atomic number of which is 8, has 8 protons and 8 electrons in each atom.

Since the weight of the electrons is comparatively negligible, we should expect the weight of an oxygen atom to be 8 units, made up of the weight of the 8 protons. But in fact, the atomic weight of oxygen has been found to be 16. How should we account for the difference? The discovery of *neutrons* in the nucleus by Chadwick has solved the problem.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

A neutron is the combination of a proton and an elect.on, and has the same weight as the proton, but has no charge. Neutrons reside inside the nucleus but are very silent, and do not reveal their presence in ordinary circumstances. But they have to be taken into account when computing the weight of an atom.

Thus the nucleus of an atom consists of protons and neutrons, and is surrounded by electrons. The nucleus contains a lot of energy. When for instance, a uranium atom is split, it gives off an enormous amount of energy. This fact is made use of in the making of the atom bomb.

The earth, the moon, the sun and the stars are all matter. Is the quantity of matter infinite? Scientists answer that the amount of matter in the universe is limited. They have even estimated the total mass of matter in the universe to be the equivalent of 108×10^{22} suns, the mass of the sun being 2×10^{27} tons. And what is the nature of space which contains all this matter? It is also limited but unbounded. If you should journey forth into the depths of space, you cannot go on straight for ever, and the track will be repeated. The matter contained in space is comparatively so negligible that a cubic centimentre of space gets only 1.5×10^{-31} gms. The diameter of the universe is 84,000 million *light years*, a light year being the distance travelled by light in one year at a speed of 186,000 miles per second. The most distant heavenly object is at a distance of 150 million light years from the earth.

How did the present configuration of the heavens come into existence? What is the origin and position of the earth in the universe? Scientists think that in the beginning, some 5,000 million years ago, the universe had matter evenly distributed throughout space in the form of atoms and molecules. A small disturbance somewhere made the uniformly distributed matter disperse and form different groups. For the formation of such a group, the minimum weight required is $62\frac{1}{2}$ million times the weight of the sun. Astronomers call each of these groups a *nebula*. Most of the nebulae have a spiral structure. From such nebulae stars come out, being scattered from the rotation. Our earth, the sun, and millions of stars form one such nebula. It is called the Galactic System. It contains 300,000 million stars, and weighs about 180,000 million suns. Our sun is a medium star. From it were born the planets which include our earth. It so happened that, while a big massive star in its journey had to pass rather too near the sun, it pulled a bit off the sun, and the pulled parts separated and condensed into masses called planets. It is said that this incident took place nearly 2000 to 3000 million years ago.

Overheard in the dormitory of a College Hostel: "This is gratitude, I say. I saved his life at Kovalam, and now he won't even let me copy his homework!"

"Under Police Protection"

(Jose J. Ottaplakel, II U. C.)

IT was Sunday—the day of leisure. Seated in his easy chair, a cigar in his mouth, Ram Gopal scanned his morning paper contentedly. Suddenly he gasped, the cigar dropped from his open mouth, the paper rustled in his trembling and unsteady hands. To make sure he had made no mistake, he read the news over again.

"*Kittu, convicted and sentenced to five years R. I. for a daring bank theft, has escaped from Salimpore Central Jail. The Police have launched a vigorous search for him.*"

"The diamond is no more safe. Kittu will come for it," exclaimed Ram Gopal almost aloud. He remembered how, three years before, he and Kittu had managed to steal into the vaults of the People's Central Bank, Calcutta, how they had opened one of the safes with stolen keys, and how they had come out safely with two or three thousand rupees, some jewelry, and a large diamond. Ram Gopal, at that time, had been a senior clerk in the bank, and Kittu, a peon. The two had shared the cash and jewelry in equal parts. But Ram Gopal had retained the diamond for himself, having assured Kittu that it was a worthless piece of glass. Kittu was fierce, but not conversant with the nature and value of diamonds. He had suspected that the "piece of glass" was worth something, say a few hundred chips; but he hadn't the slightest idea that it was really worth well over fifty thousand rupees. So he had not quarrelled with Ram Gopal over its possession. But the next day, Kittu had read a report of the theft in one of the local dailies, and had thus found out the real value of the diamond. He had then met Ram Gopal and demanded half its value for himself. But Ram Gopal had refused to do anything of the kind, and Kittu had cursed him and gone away after swearing to get even somehow, some day.

But within a week's time Kittu had been apprehended by the police. He had gone to a tavern, and got drunk, and babbled something about the theft indiscreetly. The police had got wind of this. Kittu had, of course, betrayed Ram Gopal also. But Ram Gopal had employed a clever lawyer, and the court had discharged him, with the remark that the prosecution had failed to prove anything against him. But Kittu had been convicted and sentenced.

Now Kittu had jumped jail. Ram Gopal was sure that he would come for the diamond, or at least for his share of its value. And Kittu might not come openly. He might enter the house at night, thief as he was, and steal the diamond. There was no hiding it, safe from Kittu's dishonest fingers—Kittu had almost a preternatural sense which

enabled him to find the most cleverly hidden objects. It had been easy enough to hide the diamond from the police—whose palms had already been greased. But to hide any article from Kittu—that would be an impossible task.

What was Ram Gopal to do? He decided to consult his ingenious wife, Sarala. "My dear!" he shouted.

His wife's "Ye...........s!" came floating from within. A moment later she swept into the room.

"What's the matter, dear?" Sarala Devi queried.

Ram Gopal told her. "What shall we do?" he ended.

His ingenious wife sat down on an adjacent sofa, and reflected for quite a few minutes.

"I'll tell you," she said at last. "The diamond" (she lowered her voice here) "will not be safe anywhere within this house. We have, therefore,—".

"But," interrupted Ram Gopal, "but I don't want it to be entrusted to anybody. It wouldn't be safe".

"Listen, you dumb duck," said his wife, "listen before you raise objections. My plans are fool-proof. Absolutely safe. You know our maid-servant Bhanu's policeman-husband, Narain? His police-cap is the safest place for our diamond."

"No. No. No. Don't you give it to Narain. He will not give it back. And we won't be able to complain to anybody, either. Never entrust it to him." All this Ram Gopal said in one and the same breath.

"O Lor'!" exclaimed his ingenious wife impatiently. "You sure do enter the gun and shoot, as those Malayalees say. Have a little patience, and hear me out. Narain will not be given the diamond, nor will he know where it's lodged. Leave everything to me, and our diamond will be safe. You recollect I'm the Secretary of the 'Fashionable Ladies' Club'? We are getting up a play there. It's to be staged soon. One of the characters is a policeman. I shall get hold of Narain's cap under the pretext that it is to be used at a dress-rehearsal of the play. And without anybody knowing anything about it, I shall stitch the diamond into the cap, before returning it to Narain. Our precious treasure will be absolutely safe there".

"Ha! ha! ha!" laughed Ram Gopal aloud. "Ha! ha! ha!" The diamond will be '*under police protection*', as they say! Ha! ha! ha!".

"Yes," responded Sarala Devi. "And when that thief Kittu has been rounded up by the custodians of law, we will borrow Narain's cap again under some pretext or other, and recover our diamond."

Ram Gopal was very happy. His wife's ingenious plan was executed without a hitch.

Two months passed. Kittu did not come for the diamond all that time. Then the newspapers reported that Kittu had been recaptured by the police.

It was time to recover the diamond. Ram Gopal sent word through Bhanu that he would like to meet Narain.

Narain came next day. Sarala Devi had an ingenious plan ready to secure the loan of his cap for another day. She would tell him she wanted to use it as a model to make a replica of it with card-board and coloured paper. She could then use this replica in future plays to be staged by the Club.

Narain, as befitted the husband of a maid-servant, bowed respectfully to Ram Gopal and Sarala Devi. The latter's ingenious plan included a long, courteous conversation with the policeman, before the request for the cap was to be made. During the conversation, Narain related how, a few weeks before, he and two other constables had chased a band of robbers.

"There were five of them, Madam" Narain continued. "All hefty fellows. Good runners, too. How they ran when we challenged them! One of them had a bundle on his head. He dropped it and ran, never casting a look behind. They headed for the Saroja river. We almost caught them on the bank. Then they jumped into the swollen waters—all five of them together. I plunged in after them. My two companions didn't follow. Chicken-hearted fellows. I caught one of them in mid-river".

"One of the other two policemen?" Sarala was in a jovial mood.

"No, ma'am. The leader of the cut-throat robbers. I struggled with him. He nearly knocked out all my teeth. But I didn't leave him, ma'am. I used an old trick my old father had taught me. I poked my long finger-nails (specially grown for such emergencies) into his eyes. Then one hit across the bridge of the nose and he grew limp in my arms. All this while the current was carrying us downstream."

"I thought you would say, upstream" joked Sarala Devi.

"I never distort truth, ma'am," responded the aggrieved constable.

"Well, what happened next?" inquired the lady graciously.

"I dragged him to the river-bank with one hand, swimming with the other."

"So you captured him without losing your teeth?" inquired Ram Gopal.

"All my teeth are safe, sir, thank you", replied the policeman. "But my old cap—the one madam once borrowed—floated away. Nobody has seen or heard of it since.———Why do you grow pale, ma'am? What's the matter?"

Sarala Devi quickly recovered from the shock.

"Oh! Nothing!" she said. "Sometimes I feel an ugly pain in the region of the heart. Quite acute. But it passes off instantly. It's gone now."

"Thank God!" ejaculated Narain. "As I was saying, ma'am, my old cap floated off. But what of it? Here, I have a brand new one they gave me. I'll lend it to you whenever you need it for your plays, madam'.

Ram Gopal stood up, like a man in a dream. Narain stared at him.

"Thank you," said Sarala Devi hoarsely. "I shall not want it again, though. ——Not in the near future."

Suddenly there was a thud. Ram Gopal had sunk heavily to the floor. Sarala Devi and Narain rushed to his help. As they lifted him up and carried him to the sofa, the ingenious woman confided to Narain pathetically, "He gets these attacks occasionally."

"Very strange!" thought Narain, "Very strange indeed! She has a pain in the region of the heart. He faints. What a lily-livered pair, as the Sub-Inspector would put it! They only heard me describe the robbers. What would not have happened, if they had seen them!".

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Waves.

(Ernest Stephen, M. Sc.)

The waves reflect those constant stars
And wash them slowly straight to me.
I see in them my dead love's eyes
Wait patiently for me, for me.

Over the waves the light zephyrs
Bring back my sweetheart's tender touch,
And mem'ry like a time machine
Reels back the past too well, too much.

Now all the joys this planet gives
Like bubbles vacantly they break;
And what remains? These mortal chains—
Oh, Lord! Shall ne'er, shall ne'er they break?

INTERNATIONAL OUTLOOK.

Some students at an international school in Switzerland were asked to write an essay on the elephant.

The Englishman turned in an essay illustrated with photographs and titled "Elephants I Have Shot."

The Frenchman wrote a clear and sprightly dissertation, "The Love Life of the Elephant."

The German took nearly a year to finish his effort. Bound in three volumes, illustrated with diagrams, heavy with research and bristling with footnotes, it was called "A Preliminary Approach to a Study of the Elephant: It's Nature, History, Development and Future."

The American wrote a piece, which he promptly sold to a magazine at home, entitled, "How to Make Modern Furniture Out of Elephant Tusks and Hides."

—From Crackers In Bed by Vic Fredericks,
Published by Frederick Fell, Inc.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Gerard Manley Hopkins

The Poet Who 'Ferments'

(G. Panicker, M. A., Ph. L., S. T. L.)

MANY atrocities have been committed in the name of modern poetry. One is willing to put up with most of them provided one can convince oneself that the eccentricities and incoherences arise from a yet imperfect attempt to express a new vision in a new way. To those who see in the modern complex an undoubted element of newness, who realize that a new artistic generation is in labour, Gerard Manley Hopkins is at once a portent and a sign.

Hopkins is acclaimed as one of the greatest technical inventors in English poetry. But the fact that Hopkins is a poet with a new inspiration to justify the use of a new technique is not infrequently overlooked. He has seen a vision so ineffably full and new, that the traditional machinery of expression seems incapable of carrying it, and he needs must invent a new one. With him, the vision came first, and the technique later.

Although Hopkins died in 1889, he is more a part of the twentieth century, or rather a part of the centuries to come, than of the Victorian era. Born at Stratford, Essex, in 1844, he was the eldest son of a pious, contemplative mother and a busy, intellectually curious father. In his family, music and drawing were sedulously cultivated. His later skill, as a poet, in communicating through words the essence and individuality of visual forms in Nature was partly fostered by his early training with the pencil. Self-denial and independence of spirit were the two tendencies which he showed even as a boy. He was not wanting in courage of a somewhat eccentric type, which spoke of a nature inherently rebellious. He championed the rights of the mere school boy against the tyranny of the headmaster. Once he went without drinking water for a week because he noticed his schoolfellows usually drank too much ; and he fainted at drill. His earliest diaries are full of sensitive observations on Nature and poetic imagery. At school his time was spent "dreaming and reading and chewing the cud of his gleanings from the world harvest of poetry, a fairy child in the midst of a commonplace, workaday world," says his biographer, G. F. Lahey, S. J.

Hopkins won an exhibition* for Balliol College and went up for the Christmas term, 1863. Early he evinced a feeling for combined meaning, sound and suggestion, which was later turned to good account in his mature poetry. At this

* Fixed sum given to a student for a term of years from the funds of a (School or) College.

period, in a letter to Baillie, he makes a shrewd critical distinction between the language of *true poetry* and what he calls '*Parnassian*'—the personal dialect of a true poet when he is writing without inspiration.

Hopkins underwent at Oxford, through contact with undergraduates and teachers, the several streams of thought which reflected rather accurately the intellectual make-up of the England of his day. The liberalizing humanism of Jowett, the charming erudition of Pater, who sought to make of art a super-religion, and the Oxford Movement—all had their influence on Hopkins. After a period of indecision, in October, 1866, he embraced the Catholic Church. In 1868, as a graduate of the Oxford University, he entered the Society of Jesus.

Hopkins saw that nineteenth century art and scholarship had no place in the Catholic Church. He understood that the century had lost the central and unifying belief of Christianity. He saw that the 'art' of Pater drew one away from true religion, and the 'humanism' of Jowett meant the apotheosis of mere man. The century had secularized both beyond all redemption except that redemption that might come by a complete consecration to the principle from which European art and scholarship had originally sprung—the sanctity of Augustine, of Jerome, of Boetius, of Bonaventure, ot Aquinas, and those who had laid the deep foundations of Christian culture. He made a deliberate abandonment of the 19th century world and made a complete dedication of himself to truths rejected by this world. He emerged, some years later, as a new poet, with a new diction, a new prosody and above all, a new inspiration. He took delight in "all things, counter, original, spare, strange ......". His knowledge of the supernatural, the fresh vision he had obtained of the 'Uncreated Light,' extended, beyond the intellectual definition of dogma, to something very close to the experimental knowledge of the mystics. He learnt to enjoy outward and sensuous experiences sacramentally, as intimations of divine presence. To him the world of great art and literature is not a vague and dreamy world of moonshine. It is a world of golden logic, where the horse is no longer drawn by the cart; a world, where the higher values that seem to come last in the order of Nature take their proper place and come first in the order of thought; a world, where "soul is form and doth the body make." It is a world where the spirit begins to see all things in one, by direct vision. It shines through the things that are seen so that, with St. Paul, we apprehend the things that are unseen. It knows nothing of superstition, for it is too full of the one miraculous reality, and thinks that the whole universe and everything in it is a miracle, transcending reason, defying comprehension, and resting ultimately on that being, beyond all shadow-shows, which is its own explanation, sufficient to itself. For Hopkins 'the world is charged with the grandeur of God"; "There lives the dearest freshness deep down things." All this "because the Holy Ghost over the bent World broods with warm breast and with ah! bright wings" (Cf "God's Grandeur").

He could perceive God in so far as he could perceive in any object its distinctive virtue of design or pattern, the

inner kernel of its being as expressed by its outer form—the soul peculiar to each manifestation of beauty. Very often this is for Hopkins the fundamental beauty which is the active principle of all true being, the source of all true knowledge and delight,—even of religious ecstasy; for speaking of a bluebell he says, "I know the beauty of Our Lord by it." As a name for that "individually-distinctive" form (made up of various sense-data which constitutes the rich and revealing "Oneness" of the natural object) he coined the word '*inscape*"; and for that energy of being by which all things are upheld, for that natural (but ultimately supernatural) stress which determines an inscape and keeps it in being—for that he coined the name *instress.* Instress is the unifying force *in* the object; it connotes also that impulse *from* the inscape which acts on the senses and through them actualizes the inscape in the mind of the beholder. Instress, then, is often the *sensation* of inscape—a quasi-mystical illumination, a sudden perception of that deeper pattern, order and unity which gives meaning to external forms.

Hopkins's indivdual poetical style was directly influenced by the inscape of natural organic forms. He himself has said that it is the virtue of inscape to be distinctive, and it is the vice of distinctiveness to become queer. He has admitted that he could not escape that vice. For, to Hopkins inscape is "the essential and only lasting thing.........species or individually distinctive beauty of style." The main reason for the strangeness of his style is the serious artistic purpose of 'inscaping' into a perfect unity the inward fusion of thought and feeling, and the corresponding outward harmony of rhythm and sound texture. For Hopkins, inscape is the very soul of art.

Much of the power of Hopkins's poetry springs from solid religious ideals. There is a tension and struggle for the birth of a Christian poet in Hopkins. Many of the difficulties of Hopkins are the salutary difficulties created by his Christian outlook. "Christianity does not make art easy" says Jacques Maritain. "It deprives it of many facile means, it stops its progress in many directions, but in order to raise its level. In the very creation of these salutary difficulties, it elevates art from within, brings to its knowledge a hidden beauty more delightful than light, gives it what the artist needs most, simplicity, the peace of reverent fear and love, such innocence as makes matter docile to man and fraternal." Therefore as Lahey says "a preliminary ascesis, a sort of ascetic aestheticism" is necessary to appreciate Hopkins's poetry. There are difficulties, but after they have been overcome, "what before seemed masses of impractical quartz, may now become a jewel-case marvellously wrought and lovely to behold, a monstrance, as it were, for a Living Flame." In Hopkins's writings we discern the 'poised powers' of a saintly self-abnegation and an intense self-consciousness. He valued the human personality as the direct link between man and his Creator, a relationship which is part of that hierarchy of being which is made up of all creatures, animate and inanimate, with Christ as their summit. Christ is the centre of the whole creation (Cf. '*The Windhover*'

'The Soldier', *'In hononr of Alphonsus Rodriguez')* In the sonnet *'Windhover'* ("the best thing I ever wrote") we catch a glimpse not only of the beauty, the fruitfulness, the effort expended in the task of mastering himself, but also the deep divine source of his energey.

The Wreck of the Deutchland is a prelude to his whole work. The first section of the poem strikes the one note, the curious double note, which sounds all through his later poetry, and is at once the source of his peculiar power and the clue to his sometimes difficult meaning.

I am soft sift
In an hourglass – at the wall
Fast, but mined with a motion, a drift;
And it crowds and it combs to the fall;
I steady as a water in a well, to a poise, to a pane,
But roped with, always, all the way down from the tall
Fells or flanks of the voel, a vein
Of the gospel proffer, a pressure, a prin-ciple, Christ's gift.

The *asceticism* of these lines elevates the deep *sensuousness* of the following lines.

I kiss my hand
To the stars, lovely-asunder
Starlight, wafting him out of it; and
Glow, glory in thunder;
Kiss my hand to the dappled-with-damson west:
Since, tho' he is under the world's splendour and wonder,
His mystery must be instressed, stressed;
For I greet him the days I meet him, and bless when I understand.

Here is the whole man — the *ascetic* who is an artist, *sensuous* to his finger tips.

The first section of the poem is a study of his own mind and self at the moment when the poem was written. Every thing is there, his hopes, his doubts, his difficulties, his fears, and his ascetic yet sensuous self. Was there ever a better description of the life within a religious discipline than this?

'I did say yes
O at lightning and lashed rod
Thou heardst me truer than tongue confess
Thy terror, O Christ, O God;
Thou knowest the walls, altar and hour and night;
The swoon of a heart that the sweep and the hurl of thee trod
Hard down with a horror of height;
And the midriff astrain with leaning of, laced with fire of stress.

The second section is almost a narrative: the sailing of the ship from Bremen; the rising storm, the wreck, the heroism and death of the nuns—all set in a fiery nimbus of passionate emotion.

The shipwreck becomes the node round which the poet harmonizes his faith in God and his painful feelings about the problem of suffering, the tragic aspect of human life. The wreck of the Deutchland is the symbol of the whole world's plight since the fall of man—symbol of man's inevitable shipwreck in this earthly existence.

'Some find me a sword; some
The flange and the rail; flame,
Fang, or flood' gives death on drum,
And storms bugle his fame.
But we dream, we are rooted in earth Dust!

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Flesh falls within sight of us, we,
though our flower the same,
Wave with the meadow, forget
that there must
The sour scythe cringe, and the
blear share come.

This tragic agony is mitigated by the passion of Christ (stanzas 6—9). Life is a period of trial and purgation (stanzas 21, 27). Like Christ we must be prepared to 'succeed by failure' (stanzas 27, 31). The outcome for the faithful is the heavenly reward (stanzas 26—28), and of this beatitude the faithful have a vision and foretaste in the beauties of nature and the joys of living, which are intensified by the concomitant pain (stanzas 5, 26). The joys and sorrows are harmonized by the poet's faith in the paradoxical nature of God, who is at once a stern master and a fond father (stanzas, 1—3, 9, 21).

From the above poem we see that the well-spring of Hopkins's poetry is his religious ideals. All through this poem there is a new inspiration—"a mood of great, abnormal, mental acuteness, either energetic or receptive, according as the thoughts which arise in it seem generated by a stress and action of the brain, or strike into it unasked." In this *tour de force* he incorporated almost all the elements of his "new rhythm", his new inscaped diction and his deeply meditated Christian philosophy of life.

His gifts of observation were not decreased. but rather sharpened by the asceticism of his religious life. The joy, too, he experienced in the wild and uncultivated landscape so dear to the early Romantic revivalists increased.

"What would the world be, once bereft
Of wet and of wilderness? Let them be
left,
O, let them be left, wilderness and wet;
Long live the weeds and the
wilderness yet!"

One feels that a little asceticism of this kind might have preserved the nature worship of the Romantics from turning sour. His own asceticism gave him the blessed technique for the poetic rediscovery of this nature which the modern world has largely lost (Cf. 'Gods' Grandeur). Art and literature are for Hopkins sacramental, in that they reveal the infinite though finite symbols and images. They testify that this mysterious physical universe, which they use in their representations, is itself of a sacramental nature. If the universe itself has any meaning at all, it is surely this —that we are placed here to rise, by a process that the scientists may call evolution, but the religious call the winning of eternal life. To Hopkins, the traditional machinery of expression seemed incapable of carrying the vision he had. His "terrible sonnets" his "Sprung Rhythm", his prosody and his poetic idiosyncracies—all become more intelligible, if we keep this fact in mind. His technical and rhythmic innovation in poetry was only a vehicle for a new vision—for a vision which sowed the seed for a spiritual regeneration. His is the poetry proper which is the language of inspiration.

In him the fusion of thought and form, the combination of rare insight and an even rarer power and music in the presentation, lifts the poetry from the personal to the universal plane. Though he is inimitable, Hopkins (as Mr. Stephen

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

poetic beauty, a sharper vision of the world, and a deeper sense of the underlying spiritual reality. Hopkins who intellectually has stepped clear of the "Waste Land" of the modern decadence, is a poet who has not yet fully come to his own. We have still to wait. With Herbert Read, one can certainly say that "when the history of the last decade we may say, 'Past few decades' of English poetry comes to be written by a dispassionate critic, no influence will rank in importance with that of Gerard Manley Hopkins", who died in 1889 with the words "I am so happy, I am so happy" on his lips.

A prominent leader of the Communist Party of India was seen walking down the Main Road the other day, clad in raincoat and waterproof hat. It was not raining then, and there was not a speck of cloud in the sky. A curious pedestrian approached him and enquired, "Are you expecting rain?"

"No" replied the Communist, "but I have just received information that it's raining in Moscow."

* * * * * * * *

A statistician discovered that in one of the states of North India the cow population was larger than the human population. "How do you account for that?" he asked a native son.

"We prefer them," he replied.

* * * * * * * *

The driver of a bus—he had been educated at the Mar Ivanios College—noticed with annoyance that a woman holding a baby was standing, clutching a strap. Several men were seated, obviously unwilling to get up and offer a seat to the lady. The driver stopped the bus, got up, and said to the lady with a bow, "Take my seat, madam. I won't be using it as long as you are standing!"

At that, several of the men jumped up from their seats. The mother was soon comfortably settled, the driver regained his seat, and the bus proceeded on its way.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

In the Company of Stephen Spender

(An appreciation of Spender's autobiography "World Within World")

(T. K. D.)

THE poet, we are told, is a man of more than usual sensibility. And it is this characterstic of the poet that comes to our mind when we think of Spender's autobiography. This self-revelation is not primarily "the conclusions of an ordinary brain", nor is it "an experiment in truth", though it can lay claim to extremely apposite thoughts and a certain degree of moral fervour. On the other hand, it reflects the reactions of a sensitive spirit to the horrors and stress of a sick and complicated age.

One feature of the book is that it does not deal with the exclusive province of poetry. It deals with the evolution of the poet's personality through the forces of his age and environment. The oppressive puritanism of his family submerged him in his early days, even though he did not rebel against it in a deliberate fashion. In after days he recognized it only as a phase in his life. Because he was born in an affluent and noble family, he went abroad to complete his education. In the process of time, his experience in the post-war decadent Germany acted as a counterblast to the early Puritanism and gave him the right poise. His part in the Spanish question influenced his poetry. But as one goes through the whole book one sees these general and abstract forces shaping his individuality.

The sensibility of the poet has its inevitable complement in a certain subtle complexity. His ambivalence, and the Puritanism, referred to earlier, acted in a peculiar manner as a dead weight on his growing ego. And in those days he yearned for real companionship. That certain young men exercised a strange fascination on him is a fact. He tried to live in the company of a young man under the same roof. Even though certain aspects in his character pleased him, he soon found that he could not offer him, the requisite intellectual companionship. Even though for long he had to keep up his friendship with the young man, he soon learnt that a satisfactory relationship could be born of identification with woman only, The story of his relation with his first wife and the divorce later reveals his quest for suitable personal relationship which is essential for a normal life.

And that brings us to his attitude towards life in general. We know that a poet also writes as a man to other men, and Spender's views here are worth recording. His temperament made it easy for him to stand aside. But he recognized that any writer worth his salt should have experience in the world; but at the same time he should not settle down to be a mere success. It is his duty to develop

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

his essential talents. He found that the writer in the present age should be politically conscious. He had no word of praise for the Communist State. He found nothing admirable in the proletariat as such, nor could he accept that the individual should have no personality apart from the one dictated by the State. He is one of the critics of the Communist State, as can be seen from his contribution to "The God that Failed." He has also made a remark on psycho-analysis, another fashionable cult: he says it has made even ordinary emotions suspect and outlawed the concept of the good man. Nor is he restrained by any false sense of patriotism when he speaks of Oxford University. We get to know that Auden regarded Oxford as a convenient lodging-house, where one could get all the books that one wanted. He, a student of history, read for himself the Elizabethans, the Romantics and the moderns in literature. Otherwise his account of the methods of teaching at Oxford makes amusing reading, and we also learn that snobs are not wanting in the university. In the term 'life' is also included a man's sense of his own profession. Here one reads with interest, that while Auden could talk a scholastic language and could reel off so many lines of poetry from memory, Spender himself could only recollect the emotional aura a poem left on his mind.

But apart from the general view of life, in any autobiography one meets certain people also. But the characters as such in Spender's book, as in his account of the Bloomsbury group, strike one as vital emanations of the mind rather than creatures of flesh and blood. One remembers the enigmatic Virginia Wolfe trying to get into the heart of things by questioning people about the inmost details of their lives. Then there is the weird figure of Yeats, airing his fanciful and fantastic theories to certain young men who take him seriously. Then there is his account of the unobtrusive heroism of the common people in wartime London, where one feels refreshed, no longer oppressed by a peculiar sense of the world of letters

And so the book goes on, in a tone of subdued charm. Certain noble sentiments, expressed casually, impress one with the fine quality of the book. Thus when he says he has a sense of right and wrong and cannot admire men who cannot understand the difficulities of others, he touches a responsive chord in the hearts of all cultured men.

And when one lays down the book one retains the impression of a strange and vivid personality, and "the feeling of a person just gone" lingers in the mind.

The Value of a Smile.

(K. Peethambaran, II U. C.)

A SMILE is the outward expression of the inner feelings of cheerfulness and happiness. Mankind throughout the ages has loved a smiling face. But in these hard days, it is becoming increasingly difficult to be happy, and so it will do us good to reflect for a while on this wonderful phenomenon of a smile. In all the spheres of human activity, it has great value, for it not only helps us to be happy ourselves, but also makes others around us equally happy. A smile has the wonderful power of radiating happiness all around.

Sir Robert Baden Powell, the founder of the great Scout Movement, fully realized the value of a smile in training boys and girls to become good citizens. So he gave a "*Smile*" its due importance when he framed the Scout Laws: "A Scout smiles and whistles under all difficulties." Whenever a great difficulty faces us, the best way to overcome it is to keep smiling. For this outward act, as a great American philosopher has said, makes the mind happy and cheerful, and when the mind is calm, clear-thinking becomes easy. More than anything else in the world, it is the capacity to think clearly and calmly in the most difficult circumstances that distinguishes the great man from the crowd. So we see that a smile points to the way to real greatness.

In fact, one of the greatest men who ever lived in this world, Gandhiji, was famous for his toothless smile. It was childlike in its simplicity and sincerity, and it captivated all those who came near him. He wanted others also to be equally happy and smiling in the discharge of their daily duties, however hard and unpleasant they might be. An interesting incident in his South African life fully illustrates the truth of this. In his home all were treated alike and even the so-called untouchables always enjoyed a ready welcome. One day when a friend, who was an untouchable, was staying with Gandhiji, he asked Kasturba to clean his bath-room. Though she protested at first, she finally yielded and did the work with a glum face. Gandhiji lost his temper just because she did not do the work with a smile, and the story goes that he even tried to push her out of the house. It was the absence of a smile that made him so angry.

We may know the value of a smile and we may also like to smile. But there are certain occasions when we do not feel like smiling. At such times, we will do well to think of what the great American psychologist has said about this. He says: "Action seems to follow feelings, but really action and feeling go together, and by regulating the action, which is under the more direct control of the will, we can indirectly regulate the feeling which is not. Thus the sovereign voluntary path to cheerfulness, if our cheerful-

ness be lost, is to sit up cheerfully and to act and speak as if cheerfulness were already there............"

But what is a real smile? It is not the insincere grin which we often find in our modern society. It is a common sight to see well-dressed ladies and gentlemen greeting one another with a broad grin, which has all the appearance of a smile, but without the spirit behind it. A real smile is the smile that comes from within, the kind of smile that will produce an everlasting impression on others. For this we must look elsewhere. Charles Lamb recognized a real smile on the face of a young chimnysweep. He appreciated the smile so much that he aptly compared it to the silver lightning seen through a dark cloud.

Even in the commercial world a smile has high value. The Chinese have a proverb which says, "A man without a smiling face must not open a shop." The Chinese are very wise people, and they know the value of a smile in attracting customers. Charles Shawal, who was one of the highest-paid officers in the world, has said that his smile was worth a million dollars to him. A salesman or an insurance agent, who greets people with a ready smile, has always a great advantage in pushing through his business.

In the life of a student, too, a smile has its great value, especially when things go wrong in his examinations. It is always a very difficult thing to be a good loser and take one's failures in a happy mood. It is, of course, very easy to smile when everything goes well and when you come out with flying colours at the examinations. But in the stress and heat of the competition, the mind loses its balance, and bad temper creeps in. At such a time, if we remember the words of the famous American psychologist and force ourselves to smile, our mind will become serene once again, and we will begin to see things clearly, and failure can no more upset us. A smile gives rest to the weary, hope to the discouraged, sunshine to the sad, and is Nature's best antidote against troubles. Yet, it cannot be bought, begged, or stolen, for it is something that is of no earthly good to anybody until it is given away. Thus a smile is indeed a great gift from heaven, bestowed upon man by a kind and loving God. In fact, it is curious to reflect that in all creation man alone enjoys this supreme gift.

Little Mary had been told that thunder was nothing to be afraid of; it was only the noise the angels made when they were making their beds.

One morning after a storm, she remarked, "I did not mind the angels making their beds, but it made me nervous when they couldn't decide whether to turn their lights off or on."

MARY VAIDIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

A Remarkable Character*

(Horace Miranda, III B. Com.)

SHE is now forty-seven years old. She has been a paralytic for the last twenty-two years Doomed by physicians as incurable, she lies upon her bed of suffering, a picture of patience smiling at grief. Despite the excruciating pain which continually tortures her, her countenance is always peaceful and serene. She can chat with absolute casualness of her helpless condition. Like Job, she is patient and praiseful. In her youth, she was one of those spirited and charming girls of the town, without whom no party or social gathering was held. And yet she does not appear like one embittered or even disappointed. She has taken her fate in her stride. She does not yield to despair. She speaks confidently of recovery. No one can convince her that her case is hopeless. "I have trusted in the Lord; He will deliver me in His own good time." Is it her undying faith and trust in God that makes her cheerful? I rather think that it is her resignation and conformity to the will of God.

Her name is Anna Edmunds. Were she on her feet, she would be a head above the average woman. She is frail of frame. The pallor on her face is not sickly—it is angelic. Her forehead is rather broad. Her face is oval, of sweet, delicate features, motherly, tender, celestial. And her eyes—they could belong to a Cherub.

She was married at the age of twenty. Five years later, the fatal stroke laid her on the bed from which she has not since risen. A year later, her husband deserted her and the two children—both boys—God had given them. Her only consolation now was the children. But misfortune dogged her. The elder boy died when he was ten, and handsome as a Seraph. Nine years later the younger boy enlisted in the army—to make enough money to procure the most expensive treatment for his beloved mother. In less than a year came the news of his death in action.

This is the story she herself has told me. But Anna Edmunds's spirit, torn and mangled, is not overcome. She still thanks God, still submits herself to His will, still smiles—the smile of the stricken angel.

I met her first in the train, on my way home after learning of my failure in the examination. I was in a bitter mood then. I was mad with the world for its unfairness to me.

I saw her reclining amidst pillows on one of the seats. I became wild. I said to another passenger: "Look at her, she wants a whole bench, while so many

---

*Awarded first prize in an essay competition held under the auspices of the Literary and Debating Society.

of us have to stand." I glowered down on her. A faint smile lighted up her face. "Son," she said, "don't get excited. I am a paralytic. I cannot sit up."

My face flushed. How ridiculous I had made myself! I aplogized shamefacedly.

During the rest of the journey I listened to her. I don't remember all the things she said to me. One thing I remember. She took out a copy of the New Testament from her bag, and read out to me—after I had told her how I had felt like committing suicide when I learned of my failure. She read out in silver tones:

"My Father, if this chalice may not pass me by, but I must drink it, then thy will be done."

The wise man endeavours to outshine himself; the fool, to outshine others.

* * * * * * * *

The prison chaplain was watching a man sledge-hammering a pile of stones. "That pile doesn't seem to be getting any smaller," he commented.

"No," the prisoner answered. "These stones are like the Ten Commandments. You can go right on breaking them, but you just can't get rid of them."

* * * * * * * *

THE STORY OF SUCCESS.

"If you can get up, every time you are knocked down, with more fight in you than when you went down, there is no fear about your future. But if you wilt when you meet rebuffs; if failures dishearten you; if you let go your determination to win; if you don't fight harder than ever every time you strike a snag, you are not made of success material. The grit to fail and to start all over again; the grit to lose all, and not to lose faith; the grit to lose one's friends and dear ones without losing heart, the grit to endure when one is misunderstood, criticized and blamed even by those nearest and dearest; that is the grit that moves the world. If you have that sort of grit, if you can keep your self-control and smile, and trust in God, no matter what happens to you, you will win.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Gardening for Pleasure and Profit.

(S. Rengaswamy Iyengar, B. A., B. Sc. (Ag.))

IT was John W. Keats, one of the immortals among English poets, who said that

"A thing of beauty is a joy for ever."

And to mankind, things beautiful have always provided a perennial joy and enjoyment that is unalloyed and unlimited. Beauty of form and shape, beauty of colour, and beauty of smell and feeling have attracted all men, at all times, and in all climes; and ever since the dawn of history, man's efforts and attempts to acquire, possess and enjoy things beautiful have been the supreme passion and prime motive of his life and very existence.

It is in the vegetable kingdom that Nature's creative art has excelled most. For varieties of beauty and completeness of form and shape, Nature has never been beaten. Man may at best boast of having improved upon her—to some extent and along certain lines. Where she has been wildly profuse in her gifts, man has attempted by collection, selection, re-orientation and co-ordination to draw greater and more enduring pleasure and enjoyment from her production and to throw open a larger vista of joy and happiness.

As Bacon has put it, gardening is the purest of all pleasures and the greatest refreshment to the spirit of man. Of all the amusements and recreations of life, gardening alone brings the longest and largest happiness. It is the only vocation that brings every day new and special interest; there is always something worthy of the gardener's care and admiration; some new development of beauty; some fresh design to execute; some lesson to learn and some genial work to do. It brings pure air to the lungs and pure thoughts to the heart. The pleasure in it neither palls nor stings at any time, and it is the only pleasure which can be taken to and follows man wherever he goes. It never deteriorates with usage or enjoyment, and is the only one that can be shared by all, without any fear of raising the passions of those that participate in the enjoyment.

It is a luxury that is open to all. The prince and the peasant, the rich and the poor, the old and the young, the worker and the idler can all have the pleasure at the same time and to the same extent. The rich may have their conservatories, extensive green lawns, costly adornments and rare types and specimens, and the poor may have only a few plants; but the enjoyment that each derives is always or at least more often, the same.

Gardening is one of the oldest of man's occupations. We have the authority of the Bible to say that the first man had his life's work started and fulfilled in a garden—the Garden of Eden. From that day to the current times, gardening, as a hobby, as a pleasure-giving vocation, has

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

closely followed man's progress, and it will be no exaggeration to say that man's civilization and evolution along nobler and finer lines have their inspiration in the garden and the products of his work therein. No home can be said to be complete without a garden. Even where there is no open space available, window gardening and pot culture in verandahs, drawing rooms, and along fences and walls will help to enrich the beauty of a home. Window gardening has, in recent times, attracted the attention of the most cultivated tastes, and is now recognized as one of the fine arts. A fine old wall can be rendered still finer by growing upon it suitable plants such as wall flowers, fox-gloves and various mosses and lichens; and the ugliest new wall may be changed into a beauty by a judicious planting of evergreens and creepers.

Outside the home, whatever the space, there is scarcely anything that cannot be ornamented and rendered beautiful by an outlay of time and labour. The work in the garden is a form of light recreation after a day's hard work, and it has become a necessity to man in modern conditions.

A mere collection of plants will not make a good garden. The home must be made the centre of the picture; green lawns, well laid out with roads and paths in between, should form the canvas of the picture; and different varieties of flower and foliage plants in beds along borders and in ornamental pots, vases, and urns, should complete the composition and colours of the picture. This is to produce a piece of landscape scenery which the greatest artist cannot but envy. Within this picture Nature's and man's best art and skill are brought together and blended, to bring about a joy that is unrivalled.

Herbs and shrubs; annuals, biennials and perennials; climbers and creepers; ferns and mosses of different colors and shapes, as various as desired, are available to any extent to choose from; and it is from the selective combination of plants and the lay-out of the garden space, that man's pleasure is mostly derived. Even the commonest flowers—those even that approach the weeds in their character—can be made to yield a beauty as charming as that of the costliest orchids. Gardening, in short, has today become a hobby of man—his favourite pastime and recreation.

It is, however, not often realzed fully that it is a profitable occupation also. Before man became carnivorous, preying upon other animals, it was Nature's vegetation and plant products that fed him and sustained his existence. The ancient man was a pastoral being, and leaves, fruits, seeds and roots formed his sole food. Even today, a large percentage of the human species depends upon vegetable products for its food; and the rest also cannot eschew vegetable products from their daily menu without serious detriment to their health. Fruits and green leaves have been recognized as indispensable components of the daily diet. Several of the vitamins and minerals that go to make up a balanced diet are obtained in adequate quantities from raw fruits and leaves alone.

Bhendis, brinjals and melons among vegetables; greens, spinach and cabbages

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

among the leaves; radish, carrots, yams and potatoes among tubers; plantains, limes, oranges, tomatoes and grapes among fruits; and chillies, coriander and onions among spices, are all valued as highly essential adjuncts of a man's daily food, and their absence from the diet is often responsible for the arrest of the normal and proper growth of the body and for several deficiency diseases. Suffice it to say that no food can be considered complete or adequate without a few at least of the vegetables, fruits, or seeds.

A home garden of vegetables, or a kitchen garden, as it is commonly called, brings both pleasure and profit. As a commercial venture, vegetable gardening brings in much higher returns than many other vocations. The small garden round a homestead with a few plantains all round, a bed or two each of vegetables such as bhendi, brinjal, tomatoes, onions, chillies, peas and beans, a bed of amaranthus or other greens, cultivated all through the year, is a perennial source of profitable income to the gardener. There is always a sustained demand for these vegetables and the market never gets slumped.

Orchard gardening, or the raising of oranges, mangoes, grapes, sapodillas, strawberries and the like, has been known to reward the worker in money and pleasure much more liberally than any other trade or industry,

Hedge plants like bougainvillas, inga dulcis, lantana and pongamia glabra, grown along edges and boundaries and kept well-trimmed, add to the beauty of the homestead and at the same time provide a protective wall at much cheaper costs than a mud, brick or stone wall.

Gardening has, in fine, proved to man a blessing and a joy in every way. It is no wonder that it is to-day the most popular and most widely appreciated of all the arts of mankind. To enjoy the benefits of gardening, it is not enough if the work is left to the *mali* or the paid gardener. It is the man or woman that personally tends, waters, trains the plants, protects them from the inclemencies of the weather and the depredations of insect enemies, and carefully watches them grow, who enjoys the happiness of gardening most. To enable him or her to do so, education in gardening should be imparted to all school children, and horticultural societies should be formed in every town and village. If gardens are laid out in all our schools and educational institutions, and the young are taught and allowed to work in them and reap their own harvests, we can legitimately expect to have in the course of a single generation very few idlers who won't have gardens and very few ignorant men and women who won't know how to use them.

A few words about the requisites for successful gardening may not be out of place here. A deep, rich, and well-drained soil is the first condition precedent where flowers and vegetables are to be raised successfully. The soil must be at least two feet deep, friable, and soft; it must contain all the essential plant foods in plenty, and above all, must be well-drained. Many an amateur gardener and novice in the art has failed in his attempts to raise flowers, fruits and vegetables, and left

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

the job in disgust, because he failed to take note of this fact. Make your soil deep, make your soil rich and well-drained, and you have accomplished most of your task. Watch the plants grow, and take timely protective measures against the attacks of insects and diseases, and you have succeeded in making the best out of the garden. Love your garden well, and it will repay you a hundredfold or even a thousanfold.

You can always find people who will give three cheers for something for which they wouldn't give anything else.

* * * * * * * *

Most people believe in law and order as long as they can lay down the law and give the orders.

* * * * * * * *

Half of our mistakes in life arise from feeling when we ought to think, and thinking when we ought to feel.

* * * * * * * *

A not particularly brilliant little boy came home one day, delighted to tell his parents that teacher said he was the best in the class. They were proud and impressed until they asked what the class had been doing that after-noon. Said the lad, " We were practising opening our mouths wide."

* * * * * * * *

It's hard to raise a family, especially in the morning.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Sportsmanship.

(N. N. Sarma, II U. C.)

WATERLOO, the Duke of Wellington said, was won on the fields of Harrow and Eton. The observation may appear to be a paradox, but it is only a statement of fact. The English public schools do not merely teach, but also infuse the spirit of comradeship, co-operation and fairplay—in one word, sportsmanship.

The true sportsman always 'plays the game', as the phrase runs. 'Fair play and no favour' is his guiding motto. He will do his best on the field, but never take unfair advantage of his opponent. He hates dishonesty and trickery. He respects the rules of the game and never tries to circumvent or evade them. He plays games but values sportsmanship more.

Sportsmanship consists in a liberal outlook. A true sportsman is generous towards his opponents. He gives them every opportunity, consistent with his own interests, to show their best side out. He has a genuine enthusiasm for the game, and even when he plays against a weak team he puts his whole heart into it. To feel bored or play half-heartedly is against the principles of a real sportsman. Every player means to win, but the true sportsman does not regard victory as higer than the pleasure of playing the game. He may be playing a losing game, but he would not lose his patience. Nor would he be sulky and downcast. In fact, an ideal sportsman is optimistic till the end, and the superior game of his opponents puts him on his mettle. Sometimes, even if the umpire is not absolutely impartial, the true sportsman does not lose his balance of mind. Good players often appear at their best when they play against certain handicaps.

A true sportsman is best known by the manner in which he takes his victory or defeat. If he is victorious his good sense prevents him from rejoicing over his victory openly. He rather appreciates the fight put up by the defeated party. He takes a charitable view of their weakness. In the hour of defeat he behaves with ideal restraint. He is not carried away by jealousy, malice, or anger. He freely acknowledges the superior game of the victorious party and his own shortcomings. Victory and defeat are really secondary matters for the true sportsman. He gives the first place to playing the game in the most cordial spirit.

The lessons of the playground often stand in good stead in the more complicated and serious game of life. That is why the Duke of Wellington said that Waterloo had been won on the fields of Harrow and Eton. Man has to 'play the game' in life too, and he should play it in the sportsman's spirit. Honesty is indeed the best policy. Crooked ways and unfair means ultimately defeat their own

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

purpose. Man should believe in fairplay and expect no favour nor entertain any fear.

Sportsmanship in life is not mere honesty in one's dealings: it also implies a charitable view of other peoples' weaknesses, calm resignation and cheerfulness in defeat and difficulties. One should do one's duty, and leave the rest to God. Cowards alone shirk their duty, and it is well said they die many a time before death. Again, he who keeps an eye on reward can never play the true sportsman. Reward or recognition is not man's first concern. Work first, and appreciation afterwards. A true sportsman believes that the game is its own reward. Work, too, is its own reward.

"THE RULE OF THREE"

Three things to govern: temper, tongue and conduct.

Three things to cultivate: Courage, affection, and gentleness.

Three things to commend: Thrift, industry and promptness.

Three things to despise: Cruelty, arrogance, and ingratitude.

Three things to wish for: Health, friends, and contentment.

Three things to admire: Dignity, gracefulness and intellectual power.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

* * * * * * * *

Asked to define 'memory' one youngster replied, "The thing I forget with."

* * * * * * * *

The policeman asked the injured pedestrian if he had noticed the licence number of the driver who had knocked him down.

"No," was the reply, "but I'd remember his laugh anywhere."

Vitamins.

(O. P. Abraham, M. Sc.)

UNTIL the turn of this century, it was generally thought that the main dietary factors, carbohydrates, fats, oils, and certain other inorganic salts, were alone essential for the growth of animals. By the beginning of this century scientists could prove beyond doubt that, in addition to the above-mentioned foodstuffs, small amounts of other organic substances were indispensable for the healthy growth of animals. Because of their importance to life, they were called Vitamins.

The extreme necessity of Vitamins in the food was first experimentally shown as far back as 1881 by Lunin, who showed that mice did not grow on a diet purely of inorganic salts, carbohydrates proteins and fats. They attained normal growth on adding small quantities of milk to their diet. Subsequently it was proved, in 1906, that milk contained one of the Vitamins. In 1920, it was shown that the deficiency of certain specific dietary factors caused an eye-disease known as opthalmic beriberi, and scurvy in man. In addition, pellagra and richitis in man were attributed to the deficiency of certain potent substances in the human diet.

As the constitution of these Vitamins was not clearly understood for some time after their existence was noticed, they were identified by assigning to each variety a letter of the alphabet. Thus we have the Vitamins A, B, C, D, E and K. Subsequent intensive researches have shown that each Vitamin contains more than one compound. For example Vitamin A was found to contain two dietary factors. To obviate confusion they were given the names Vitamin A_1 and Vitamin A_2. Vitamins in general are required only in traces; for instance a component of Vitamin B, called thiamine, is necessary only up to one milligramme a day for normal adults. If this is the case with other Vitamins also, then what is their function in human metabolism? For long this was an enigmatic problem for chemists. Long and untiring researches by Kuhn and Gyorgy have shown that these vital dietary factors function in the human system incorporated with enzymes. Thiamine was found by Lohmann and Schuster to be present in carboxylose, an enzyme involved in the metabolism of carbohydrates. In one way or another, each Vitamin is of primary importance in resisting the incidence of certain diseases.

Now we shall briefly consider the diseases caused by the deficiency of the Vitamins and the items of food in which these occur in quantities sufficient to prevent diseases.

The deficiency of Vitamin A results in the characteristic eye-disease 'opthalmia', a thickening of the cornea of the eyes, and night-blindness. If the deficiency

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

is prolonged for a considerable length of time, total blindness will result. The sources of this Vitamin are tomatoes, cod-liver oil, shark-liver oil, sheep-liver, butter, etc.

Vitamin B consists of different factors like B_1, B_2, etc., up to B_{12} and certain others. Each factor is helpful in warding off a particular disease. Vitamin B as a whole is known as the growth-promoting Vitamin. The deficiency of these different Vitamins causes beriberi, a disease prevalent in countries where people eat polished rice as their staple food, nervous break-down, pellagra and anemia in man. Sources rich in one or other factor of Vitamin B-complex are rice-polishings, milk, yeast, sheep-liver, the yolk of eggs, etc.

Scurvy, recognized from ancient times as a disease of mankind, was only in 1917 established to be due to the deficiency of Vitamin C, or ascorbic acid. The lack of it also gives rise to distorted growth of cartilage, bones and teeth. Partial deficiency of this Vitamin also causes anemia and proneness to the attack of diseases. This Vitamin is richly found in gooseberry, lemon, and in other fresh fruits. Cooked, dried or canned fruits do not contain enough of this Vitamin.

No less important is the anti-richitic Vitamin D, which is found abundantly in association with Vitamin A, in fish-liver oil. Richitis, a disease of the infancy, is due to the faulty deposition of calcium phosphate, and results in the deformed growth of bones. Taking sun-bath after smearing the skin with oil is another means of supplying the body with Vitamin D.

The anti-sterility Vitamin E is widely distributed in nature in all green plants, particularly in germ-seed oils. It has been found that deficiency of this Vitamin has an adverse effect on the function of reproduction in rats and mice. It has not been conclusively established that Vitamin E is required by human beings, though it has been reported that its administration has enabled women, who had had previous miscarriages, to bear full-term children.

In 1929, the existence of an anti-haemorrhage factor called Vitamin K was noted in green plants. In 1939, two Swiss Chemists, Danu and Karrer, separated this Vitamin. Since then it has been of incalculable help in surgery in preventing unnecessary loss of blood. Clotting of blood is partly due to the action of Vitamin K. This is abundant in alfalfa.

What Vitamins are, no one as yet knows exactly. Scientists cannot make Vitamins synthetically; they can only isolate them from other substances in their natural sources. Plants alone are endowed with the secret intricate power of synthesizing the Vitamins from the seemingly negligible black carbon, gaseous hydrogen and other elements.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

Under Beauty's Spell.

(E. J. Carri.)

In all the wild, wild, desolate land, in all its dreary solitude,
No flower bloomed there but this lovely thing, cradled in green,
None save this one, thorny briars and brambles wild among,
One bright red little wild rose, bursting amid emerald sheen,
Chanced upon by the lonely Bard, devout worshipper at Beauty's shrine.
Ecstatic bliss bedrugged his soul. Fleeting rapture! That flower,
Nettled and choked by briar and bramble, drooped and died. Blighted heart!
Thy grief lingers still. Yet now upon this new-found blossom thou wouldst dote,
Fragrant, stainless, beauteous lily, clothed in dazzling heav'nly white!

Love! Enslaving Power!

To be 70 years young is sometimes far more cheerful and hopeful than to be 40 years old.

—Oliver Wendell Holmes.

* * * * * * * *

Private opinion creates public opinion. Public opinion overflows eventually into national behaviour, and national behaviour can make or mar the world. That is why private opinion, and private behaviour, and private conversation are so terrifyingly important.

* * * * * * * *

One businessman to another: "Speaking of rising costs, how's your wife these days?"

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Amazing Path-finders.

(A. B. Soans, B. Sc. (Hons.))

MANY animals can find their way home over great distances. Cats are said to return to their old homes many miles away from the place where they have been taken to. Homing pigeons regularly get back home after they have been set free hundreds of miles away from their loft.

Bees go out from their hive, exploring the places for one or two miles around in search of nectar from the flowers, and come back to the same hive. They mostly do so with the help of landmarks and the characteristic smell of the immediate neighbourhood of the hive. But where there are no landmarks, they make use of the sun as their compass. They rely upon the direction of the sun. If on the outward journey from the hive to the flowers, the sun is behind the bee and thirty degrees to its left, on the return, the bee knows that the sun must be kept in front and thirty deegrees to its right, in order to reach the hive.

That the bee uses this principle can be proved experimentally. Catch a bee on its return flight, keep it in a box for an hour, and then release it. It will fly off at the same angle to the sun as it did previously. But meanwhile the earth has turned, and the sun is no longer in the same position relative to the hive. So the bee is deceived and it misses the hive.

What mysterious power enables the bee to compute the position and direction of the sun?

Many fishes are known to migrate to very distant places to lay eggs. The migration of eels, in particular, is very interesting and puzzling.

Eels live in the rivers. When they are about ten years old, they travel thousands of miles to their spawning place in the sea to lay eggs. It is known that the eels living in the rivers of Europe, America, and Egypt swim down the rivers to the sea and travel to the Atlantic Ocean. They swim on and on, until they reach the deep waters near the West Indies. There the females lay eggs and the males fertilize them. Then all the males and females die.

Now comes the more interesting part. The eggs hatch, and the young eels start their homeward journey through the ocean back to the rivers, thousands of miles away, where their parents came from.

There is an important point here. It has been discovered that the eels of Europe and America come to the same place to spawn. The young ones of these two kinds of eels travel together northwards from the Atlantic Ocean towards the Bermudas. There they separate into two groups, one going east and reaching Europe in three years, and the other

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

travelling west to America, taking one year to reach their destination. By the time they reach the mouths of the rivers, they are about two inches long, and are called elvers. These elvers ascend the rivers, and continue their journey until they reach, during heavy rains, the very ponds their parents came from. They remain there, grow for about ten years and get ready for their immense journey to the West Indies.

What guides the eels during their journey? What guides the adult eels from the European rivers to the Atlantic Ocean? How do their young ones get back to the European rivers? What guides the Egyptain eels on the long westward journey to Gibralter, through the straits, and far out across the depths of the Atlantic?

The annual migration of birds is perhaps the greatest mystery of all. Many birds, after a long migratory flight, return in the next season to the same place and even nests from where they started.

Migration enables birds to inhabit two different regions at the two seasons of breeding or nesting, and of feeding. Birds generally nest in the colder parts of the northern hemisphere during summer, because of longer daylight and better food-supply. During winter they come near the equator to escape from the cold and stormy weather. Daylight now lasts longer here, and more food is available than in the north.

The Pacific golden plover flies from Alaska to the Hawaiian Islands over the Pacific Ocean, travelling 2,000 miles in a single non-stop flight

The Arctic tern, which is seen in Greenland in July, enjoys Christmas in the South, having covered 11,000 miles for the purpose. It returns to Greenland in the next season, covering a total distance of 22,000 miles—the longest known migratory flight. Generally in spring the adult birds arrive at their breeding grounds in the north. There they lay eggs, and the young ones hatch out. During winter, the young birds, mostly not older than a couple of months, fly the southward journey first, and adults follow later.

How do the young birds reach their destination with amazing accuracy, without any previous experience of the route or destination, thousands of miles away? For that matter, how do the adult birds find their way? What guides them back home after such long journeys?

Numerous answers have been tentatively offered to these questions. But all of them remain unproved hypotheses.

A woman worries about the future until she gets a husband, while a man never worries about the future until he gets a wife.

Music in Our Life.

(Sunny Nettar, B. A., III B. Com.)

"LIFE without music is food without salt" is an oft-quoted saying. Music, indeed, enriches life. It occupies an important place among the 'Fine Arts.' If poetry may be described as "emotions recollected in tranquillity," music may be defined as "the reproduction in sound of human emotions." More strictly, poetry is "elevated expression of elevated thought or feeling in metrical form"; and music is "the art of combining sounds with a view to beauty of form, and expression of emotion."

Music can be produced vocally as well as instrumentally. But vocal music reigns above every other form of music, as it is part and parcel of the personality of the singer. Human sound, it is said, is the sweetest sound on earth. Then why should we not raise our voices in melodies to make ourselves, our homes, and our friends happier?

"Music," said Dame Ethel Smith, "is a 'must' for everyone." In the absence of vocal music, instrumental music will do. But vocal music itself is enriched by instrumental accompaniment. In moments of joy and exaltation, an instrument will help you to express your happiness and to share it with others; and in moments of sorrow and depression, an instrument will bring you peace and fortitude. A musical instrument in a musical family means the strengthening of the bonds of love and affection between the members of the family.

In solemn moments, as when you pray in church, sweet organ music lifts you heavenwards. Solemn music itself, which touches deep, is, indeed, transformed into prayer heavenward bound. Who can remain unmoved and tearless when listening to St. Mathew's account of the passion of Jesus Christ put into music by Sebastian Bach? Who is not enraptured when listening to Beethoven's fifth symphony—the Victory Symphony—which brings home to us the final triumph and the triumphal march of the human soul?

Music is good for all; it's good for the sane and the insane, too. Physicians who care for the mentally ill have come to realize that music is one of the best medications for the deranged mind. In one experiment, orchestral music played to 1300 patients, afflicted with every grade of mental derangement, gathered in the dining-room of the asylum, had the effect of keeping them as quiet, self-controlled and observant of decorum as any big party at dinner in the dining-room of a large hotel. Individual cases where music proved of great benefit have also been reported from many parts of the world. Music can heighten depressed feelings and calm over-active patients. It can change a dissatisfied and destructive mood into a satisfied and constructive one. In some experiments, participation as performers provided for mental patients an emotional outlet for repressed feelings, and an encouragement for self-expression.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

By playing instruments, the patients practised co-ordination of nerve and muscle. They derived a sense of accomplishment from playing, and showed signs of relaxation, achieving release from their anxieties, emotional conflicts, and mental confusion. It has been found that individual musical therapy, in the form of private instruction in voice, piano or other instrumental music, and composition, is often helpful in awakening old interests and instilling self-confidence.

Music thus is beneficial to all. It's a pity that there are many men who do not appreciate its value adequately. Indeed, there are some who, like Aurangzeb, hate all kinds of music. Such men are hard-hearted and cruel; shun them. But in spite of the few such, music will never cease to brighten our life and soothe our way through the afflictions and sufferings which are our portion in this valley of tears, until in God's own good time, our exile shall end, and we shall be admitted into the company of the Saints in Heaven, where the Seraphim and the Cherubim are for ever glorifying God with their celestial chant: "Holy, holy, holy, Lord God of Sabaoth; Heaven and Earth are full of Thy glory; Hosanna in the highest."

PRAYER OF ST. FRANCIS OF ASSISSI.

Lord,

Make me an instrument of your peace.
Where there is hatred, let me sow love;
where there is injury, pardon;
where there is doubt, faith;
where there is despair, hope;
where there is darkness, light;
and where there is sadness, joy.

O Divine Master,

Grant that I may not so much seek
to be consoled as to console;
to be understood as to understand;
to be loved as to love;
for it is in giving that we receive;
it is in pardoning that we are pardoned;
and it is in dying that we are born
to ETERNAL LIGHT.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"Ichabod! Ichabod!"

(E. J. Carri)

I heard it when I was young,
Effulgent music in the skies.
I heard it—
Sweet,
Soft,
Breathed forth by Seraphic choirs exultant,
Streaming down heav'nly heights,
Wave after wave,
Breaking and spreading within mine enchanted soul—
When I was sinless
And selfless,
My heart, the home of fragrant innocence,
And pure, my childish eyes.

First it was a star
Peering through the blue transparency of ethereal veils unsubstantial;
Soon it was a streak of brilliant light,
It played and frolicked in the heavens,
Was hurled about from cloud to cloud,
Brighter growing, and brighter, each succeeding moment.

Then it was a roaring torrent
Of blinding brilliancy;
It flooded the bankless regions,
Was soon a sea of light,
Foaming and heaving,
Crashing and splashing,
Breaking and thundering
About islanded clouds.

Overflowing its unmeasured limits
It rushed down from on high,

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Wave after wave,
Wave after wave,
Breaking and spreading within mine enchanted soul.

—A moment of heavenly vision,
A glimpse of beatitude eternal—
Soon the supernal music waned,
Soft the cadence,
Softer—
It died away.

It died away;
Nor have I heard it again.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

There is one only Being who exists
Unmoved, yet moving swifter than the mind;
Who far outstrips the senses, though as gods
They strive to reach Him; Who, Himself at rest,
Transcends the fleetest flight of other beings;
Who, like the air, supports all vital action.
He moves, yet moves not; He is far, yet near;
Whoe'er beholds all living creatures in Him,
And Him—the Universal Spirit—as in all,
Henceforth regards no creature with contempt.

(Isa Upanishad.)

MALAYALAM
SECTION

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

MAR IVANIOS COLLEGE * TRIVANDRUM. * LIBRARY.

പ്രസ്താവന

ഞങ്ങളുടെ സാഹിത്യാരാമത്തിലെ വസന്തോദയം കാണുമാറാണ് സചേതസ്സുകളെ ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നത്. നാലു പൂക്കാലങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഞങ്ങൾ നട്ടുവളർത്തിയ തരുലതാദികൾ ക്രമേണ തഴച്ചു വളർന്നു പൂത്തു തുടങ്ങിയിരിക്കയാണ്. കമനീയങ്ങളായ ആ കന്നിപ്പൂക്കളെ കണ്ടു കാണികളുടെ കണ്ണും കരളും കുളുർക്കുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

ഭാസുരമായ ഭാവിയുണ്ടെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന ചില പ്രതിഭാശക്തികളുടെ അങ്കുരിതങ്ങളും പല്ലവിതങ്ങളും മുകുളിതങ്ങളുമായ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങൾ ഇവിടെ സംദൃശ്യമാണ്. യഥാർഹമായ പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കുകയാണെങ്കിൽ മധുനിഷ്യന്ദികളായ പരിപക്വഫലങ്ങൾ നല്കാൻ കഴിവുള്ളതാണ് ഈ പ്രതിഭാശക്തികളിൽ പലതും. കൈരളീസാഹിത്യത്തിനു അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളായി ഭവിക്കാൻ പ്രാഗല്ഭ്യമുള്ള അപൂർവ്വം ചില വ്യക്തികളെയും കുഡ്മളാവസ്ഥയിൽ ഇവിടെ കാണാവുന്നതാണ്. എല്ലാപേരെയും കനിഞ്ഞനുഗ്രഹിക്കണമെന്നാണ് ഗുരുജനങ്ങളോടുള്ള ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷ.

വൈചിത്ര്യം കൊണ്ടും, കാന്തിത്തഴപ്പുകൊണ്ടും ശ്ലാഘനീയങ്ങളായ അനേകം സാരസ്വതരത്നങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഹൃദയലോകത്തെ ആഹ്ലാദിപ്പിക്കുവാനും, അറിവുള്ളവരാക്കുവാനും തികച്ചും പര്യാപ്തമായ ലേഖനങ്ങൾ സുലഭമായിട്ടു തന്നെ ഈ സമാഹാരത്തിൽ ഉണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. കുററവും കുറവും തീരെയില്ലെന്നു പറയുന്നില്ല. വളർന്നു വരുന്ന തലമുറയുടെ ന്യൂനതകൾ സ്വാഭാവികങ്ങളാണല്ലോ. അവയെ പരിഹരിച്ച് അനുഗ്രഹിക്കുകയെന്നുള്ളതു പരിണതമതികളായ ഗുരുജനങ്ങളുടെ കടമയുമാണ്.

കൊള്ളാവുന്ന ലേഖനങ്ങൾ പലതും മാററി വയ്ക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. സ്ഥലദൗർലഭ്യമാണ് അതിനുകാരണം. ആ ലേഖനങ്ങൾ തന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ സദയം ക്ഷമിക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു.

"കാളിന്ദിതൻ പുളിനവും പുതുവെണ്ണിലാവും
മേളിച്ച രാത്രികളുമുണ്ടിനി വേണ്ടുവോളം"

എന്ന സൂക്തിതല്ലജം ആ യുവസുഹൃത്തുക്കളെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുമെന്നു പ്രത്യാശിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഈ സാഹിതീവിഭവം സജ്ജമാക്കുന്നതിൽ സസ്നേഹം സഹകരിച്ച സകലരോടും ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞരാണ്. ഇതിനു വേണ്ടുന്ന സർവ്വസാഹായ്യവും സദയം പ്രദാനം ചെയ്ത റവ: ഫാദർ പ്രിൻസിപ്പാൾ അവർകളോട് ഞങ്ങൾക്കുള്ള അവാച്യമായ നന്ദിയേയും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ജി. വൈദ്യനാഥയ്യർ എം. ഏ.
സമാജം വൈസ് പ്രസിഡണ്ട്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ശബ്ദമുയർത്തുവാൻ, അവരുടെ പട്ടാളവും പോലീസും ഒരു തടസ്സമായും ഭവിച്ചു. അക്രമത്തെ അക്രമംകൊണ്ടു നേരിടുവാൻ തുനിഞ്ഞവർ കൂടുതൽ ആപത്തിലേയ്ക്കു സ്വയം നീങ്ങുകയാണുണ്ടായതു്. ചുരുക്കത്തിൽ സാമ്പത്തികവും, സാമുദായികവും, കലാപരവും, സാംസ്കാരികവുമായ എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും ബ്രിട്ടീഷ്പ്രഭുത്വം അതിന്റെ കൈപതിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ സങ്കടാവസ്ഥയിൽനിന്നും — ഈ അടിമത്വത്തിൽനിന്നും രക്ഷ പ്രാപിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗം കാണാതെ ഭാരതാംബ ദീനദീനം കേണു. അതുകണ്ടു് ചിലരെല്ലാം മുൻപോട്ടു വന്നെങ്കിലും അവർക്കാർക്കും ഫലപ്രദമായി ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മാതൃഭക്തരായ പല വീരന്മാരും ഭഗ്നോത്സാഹരായി കാലയവനികയിൽ മങ്ങിമറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ ഭാരതാന്തരീക്ഷം കാറുംകോളും നിറഞ്ഞു് അന്ധകാരപൂരിതമായിരിക്കവേ, ഒരു ബാലസൂര്യൻ ഉദിച്ചുയരുന്നതു കാണുമാറായി. നിരാശരായ ഭാരതീയരിൽ ഒരു നവോന്മേഷം അങ്കുരിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ ആ തേജോരൂപം ഗാന്ധിജിതന്നെയായിരുന്നു. എപ്പോഴെല്ലാം ഭാരതഭൂമിക്കു് ക്ലേശഭരിതമായ ഒരു അന്തരാളഘട്ടത്തിൽപ്പെട്ടു കഴിയേണ്ടിവരുന്നുവോ അപ്പോഴെല്ലാം അതിന്റെ പരിഹാരത്തിനായി ഓരോരോ മഹാന്മാർ ഉദയംചെയ്യുക പതിവാണു്. അതിനു് ഒരു ഉദാഹരണമത്രേ മഹാത്മജിയുടെ ജനനവും.

ബാർ അററ്ലാ പരീക്ഷയിൽ വിജയം നേടിയതിനുശേഷം ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നും ഇൻഡ്യയിൽ മടങ്ങിവന്ന ഗാന്ധിജിക്കു് ഒരു 'സേട്ടു'വിനു വേണ്ടി കേസു നടത്തുവാൻ ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലേയ്ക്കു പോകേണ്ടതായിവന്നു. അവിടെയുണ്ടായ അനുഭവങ്ങളാണു് പിൽക്കാലത്തിൽ ഇൻഡ്യൻ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേതൃത്വം ഏറ്റെടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു പശ്ചാത്തലം ഒരുക്കിയതു്. ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും വെള്ളക്കാരന്റെ ധൃഷ്പ്രമത്തതയേ അദ്ദേഹം കണ്ടുള്ളു. ഹോട്ടൽ, ബസ്സ്റ്റാൻഡ്, തെരുവീഥി, റെയിൽവേസ്റ്റേഷൻ, കോടതി എന്നുവേണ്ട, സകല സ്ഥലത്തും വർണ്ണവ്യത്യാസം മഹാത്മജിയെ തുറിച്ചുനോക്കിയിരുന്നു. കറുത്തവനും വെളുത്തവനും തമ്മിൽ എന്തൊരകൽച്ച! ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലെ ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ ദുരിതപൂരിതമായ അവസ്ഥ അദ്ദേഹത്തെ വളരെയധികം വിഷമിപ്പിച്ചു. അടങ്ങിയിരിക്കുവാൻ മനസ്സാക്ഷി അദ്ദേഹത്തെ അനുവദിച്ചില്ല. ബ്രിട്ടീഷ് മേധാവിത്വത്തിനെതിരായി ശബ്ദമുയർത്തുവാൻതന്നെ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. മർദ്ദനങ്ങളും ഭീഷണികളും നാലുദിക്കിൽനിന്നും പാഞ്ഞെത്തു തുടങ്ങി. അവയെല്ലാം തൃണവൽഗണിച്ചുകൊണ്ടു അവിടത്തെ ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ സഹായസഹകരണത്തോടെ അദ്ദേഹം മുന്നേറി. ഇൻഡ്യൻദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിനു് ഉയിരും തന്റേടവും നൽകിയ സത്യാഗ്രഹപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉൽപത്തി അവിടെ വച്ചാണു്. ഗാന്ധിജിയുടെ ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ചരിത്രം വർണ്ണിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവസാനിക്കുകയില്ല. വിസ്തരഭയത്താൽ നിർത്തുന്നു.

വിജയലാളിതനായി ഇൻഡ്യയിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ ഗാന്ധിജി കണ്ടതു്, ഗോഖലെ, ലജപത്റായി തുടങ്ങിയ നേതാക്കന്മാരുടെ പ്രയത്നങ്ങൾകൊണ്ടു് 'ഭാരതദേശീയപ്രസ്ഥാനം' ഉടലെടുത്തിരു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ഭാരതത്തിന്റെ അനിഷേധ്യ നേതാവ്

R. Gopinatha Pillai—II U. C.

ഗാന്ധിജിയാണ് ഭാരതത്തിന്റെ അനിഷേധ്യനേതാവ്. ആ മഹാത്മാവിനെപ്പററി സ്മരിക്കുമ്പോൾ ആദ്യമായി എന്റെ സ്മരണമണ്ഡലത്തിൽ ഉദയം ചെയ്യുന്നതു് ഭഗവദ്ഗീതയിലെ

"യദായദാഹിധർമ്മസ്യ
ഗ്ലാനിർ ഭവതിഭാരതഃ
അഭ്യുത്ഥാനമധർമ്മസ്യ
തദാത്മാനം സൃജാമ്യഹം"

എന്ന ശ്ലോകമാണ്.

സ്വാതന്ത്ര്യദാഹാർത്തയായ ഭാരതഭൂമിയുടെ ഹൃദയാഭിലാഷത്തിന്റെ മൂർത്തിമദ്ഭാവമായിട്ടാണ് മഹാത്മാഗാന്ധി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതു്. ആ സന്ദർഭത്തിലുള്ള ഭാരതത്തിന്റെ ചരിത്രം സസൂക്ഷ്മം പഠിക്കുന്നവക്ക് മുകളിൽ ഞാൻ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഗീതാശ്ലോകത്തിന്റെ അന്വർത്ഥത മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഭാരത ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്ന് ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വം കിട്ടുന്നതിനു മുൻപുള്ള ഭാരതത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലേയ്ക്കു് ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയാൽ മാത്രമേ, ആ മഹാന്റെ നേതൃത്വം കൊണ്ടുണ്ടായ നവചൈതന്യം നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കൂ.

മഹാത്മാഗാന്ധിക്കു മുൻപ്, ഭാരതത്തിന്റെ ചില മൂലകളിൽ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിനു നേതൃത്വം വഹിക്കാൻ ചിലർ മുന്നോട്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്. വിദേശീയാധിപത്യം നാട്ടിലില്ലാതാക്കുവാൻ ആത്മാർത്ഥം യത്നിച്ചവരിൽ പ്രാമാണ്യം അർഹിക്കുന്ന വേലുത്തമ്പിദളവാ, ഝാൻസിയിലെ റാണി തുടങ്ങിയവർ അക്കൂട്ടത്തിൽ സ്മരണീയരാണ്. ശതാബ്ദങ്ങളായി ബ്രിട്ടീഷ് മേധാവിത്വത്തിൽ ഭാരതസംസ്കാരം ഞെരിഞ്ഞു തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. അതിന്നെതിരായിട്ട് ശബ്ദമുയർത്തിയവരിൽ പലരും, വധിക്കപ്പെടുകയോ, കൽത്തുറുങ്കുകളിൽ അടയ്ക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തു. ആദായം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വലുതായ നികുതികളും ചുങ്കങ്ങളും ജനങ്ങളിൽ ചുമത്തപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ സാധനങ്ങൾമാത്രം ഇവിടെ ധാരാളമായി ഇറക്കുമതിചെയ്തു. മററു രാജ്യക്കാരുടെ സാധനങ്ങളെ അപ്രകാരം ചെയ്യുവാൻ അനുവദിച്ചില്ല. തൻമൂലം അവർ പറയുന്ന വിലകൊടുത്തു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുവാൻ ഭാരതീയർ നിർബന്ധിതരായി. ഓരോ രാജ്യത്തും ഓരോ ബ്രി: പ്രതിനിധിയെ അവർ ഏർപ്പെടുത്തി. നാട്ടുരാജാക്കന്മാരിൽനിന്നും കപ്പം ഇനത്തിലും നല്ലൊരു തുക അവർ ഈടാക്കിയിരുന്നു. വെറും ഗുമസ്തന്മാരെയും, ശിപായിമാരെയും സൃഷ്ടിച്ചുവിടുന്ന ഒരുതരം വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയാണ് നടപ്പിലാക്കിയിരുന്നതു്. പ്രാദേശികഭാഷകളെ കേവലം അഗണ്യകോടിയിൽ തള്ളി. തൻമൂലം വിദ്യാഭ്യാസപരമായും ഭാരതീയരുടെ ഉന്നമനം തടയപ്പെട്ടു.

ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ഈ അക്രമത്തിനും അനീതിക്കും എതിരായി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

വ്യക്തിയുടെ അന്തസ്സത്തയ്ക്കു് പ്രാധാന്യം നൽകുകയും, വ്യക്തിയിൽനിന്നു് കുടുംബത്തിലേയ്ക്കും, കുടുംബത്തിൽനിന്നു് രാഷ്ട്രത്തിലേക്കും, രാഷ്ട്രത്തിൽനിന്നു ലോകത്തിലേയ്ക്കും ക്രമേണ നീങ്ങുകയും ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു ഗാന്ധിജിയുടെ അഭിപ്രായം. പഴഞ്ചനെന്നു മുദ്രയടിച്ചിട്ടിരുന്ന മതത്തെയും, ധർമ്മത്തെയും സബഹുമാനം സ്വീകരിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു. വികേന്ദ്രീകരണംകൊണ്ടല്ലാതെ രാജ്യക്ഷേമം കൈവരുന്നതല്ലെന്നും, സ്വയം പര്യാപ്തങ്ങളായ ഗ്രാമറിപ്പബ്ലിക്കുകളാണു് അതിനാവശ്യമെന്നും അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു.

ഹൃദയപരിവർത്തനത്തിലൂടെ കർമ്മപരിവർത്തനം എന്നതായിരുന്നു ഗാന്ധിജിയുടെ മുദ്രാവാക്യം. അക്രമരാഹിത്യംകൊണ്ടു് ഏതു ശത്രുവിനെയും കീഴടക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു് അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചു. നന്മതിന്മകൾക്കു് അടിസ്ഥാനംപരിസരഭേദമാണെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം. സത്യത്തിനും ധർമ്മത്തിനുമാണു് അദ്ദേഹം സർവോൽകൃഷ്ടമായ സ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നതു്. ആസ്തിക്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വം. ആരംഭിച്ച ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തെ വിജയത്തിലെത്തിക്കുവാൻ ഗാന്ധിജിയെ സഹായിച്ചവ ഇവയെല്ലാമാണെന്നു് ആർക്കും അല്പം ആലോചിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും. ഹിന്ദുവിനേയും, ക്രൈസ്തവനേയും, മുഹമ്മദനേയും ഏകോദര സഹോദരരെപ്പോലെ ഒരേ ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ച മഹാത്മജി തന്നെയല്ലേ ഭാരതത്തിന്റെ അനിഷേധ്യനേതാവു്! "ഒരു പുണ്യപുരുഷന്റെ ഏവംവിധമായ നേതൃത്വം ഏതു രാഷ്ട്രത്തെയാണു് പ്രബുദ്ധമാക്കാത്തതു്? ഏതു് എതിരാളിയെയാണു് മുട്ടുകുത്തിക്കാത്തതു്?" സർ: സ്റ്റാഫോർഡ് ക്രിപ്സിന്റെ ഈ വാക്യം പ്രത്യേകം സ്മർത്തവ്യമത്രേ.

വായിക്കുക, അടുക്കുക. വീണ്ടും വായിക്കുകയും, വീണ്ടും അടുക്കുകയും ചെയ്യുക. അപ്പോൾ മനസ്സിലാകും നല്ല കവിതകളുടെ മനോഹാരിതകൾ.

ന്നതാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് മേധാവിത്വത്തോട് അമർഷം തോന്നിയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്, അതിനെതിരായി രൂപംപൂണ്ടു നിൽക്കുന്ന ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുവാൻ കാലതാമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. വക്കീൽപ്പണി ഉപേക്ഷിച്ച് കഷ്ടപ്പെടുന്നവൻെറ കണ്ണീർ തുടയ്ക്കാൻ ആ മഹാൻ സന്നദ്ധനായി.

അക്രമത്തെ തടഞ്ഞുനിർത്തുവാൻ അഹിംസാസിദ്ധാന്തമാണ് മഹാത്മജി ജനങ്ങൾക്ക് ഉപദേശിച്ചത്. പലർക്കും അതിൽ ആദ്യം വിശ്വാസം തോന്നിയില്ലെങ്കിലും പ്രവൃത്തികളിലൂടെ അതിൻെറ ഉഗ്രശക്തി അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ആളുകൾ ആ സിദ്ധാന്തത്തിൻെറ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. ക്രമേണ നികുതിനിഷേധപ്രസ്ഥാനം, വിദേശസാധനബഹിഷ്കരണം തുടങ്ങിയ ദുർഘടമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി ഭാരതദേശീയപ്രസ്ഥാനം സഞ്ചാരം ആരംഭിച്ചു. ഖാദിവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുവാനും കുടിൽവ്യവസായം പരിപോഷിപ്പിക്കുവാനും മഹാത്മജി ഭാരതീയർക്കു ഉൽബോധനം നല്കിയപ്പോൾ ഉപരിസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും ഭയവിഹ്വലതയോടെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തെ വീക്ഷിച്ചുതുടങ്ങി. ഉപ്പിനു നികുതി ചുമത്തുന്നതു ധർമ്മമല്ലെന്നും അതു നിർത്തലാക്കണമെന്നും ഗാന്ധിജി ഗവൺമെൻറിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. മറുപടി നിഷേധരൂപത്തിലായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം ഉപ്പുസത്യഗ്രഹം ആരംഭിക്കുവാൻ നിർബദ്ധനായി. നിവ്വാഹമില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ ഗവൺമെൻറ് മഹാത്മജിയുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ച് ഉപ്പുനികുതി പിൻവലിച്ചു. മാരകായുധങ്ങളുടെ പ്രാബല്യം വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിൽ ഒരു മഹാശക്തിയോട് സത്യഗ്രഹംകൊണ്ടു സമരം ചെയ്തു ഭാരതദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തെ വിജയത്തിലെത്തിച്ച മഹാവീരനാണ് ഗാന്ധിജി.

അക്രമാസക്തരായ ജനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ മഹാത്മജി അനുഷ്ഠിച്ച ത്യാഗം അസാമാന്യമാണ്. ഭൗതികമായ ഉൽകർഷത്തെയാണ് ഭാരതീയർ മോഹിക്കേണ്ടതെന്ന് അദ്ദേഹം സർവാത്മനാ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനായി കാണുവാനും അതിനനുസരണമായി സമീപിക്കുവാനും സഹായിക്കുന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ തത്വശാസ്ത്രം. സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും അവഗാഢം പരിശോധിച്ചു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതാകയാൽ അതിനെ ഭഞ്ജിക്കുവാൻ യാതൊരു യുക്തിക്കും സാധ്യമായിട്ടില്ല. 'എളിയ ജീവിതവും ഉയർന്ന ചിന്തയും' എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹം കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന ആദർശം. കാഴ്ചയിൽ അർദ്ധനഗ്നനായ ഒരു ഫക്കീർ; പ്രസംഗത്തിനനുരൂപമായ പ്രവൃത്തി; സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടിയ പെരുമാററം—ഇവയാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു മഹാൻെറ നേതൃത്വം ഭാരതദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിനു നവചൈതന്യം നല്കിയെങ്കിൽ അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല.

അഹിംസയിലും അക്രമരാഹിത്യത്തിലുംകൂടി ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യം കൈവരുന്നതല്ലെന്ന് സുഭാഷ്ചന്ദ്രബോസും അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുയായികളും ഒരു കാലത്തു ശക്തിയുക്തം വാദിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആ വാദത്തിൻെറ അർത്ഥശൂന്യത ഇപ്പോൾ തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

COLLEGE ANNUAL SPORTS

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Top :– Somaroy II U. C. leading in the 100 yds. dash. P. C. George at his best.

Middle :– Mathew C. Philip II U. C. ("In the Air") The staff at the start in the Relay race Dircuss Throw

Bottom :– Musical Chair (for the staff) Champion R. Selvin receives the prize from the Chief Secretary

ATHLETIC CLUB 1954-'55

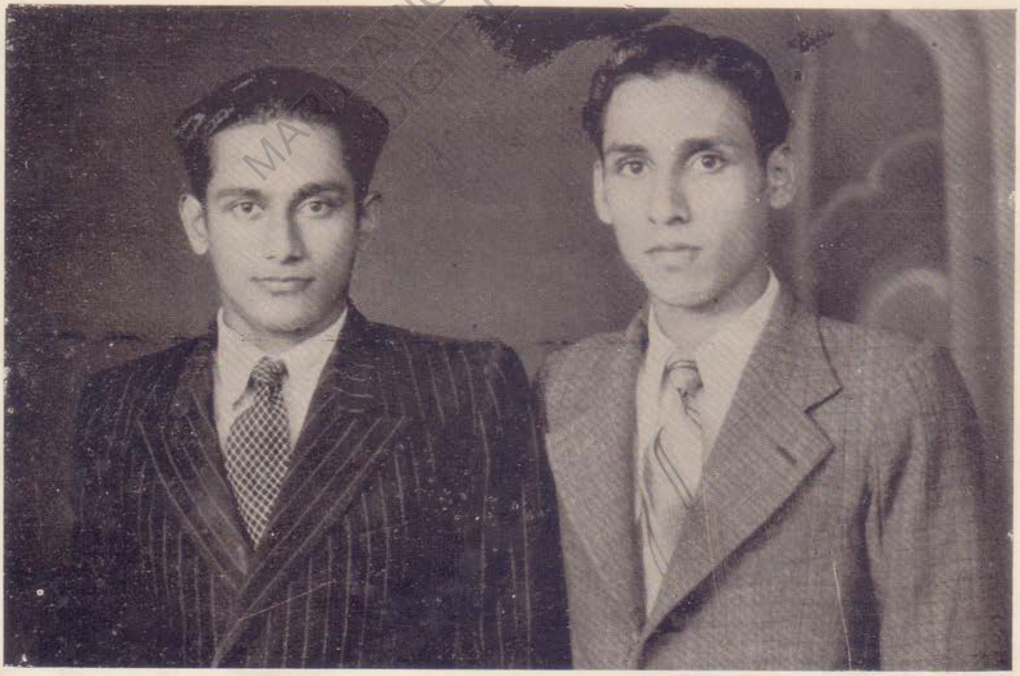

P. C. Kurien and R. Selvin who represented the T. C. State in the National Volley Ball Tournament at Trivandrum

എന്നെ ചിന്തയിൽനിന്നും ഉണർത്താൻ കഴിയുന്നില്ല. ഞാൻ ചിന്തയിൽ മുഴുകുകയാണ്.

കാലം കടന്നുപോയതു ഞാനറിഞ്ഞില്ല. എങ്ങനെയോ ഞാൻ ഒരു യുവാവായി. മാതാപിതാക്കളുടെ ലാളനയിൽ വളൎന്ന എനിക്കു തോന്നിയില്ല ഞാൻ വളൎന്നെന്ന്. പക്ഷെ, ലോകം പറയുന്നു ഞാൻ യുവാവായെന്ന്.

ഗ്രാമത്തിലെ ഇംഗ്ലീഷ്സ്കൂൾവിട്ട് ഉപരിപഠനത്തിനായി ഞാൻ കോളേജിലേയ്ക്കു ചെല്ലുകയാണ്. നിറഞ്ഞ ആശകളും കതിർന്ന സ്വപ്നങ്ങളുമായി സംസ്കാരത്തിന്റെ കൂത്തരങ്ങായ പട്ടണത്തിലേക്കു ജീവിതവിജയത്തിനുള്ള സകല കരുക്കളും കെട്ടിപ്പുട്ടുത്തുകൊണ്ടു മുന്നോട്ടു ഇറങ്ങുകയാണ്.

പട്ടണത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു ലാഡ്ജിലാണു താമസം. കൂടെ ഒരു സ്നേഹിതനും. സ്നേഹിതനെന്നു ഭാവത്തിൽ മാത്രം. കുടില ഹൃദയമാണ് ആ സുന്ദരനിൽ കുടികൊണ്ടിരുന്നതെന്ന് എങ്ങനെ അറിയാൻ കഴിയും? ദുഷ്ടതകൾ മൂൎത്തീകരിച്ച ഒരു സ്നേഹഘാതകൻ. കാഴ്ചയിൽ സുമുഖനെങ്കിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ വിരൂപൻ. പട്ടണത്തിൽ പഴക്കംകൂട്ടും അയാൾക്ക്, കൂട്ടുകെട്ടുകൾ ദുഷിച്ചവരുമായി മാത്രം, അയാളുടെ കാഴ്ചയിൽ തെററായിട്ട് യാതൊന്നുമില്ല. മനസ്സാക്ഷി എന്നൊന്ന് അയാൾക്ക് ഉണ്ടോ എന്തോ? എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. അയാളുമായുള്ള താമസം ആദ്യം എനിക്ക് രസിച്ചില്ല. അതിനിടയാക്കിയ വിധിയെ ഞാൻ വൃഥാ പഴിച്ചു. എന്തിന് ഞാൻ ഒളിക്കുന്നു? കുറെ ദിവസത്തിനകം ഞാനും അയാളുടെ വലയിൽ കുടുങ്ങി.

എല്ലാററിനും വേണം പണം—മനുഷ്യനെ മൃഗമാക്കുന്ന പണം. അതിനുവേണ്ടി അയാൾ എന്നെ ആത്മാർത്ഥം സ്നേഹിക്കുന്നതായി നടിച്ചു. ഞാൻ അയാളുടെ ചാപല്യങ്ങൾക്കെല്ലാം അധീനനായി. സ്വന്തം ആവശ്യംപോലും നീക്കിവച്ച് ഞാൻ സ്നേഹിതനെ സഹായിച്ചു. കൊടുക്കാനില്ലെന്നായപ്പോൾ അയാൾ എന്നെ ഭത്സിക്കുകയും ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ സ്നേഹിതന്റെ കോപത്തിനും ദ്രോഹത്തിനും പാത്രവുമായി. സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതിഫലം!

സഹപാഠികളുടെ പരിഹാസം ഒരു വശത്ത്, പണത്തിന്റെ ഞെരുക്കം മറുവശത്ത്. എന്താണു ചെയ്യുക. ക്ലാസിൽ എങ്ങനെ ചെല്ലും ഫീസു കൊടുക്കാതെ? ഹൃദയം ഉഴലുകയാണ്. ഇത്രയ്ക്കുമാത്രം ഞാൻ ചെയ്ത തെറ്റെന്ത്? ഒരു സ്നേഹിതനെ സഹായിച്ചതു് എങ്ങനെ തെററാകും? മനസ്സാക്ഷി പറയുന്നുണ്ട് ഞാൻ തെററുകാരനല്ലെന്ന്. പക്ഷേ, ലോകം വിധിക്കുന്നു ഞാൻ തെററുകാരനാണെന്ന്. കാരണം, സ്നേഹിതനെ വേണ്ടതുപോലെ അറിയാത്തതിന്—അവന്റെ ദുർന്നടത്തയ്ക്ക് പണംകൊടുത്ത് സഹായിച്ചതിന്. ഹാ! എന്തൊരു ലോകം!

ഏകനായി, മൂകനായി, ഞാൻ കഴിയുകയാണ്. ഒരായിരം ചിന്തകൾ ഹൃദയത്തിലുദിച്ചുയൎന്നു താഴുന്നു. ആത്മാവ് ഉപദേശിക്കുന്നു പരമാൎത്ഥം ലോകത്തെ അറിയിക്കാൻ. ലോകം എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും? എങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞാലും അവമാനം—അവഹേളനം. എനിക്കു തോന്നി, ഞാൻ ജനിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു എന്ന്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ശിഥില ചിന്തകൾ

Abraham George—IV U. C.

സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാറായി. ആകാശത്തിന്റെ തീച്ചൂളയിൽ പകൽ മുഴുവൻ വച്ചൂതിയപ്പോൾ ഉരുകി തങ്കവർണ്ണം പൂണ്ട സൂര്യഗോളമെടുത്ത് സന്ധ്യ നീരാഴിയിൽ മുക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു. നീലനീരാഴിപ്പരപ്പിനോട് ക്രമത്തിൽ അടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന അരുണവർണ്ണം കലർന്ന സൂര്യബിംബത്തെ കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പശ്ചിമചക്രവാളത്തിനഭിമുഖമായി നില്ക്കുകയാണ്. അന്തിക്കതിരവന്റെ ചെങ്കതിരുകൾ തരുശിഖരങ്ങളിൽ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന, ക്ഷണികമെങ്കിലും, ഹൃദയംകവരുന്ന വിവിധവർണ്ണങ്ങളും, വിടർന്നുതുടങ്ങിയ കുസുമങ്ങളുടെ സൗരഭ്യം കവർന്നു മന്ദംമന്ദം വീശുന്ന ശീതളമാരുതന്റെ തലോടലും എന്നെ ചിന്താമഗ്നനാക്കുന്നതിന് തികച്ചും പര്യാപ്തമായിരുന്നു.

ഒരായിരം ചിന്തകൾ ഒരു നിമിഷത്തിനകം എന്റെ ഹൃദയത്തിലൂടെ പാഞ്ഞുപോയിക്കാണും—വേദനയും കയ്പും കലർന്ന പഴയ അനുഭവങ്ങൾ, ആനന്ദവും സംതൃപ്തിയും ചേർന്ന മധുരസ്മരണകൾ, മനംതകരുന്ന ചിന്തകൾ—എല്ലാം ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി മായുകയാണ്. ചഞ്ചലമായ മനസ്സ് ഒന്നിലും സ്ഥിരമായി നില്ക്കുന്നില്ല. ഹൃദയം എന്തിനോവേണ്ടി ദാഹിക്കുകയാണ്.

ശോകസമ്പൂർണ്ണമായ പഴയ കാലങ്ങളിൽ കിടന്നു നരകിച്ചു. പഴയതിനെ തട്ടിത്തകർത്തിട്ട് പുതിയതിനെ കെട്ടിപ്പടുക്കണം. നിരാശകളും വേദനകളും ഒന്നൊന്നായി അകലണം. എനിക്കും ചിരിക്കണം, സന്തോഷിക്കണം, ആനന്ദിക്കണം. അത് എന്റെ അവകാശമല്ലേ?

ഞാൻ ഓർക്കുകയാണ്. ഓർക്കുന്തോറും വേദന ഉദിക്കുന്നു. സന്തോഷം അസ്തമിക്കുന്നു, ആനന്ദം തകരുന്നു. പലരും ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട് ഇങ്ങനെ ഓർക്കരുതെന്ന്. പക്ഷേ, ഓർക്കാതെന്തുചെയ്യും. ഞാനും മനുഷ്യനല്ലേ?

എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ചില സത്യങ്ങൾ.........പൂർവകാലസംഭവങ്ങൾ—അല്ല, എനിക്കു പററിയ ചില പരാജയങ്ങൾ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മുൻപിൽ നിരത്തിവയ്ക്കുകയാണ്. എന്തിന്? എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഭാരം കുറയ്ക്കാൻ. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ക്ഷമയെ പരീക്ഷിക്കുന്നില്ല.

സൂര്യബിംബം അലയാഴിയിൽ താഴ്ന്നു. കറുത്ത പക്ഷത്തിലെ അരുകു തേഞ്ഞ ചന്ദ്രബിംബം വിളർച്ചയോടെ ഉദിച്ചെങ്കിലും ക്രൂരിരുട്ടിനെ അകററാൻ അതിനു കഴിഞ്ഞില്ല. മന്ദപവനൻ കൊടുങ്കാററായി രൂപംപൂണ്ട് തെങ്ങിൻതലകളെ കുലുക്കിമറിക്കുന്നു. തണുപ്പിനു ശക്തി വർദ്ധിക്കുന്നു. അതൊന്നും ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. അങ്ങകലെ തിരമാലകളുടെ ഇരമ്പലും, തെങ്ങോലകളുടെ മർമ്മരവും, കൊടുങ്കാററിന്റെ ചീററലും പ്രകൃതിയെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അവയൊന്നിനും

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

പൂവിനോട്

K. J. Kurup—IV U. C.

(കേക)

I

ഉത്തമലതികയിൽ
കുലകന്യകയെപ്പോലെ
നൃത്തമാടീട്ടും ഫുല്ല
സൂനമേ ജയിക്ക നീ.

കാലമാം കലാകാരൻ
ചേലെഴും ചായത്തിനാൽ
നിന്നിലിന്നഭൗമമായ്
മേന്മകൂട്ടുന്നു, പക്ഷേ,

ഇന്നു ഞാൻ കാണും സ്നിഗ്ദ്ധ
സൗന്ദര്യമതിന്നുപോം
പുല്ലിന്മേൽ ചലിക്കുന്ന
തൂമഞ്ഞു കണികപോൽ;

കാൽക്ഷണനേരം കൂടി
നീ നിന്നാൽ ഫലമെന്തേ!
കോമളകുസുമം നീ
അടർന്നു നിലം പററും.

II

ഓരോരോ തരത്തിലായ്
പുറമേ കാട്ടും നല്ല
നേരിയ വർണ്ണങ്ങളി-
മ്മാനവഹൃദന്തത്തിൽ

എത്രയോ നവീനമാം
പൊൻകിനാക്കളാനയേ,
ഇത്തിരിനേരംകൊണ്ടു
നീ രചിപ്പതു പാർത്താൽ;

ദിവ്യകാമുകന്മാരാ-
മളികളെത്തുന്നേരം
നവ്യമാം മധുവൂട്ടി
സൽകാരം ചെയ്യുന്നു നീ;

കൊച്ചുകാററിനെപ്പോലും
കിക്കിളികൂട്ടികൊണ്ടു-
ണ്ടച്ഛമാം സൗരഭ്യത്തിൻ
വാഹിനിയൊഴുക്കുന്നു.

ഓരോരോ ചലനത്തിൽ
ദിവ്യമാം പ്രഭാപൂര-
മോരാതെ സുവ്യക്തമായ്
കാട്ടി നീ വിലസുന്നു.

മാദക സൗന്ദര്യത്താൽ
പുഞ്ചിരിതഞ്ചും ചുണ്ടാൽ
മോദമോടേകുന്നീലേ
ശാന്തിതൻ സന്ദേശവും.

III

മൊട്ടിട്ടും പ്രായത്തിങ്ക—
ലെത്തിനോക്കുവാനാരും
കൂട്ടുകാരല്ലാതില്ല
ചുററുമന്നാന്ധ്യം തന്നെ.

ഫുല്ലമായെന്നാൽ നിൻെറ
മട്ടോലും ചലനത്താ-
ലല്ലലങ്ങെല്ലാം തീർത്തു
മാനവരാഹ്ലാദിക്കും.

രോഗം എന്നെ കിടപ്പിലാക്കി. സഹായത്തിനു് എനിക്കു് ആരുമില്ല. വീട്ടിൽനിന്നു് എഴുത്തുമില്ല, പണവുമില്ല. മരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണു്. എന്നാൽ അതിനുമുൻപു് എന്റെ പരമാർത്ഥം—നിരപരാധത്വം — അറിയിക്കുവാൻ ഒരു ആത്മമിത്രത്തെ കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നു് എനിക്കു് ഒരാഗ്രഹമുണ്ടു്. സാധിക്കുമോ എന്തോ?

അച്ഛൻ അയച്ച എഴുത്തും പണവും കിട്ടി. എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരാളെങ്കിലും ഉണ്ടല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ എനിക്കു് അല്പം ആശ്വാസം തോന്നി. ഞാൻ കത്തു പൊട്ടിച്ചു വായിച്ചു. എന്നെ ഉള്ളഴിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കുന്ന പിതാവു്, എന്റെ ദയനീയനില എങ്ങനെയോ അറിഞ്ഞു് എന്നെ നേരിട്ടു കാണുവാൻ കൊതിച്ച ആ സ്നേഹസ്വരൂപം പെട്ടെന്നു് അതിനു തരമാവാതെ രോഗഗ്രസ്തനായെന്ന വിവരം ഞാൻ ധരിച്ചു. എന്തൊരത്യാഹിതം! ഞാൻ നിലവിളിച്ചു. പക്ഷെ, ശബ്ദം പൊങ്ങിയില്ല. ലോകം മുഴുവൻ പമ്പരംപോലെ കറങ്ങിയാലുള്ള അനുഭവമാണു് അപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായതു്.

ഞാൻ രോഗവിമുക്തനായി. സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു ഹൃദയത്തെ ആരാഞ്ഞു നടക്കുകയാണു്. കല്ലും, മുള്ളും, കാടും, മേടും, ചവുട്ടി എത്ര നടന്നാലും വേണ്ടില്ല, എത്ര കഷ്ടതയനുഭവിച്ചാലും വേണ്ടില്ല—ആദർശശുദ്ധിയുള്ള ഒരു ഹൃദയം, ആത്മാർത്ഥസ്നേഹത്തിനു വില കല്പിക്കുന്ന ഒരു ഉത്തമമിത്രം ലോകത്തിലുണ്ടോ എന്നറിയണം. അതാണെന്റെ ആഗ്രഹം.

കൂരിരുട്ടിലും മിന്നാമിനുങ്ങു പ്രകാശിക്കാറില്ലേ? ചേററിലും പങ്കജം ഉത്ഭവിക്കാറില്ലേ? നിരാശനായിത്തീന്ന എന്നിലും ആശാദീപം തെളിയുകതന്നെചെയ്തു. ഒരു പരിപാവനസ്വരൂപം അല്പം അകലെ എന്നെ നോക്കി പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. എന്തൊരു തേജസ്സ്! എന്റെ ഹൃദയം ശാന്തമായി. ഇരുട്ടിൽ കിടന്നവൻ വെളിച്ചം കണ്ടാലെന്നപോലെ ആശ്വാസാനന്ദങ്ങളോടെ ഞാൻ ആ സ്നേഹസ്വരൂപത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്യാൻ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ഞാൻ അടുക്കുന്തോറും അതു് അകന്നു മാറുകയാണുണ്ടായതു്. ഒടുവിൽ അതു് മറയുകയും ചെയ്തു.

എന്റെ ആശകൾ നിശ്ശേഷം നശിച്ചു. ആത്മാർത്ഥതയ്ക്കു് ഈ ലോകത്തിൽ സ്ഥാനമില്ലെന്നു ഞാനറിഞ്ഞു. പരാജയം സമ്മതിച്ചു് ഞാൻ പായുകയാണു്....... വീണ്ടും അന്ധകാരത്തിലേയ്ക്കു്......തകരുന്ന ചിന്തകളുമായി.

നമ്മുടെ ജയങ്ങളും സുഖങ്ങളും ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളും, പരാജയങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരീക്ഷണങ്ങളും ആണെന്നറിക.

VOLLEY BALL TEAM 1954-'55

FOOT BALL TEAM 1954-'55

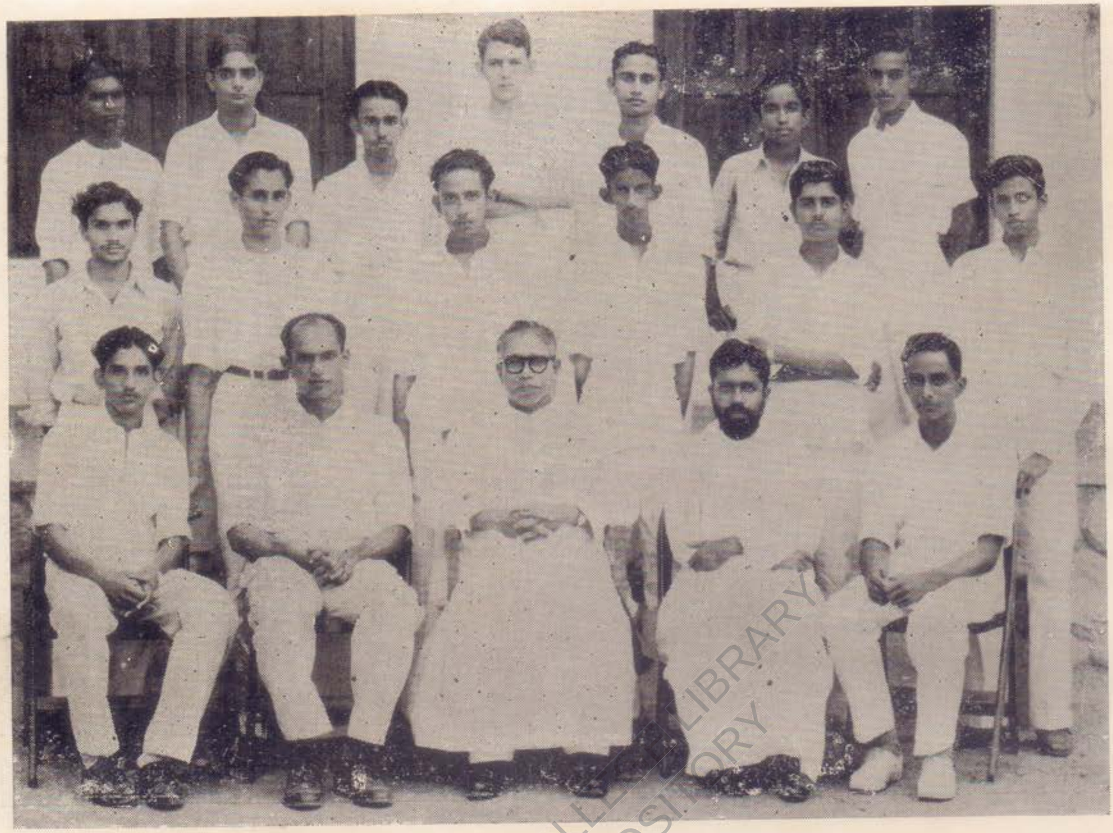

CRICKET TEAM - 1954 - '55

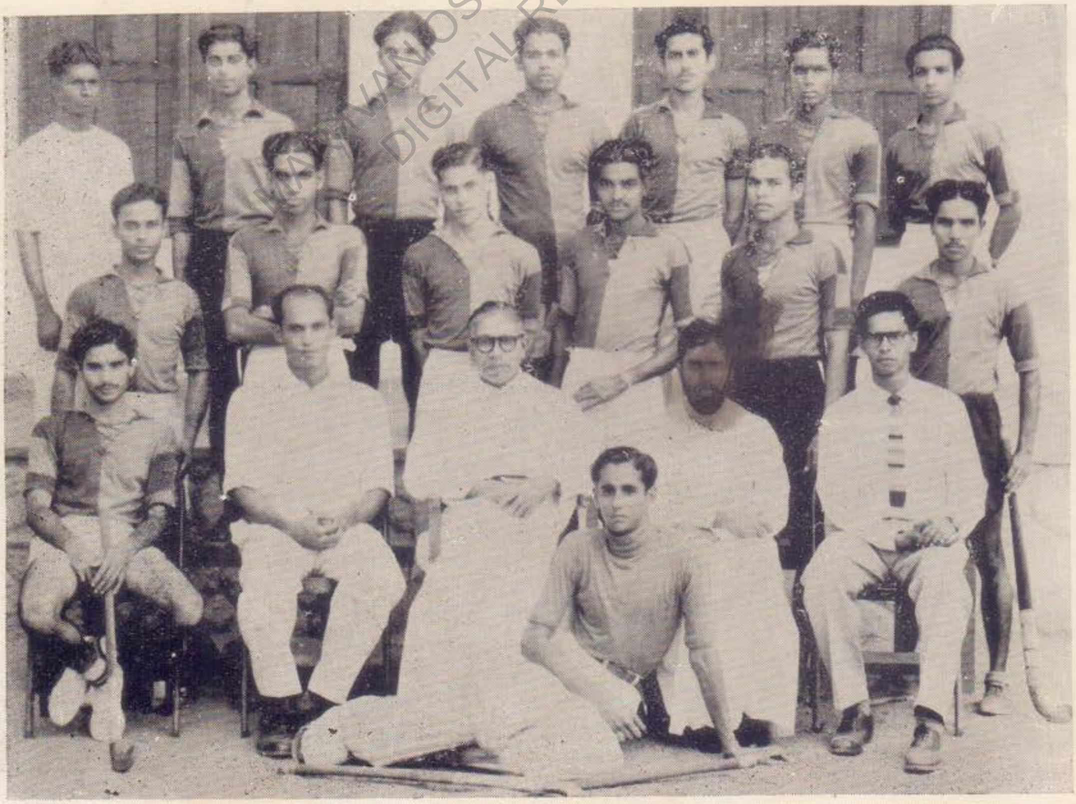

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

സാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു്—ഒരു നോട്ടം.

N. Ramachandran Pillai—III U. C.

സാഹിത്യമെന്നാലെന്തു്? എന്ന ചോദ്യത്തിനു് പണ്ഡിതന്മാരിൽനിന്നും നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന ഉത്തരം പല തരത്തിലായിരിക്കും. അതിവിചിത്രങ്ങളായ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ഏതാണു് സ്വീകാര്യം, ഏതു സ്വീകാര്യമല്ല എന്നു നിർണ്ണയിക്കുക വിഷമം തന്നെയാണു്. നോക്കുക. സാഹിത്യത്തെപ്പററി ശ്രീമാൻ പുത്തേഴത്തു രാമൻമേനോൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "ആരാലും വർണ്ണിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല സാഹിത്യം. അതു ബ്രഹ്മമാണു്, പ്രപഞ്ചമാണു്, ബ്രഹ്മാണ്ഡവുമാണു്. അതു് മനുഷ്യനെ വിട്ടതും, ദൈവത്തെ കവിഞ്ഞതും ആണു്" (സാഹിത്യാഭിരുചി). ഇപ്പറഞ്ഞതു് തനിക്കുതന്നെ മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. "ഞാനെന്തോ പറഞ്ഞു. നിങ്ങൾക്കു വല്ലതും മനസ്സിലായോ അഹോ? എനിക്കു തന്നെയും മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടോ? എന്നിട്ടു വേണ്ടേ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുവാൻ?" സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ നേടിയിട്ടുള്ള 'വടക്കുംകൂർ' എഴുതുന്നു. "സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉത്പത്തി ആത്മാവിൽനിന്നാണു്. അതു് ആരെയും പ്രീണിപ്പിച്ചു് ആനന്ദപരവശരാക്കുന്നു. ബ്രഹ്മത്തിനുണ്ടെന്നു വേദാന്തികൾ പറയുന്ന 'സാന്ദ്രാനന്ദാവബോധാത്മകമനുപമിതം കാലദേശാവധിഭ്യാം നിർമ്മുക്തം' എന്നിത്യാദിധർമ്മങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു കലയ്ക്കുണ്ടെങ്കിൽ അതു് സാഹിത്യത്തിനു മാത്രമാണു്" (സാഹിത്യഹൃദയം).

സാഹിത്യകാരൻ കൂടിയായ തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാലയിലെ ജന്തുശാസ്ത്ര വകുപ്പിന്റെ മേലദ്ധ്യക്ഷൻ ഡോക്ടർ ഭാസ്കരൻനായരുടെ അഭിപ്രായവും വടക്കുംകൂറിന്റേതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ല. "കല ഒരുതരം യോഗാഭ്യാസമാണു്. കല അതിന്റെ ആത്യന്തികയത്നത്തിലും ലക്ഷ്യത്തിലും ബ്രഹ്മവിദ്യയോടു തുല്യമാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. പരാൽപരമായ ചൈതന്യത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരത്തിനുവേണ്ടിയാണു് അതും ആയാസപ്പെടുന്നതു്" (കലയും കാലവും).

ഡാക്ടർ എസ്. കെ. നായരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സാഹിത്യാദികലകളുണ്ടാകുന്നതു് ഉറക്കത്തിൽനിന്നും സ്വപ്നത്തിൽനിന്നുമാണെന്നാകുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുകയാണു്. "കലാകാരനു് അയാളുടെ ഉപാധിയായിരിക്കണം ഉറക്കമരുന്നായിത്തീരേണ്ടതു്. അതു കൈയിലെടുക്കുമ്പോൾ അയാൾ ഉറങ്ങണം. സാഹിത്യകാരനു ഭാഷ, ശില്പിക്കു കല്ലും മരവും മണ്ണും ചിത്രകാരനു വർണ്ണം, ഗായകനു നാദം ഈ ഉപാധികൾ അവരെ ബോധമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നും ഉപബോധമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു് ഇറക്കിവിടണം. ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽനിന്നും സ്വപ്നാവസ്ഥയിലേയ്ക്കു മയക്കി വിടണം" (കലാചിന്തകൾ).

അപ്രാപ്യം, അവർണ്ണനീയം, യോഗാഭ്യാസം, സ്വപ്നം ഇവയൊന്നുമല്ലാതെ, സാഹിത്യം മനുഷ്യന്റെ ജീവിതവ്യാപാരങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നു പറയുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരും അപൂർവ്വമല്ല. "ജീവിതവ്യാപാരങ്ങളുടെ പിന്നിൽ അവയ്ക്കു പ്രേരക

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

പൂവിനോട്

മഴയും കൊടുങ്കാററും
നിന്നെയിട്ടലട്ടിയാ-
ലേഴപോലവശയായ്
മാഴ്കുമെന്നിരുന്നാലും
അല്പജീവിതത്തിൻെറ
സുന്ദര സാരള്യത്തെ
ജല്പനം ചെയ്യുന്നില്ലേ
മൂകഭാഷയിൽക്കൂടി.

* * * * *

തരുലതപ്പടർപ്പിലായ്
തലചായ്ച്ചുറങ്ങാതെ
തരിക ഞങ്ങൾക്കു നിൻ
ജീവിതവിശുദ്ധികൾ.

കഥാകഥനത്തിൻെറ ആവിർഭാവം ഭാരതീയരിൽനിന്നാണ്. ആ കലാസൃഷ്ടിയുടെ അവകാശികൾ മററാരുമല്ല. ഋഗ്വേദ കാലംതൊട്ടേ ലളിതവും പ്രസന്നവുമായ ഭാഷയിൽ ഭാരതത്തിൽ കഥകൾ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നതായി ഗവേഷകരിൽ പലരും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഭാരതീയരായ നമുക്ക് ന്യായമായി ലഭിക്കേണ്ട ഈ കീർത്തി ഭാഗ്യദോഷത്താൽ 'ഈസോപ്പിൻെറകഥകളും' (Aesop's Fables) 'അറേബ്യൻ നൈററ്സും' (Arabian Nights) രചിച്ച അന്യദേശീയരാണ് നേടിയിരിക്കുന്നത്. ഈ കഥകളിൽ മിക്കവയുടെയും ഉത്ഭവം ഭാരതത്തിലാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം അറിയാത്തവർ വളരെച്ചുരുക്കം.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. പക്ഷെ, ആനന്ദം മാത്രമായിരുന്നോ കലയുടെ അടിസ്ഥാനം? പാട്ടു പാടുമ്പോൾ രസം തോന്നും; ആനന്ദമുണ്ടാകും, ശരിയാണ്. എന്നാൽ രസിക്കാനും ആനന്ദിക്കാനുമുള്ള ആഗ്രഹമല്ല പ്രാകൃത കലകൾക്ക് പ്രചോദനം നൽകിയത്. പാട്ടും നൃത്തവുമെല്ലാം സാമൂഹ്യാദ്ധ്വാനത്തിന്റെ കാഠിന്യത്തെ ലഘൂകരിക്കാൻ ഏറെക്കുറെ സഹായിച്ചിരിക്കാം.

ആദ്യകാലത്ത് കലാകാരന്മാർ എന്നൊരു പ്രത്യേക ജനവിഭാഗമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വേടൻ സമുദായത്തിലെ ചിത്രകാരനായിരുന്നെങ്കിൽ ഇടയനും കവിയും ഒരാളായിരുന്നു. കർഷകനും കഥാകാരനും വ്യത്യസ്തരായിരുന്നില്ല. ഉത്പാദനരീതി അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടതിനോടൊപ്പം സമുദായം വർഗ്ഗങ്ങളായി പിരിഞ്ഞു. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടായിരിക്കണം പഴയ സ്ഥിതിക്ക് മാററം നേരിട്ടത്. അങ്ങനെ സാമൂഹ്യബോധത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രരൂപമെന്ന നിലയിൽ കല വളർന്നിരിക്കണം.

ഇന്നും സാഹിത്യകാരൻ സാമൂഹ്യജീവിയിൽനിന്നും ഒററപ്പെട്ടവനല്ല. ഉദാഹരണത്തിന് 'ഇന്ദുലേഖ' എന്ന നോവൽ നോക്കുക. അതിൽ ചന്തുമേനോൻ സമുദായത്തിന്റെ പ്രത്യേകിച്ചും മരുമക്കത്തറവാട്ടുകളുടെ പൊതുജീവിതമാണ് ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇന്ദുലേഖ, മാധവൻ, സൂരി നമ്പൂരിപ്പാട് തുടങ്ങിയ കഥാപാത്രങ്ങൾ അന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതയിൽ വളർന്നുവന്നവരുടെ സാക്ഷാൽ രൂപങ്ങൾ തന്നെയാണ്. അതാണ് ആ സാഹിത്യസൃഷ്ടിയുടെ വിജയത്തിനു കാരണം. ബഷീർ വരച്ചിട്ടുള്ള 'കുഞ്ഞു പാത്തുമ്മ'യുടെ ചിത്രം ഒരിക്കൽ കണ്ടവരാരും ആ രൂപം ഒരിക്കലും മറക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള യഥാതഥ ചിത്രീകരണങ്ങളാണ് സാഹിത്യകൃതികളെ വിഖ്യാതങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നത്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണല്ലോ. പ്രകൃതിയേയും, സാമൂഹ്യജീവിതത്തേയും മനുഷ്യമാഹാത്മ്യത്തേയും കലാപരമായ പ്രതിരൂപത്തിലൂടെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവിലാണ് കലാസൃഷ്ടിയുടെ വിജയം നിലകൊള്ളുന്നത്. സാഹിത്യത്തിന്റെ നിലയും അതു തന്നെയാണ്.

ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ സന്തോഷ
ത്തോടെ സ്വീകരിക്കുന്ന നാം അദ്ദേഹം പരീക്ഷിക്കു
മ്പോൾ മുഖം കറുപ്പിക്കുന്നതു ശരിയല്ല.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

മായി വർത്തിക്കുന്ന ശക്തിവിശേഷത്തെ വികസിപ്പിക്കുവാനും ആ വ്യാപാരങ്ങൾക്ക് അവശ്യമായ നിയന്ത്രണം നല്കുവാനുമുള്ള കഴിവാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ പരമ ലക്ഷ്യം" എന്ന് 'സാഹിത്യവിദ്യ' എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ സാഹിത്യ ശിരോമണി കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാരും, "നിസ്തുല്യമായ വാസനയുടെയും, നിപുണമായ ലോകാവലോകനത്തിന്റെയും, നിസ്തന്ദ്രമായ അഭ്യസനത്തിന്റെയും പരിണതഫലമാണ് സാഹിത്യം" എന്ന് 'അധുനികകവികൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രൊഫസർ ജി. വൈദ്യനാഥയ്യർ എം എ.—യും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഉത്തമങ്ങളായ സാഹിത്യകൃതികൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഇവരുടെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നു കാണാൻ കഴിയും. ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ 'യുദ്ധവും സമാധാനവും' ടാഗോറിന്റെ 'ഗോറാ', പ്രേംചന്ദിന്റെ 'രംഗഭൂമി', ചന്തുമേനോന്റെ 'ഇന്ദുലേഖ' കാളിദാസൻ, ഷേക്സ്പിയർ, ബെർനാഡ്ഷാ തുടങ്ങിയ വിശ്വ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ നാടകങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം അതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ഇത്തരം ഉത്തമസാഹിത്യ കൃതികളെല്ലാം അതതു കാലത്തെ സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. നാനാതരം സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളോടുകൂടിയ മനുഷ്യന്റെ വിചാരവികാരങ്ങളേയും, ഉദ്ദേശ്യാഭിലാഷങ്ങളേയും, ജീവിതവീക്ഷണഗതിയേയുമാണ് അവ ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്. ഇത്രയും ഉദാഹരണങ്ങൾ മുൻപിൽ വച്ചുകൊണ്ട് എനിക്കു പറയുവാൻ കഴിയും, സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് സാഹിത്യമെന്ന്,

ആത്മാവിഷ്കരണത്തിനുള്ള ആന്തരിക പ്രചോദനത്തിൽനിന്നാണ് എല്ലാ കലകളുടേയും ആവിർഭാവം എന്നു പറയുന്ന ചില സാഹിത്യകാരന്മാരുണ്ട്. അതല്ലാ, മനുഷ്യന്റെ വിനോദാസക്തിയാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉറവിടത്തിനു നിദാനം എന്നു വാദിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. ഇതിൽ ഏതാണ് സ്വീകാര്യമെന്നു നോക്കാം.

ആദിമമനുഷ്യക്ക് ഇന്നുള്ളവരെപ്പോലെ ആചാരങ്ങളോ സംസ്കാരങ്ങളോ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. വില്ലും അമ്പും, കല്ലും മരവും ആയുധങ്ങളാക്കി സംഘംചേർന്ന് ഇരതേടി നടന്ന അവർക്ക് സാഹിത്യകലാതത്ത്വങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലതന്നെ. ആഹാരസമ്പാദനം മാത്രമായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. ഉദരപൂരണത്തിനായി അവർ നടത്തിവന്നിരുന്ന നായാട്ടു തുടങ്ങിയവ ഒരു തരം സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനമായിരുന്നു. ക്രമേണ പ്രകൃതിയെ മാററിമറിച്ചു സ്വാധീനമാക്കുവാൻ അവർ നിസ്തന്ദ്രരായി ചെയ്തുവന്ന നിരന്തര സാമൂഹ്യാദ്ധ്വാനമാണ് മനുഷ്യനെ ഒരു സംസ്കൃത ജീവിയായി ഉയർത്തിയതു്. അതു വാസ്തവമാണെങ്കിൽ കലയുടെ ആവിർഭാവം ആ വിധത്തിലാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമുണ്ടോ?

പ്രാകൃതമനുഷ്യൻ പാറക്കല്ലുകളിലും മരത്തടികളിലും ചിത്രങ്ങൾ കൊത്തിപ്പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. നിശ്ചയമായും സ്വന്തം ഭാവനയിൽ ഉദിച്ചവയായിരുന്നില്ല ആ ചിത്രങ്ങൾ. ചുററുപാടുകളിൽ കാണപ്പെട്ടവയും ദൈനംദിനജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയുമാണ് അവരുടെ ഭാവനയിലൂടെ പുറത്തുവന്നതു് വസ്തുനിഷ്ഠവും, ബാഹ്യവുമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ് അവർ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചതു്. അങ്ങനെ പ്രാകൃതകാലംമുതല്ക്കേ സാമൂഹ്യജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്ന കലാസൃഷ്ടികൾ അന്നത്തെ മനുഷ്യനെ ആഹ്ലാദി

വസന്തഗീതം

K. R. Vituthiyil, II u. c.

(മാങ്കനികൾ തേടി നമ്മൾ മാഞ്ചുവട്ടിൽക്കൂടി-എന്നമട്ട്)

പുഷ്പകാലം വന്നണഞ്ഞു വണ്ടുകളേ നിങ്ങൾ
പോവതെന്തോ പോവതെന്തോ നീളെ നീളെ വാനിൽ ?—
നീളെ നീളെ വാനിൽ.

ഈ മധുരത്തേൻ നുകരാൻ പോരുകില്ല നിങ്ങൾ
മാഞ്ഞുപോകും മാഞ്ഞുപോകുമീ വസന്തകാലം—
ഈ വസന്തകാലം.

കൊച്ചുതെന്നലോടിവന്നു പുല്കിടുന്നു നമ്മെ
മാഞ്ഞുപോകും മാഞ്ഞുപോകുമീ സുഗന്ധം കാററിൽ—
ഈ സുഗന്ധം കാററിൽ.

മീനവെയിലെത്തിടുന്നു ചൂടുമായി വേഗം
വററിടുമീത്തേൻ, നുകരാൻ സാദ്ധ്യമല്ല പിന്നെ—
സാദ്ധ്യമല്ല പിന്നെ.

മഞ്ഞുതുള്ളിയായിടുന്ന കണ്ണുനീരിനാൽ നീ
യാത്രചൊല്ലി, യാത്രചൊല്ലി പോവതെന്തോ വണ്ടേ—
പോവതെന്തോ വണ്ടേ.

വീർപ്പുമുട്ടി നിന്നിടുമീയേഴകളെ വിട്ടു
ദൂരെ ദൂരെ പോയിടാതെ വണ്ടുകളേ വാ വാ—
വണ്ടുകളേ വാ വാ.

പുഷ്പകാലം വന്നണഞ്ഞു വണ്ടുകളേ നിങ്ങൾ
പോവതെന്തോ പോവതെന്തോ നീളെ നീളെ വാനിൽ ?

കണ്ണീരിൽ കുതിർത്ത സ്മരണകൾ

Moses—IV U. C.

ഞെട്ടലോടെയാണ് ഞാൻ ആ വാർത്ത ശ്രവിച്ചത്; ഞാൻ മാത്രമല്ല കേരളീയരെല്ലാം. എങ്ങനെ ഞെട്ടാതിരിക്കും സിരകളെ പൊട്ടിക്കുന്ന ആ സംഭവം അറിഞ്ഞാൽ? ആ ദിവസം ഞാൻ ഇന്നും ഓർക്കുന്നുണ്ട്. മറക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്തോറും സ്മൃതിപഥത്തിൽ തെളിഞ്ഞു മിന്നുന്ന ദിവസം, ഹൃദയതന്ത്രികളെ വേദനകൊണ്ടു മുറുക്കിപ്പൊട്ടിച്ച ദിവസം, ഓർമ്മയാകുന്ന ഓളത്തിലേറി കാലമാകുന്ന കടലിലൂടെ ഭൂതകാലത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങുമ്പോൾ വേദനയുടെ ചീറിയലറുന്ന അലക്കൈകളുമായി എന്റെ നേരെ പാഞ്ഞു വരുന്ന ദിവസം, അനുയായികളെ വേദനയുടെ ഉമിത്തീയിലാഴ്ത്തിയിട്ട് അദ്ദേഹം അപ്രത്യക്ഷനായ ദിവസം, അതെ, മഹാനായ മാർ ഇവാനിയോസ് നമ്മെ കൈവെടിഞ്ഞ ദിവസം.

സുവിശേഷ സന്ദേശവുമായി ലോകം മുഴുവൻ പാടിപ്പറന്നു നടന്ന ആ പൂങ്കുയിൽ, 'അന്യജീവനുതകി സ്വജീവിതം ധന്യമാക്കിയ' ആ ത്യാഗിവര്യൻ, കേരളത്തിലാകെ സാംസ്കാരിക നവോത്ഥാനം സൃഷ്ടിച്ച ആ കലാകാരൻ, മലയാളനാട്ടിൽ സമാധാനത്തിന്റേയും, സാഹോദര്യത്തിന്റേയും വെന്നിക്കൊടി നാട്ടിയ വിശ്വസ്നേഹി, കേരളകലാക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രോജ്ജ്വലിച്ചു നിന്ന ഭദ്രദീപം, വിശ്വാസവൈഭവഗാനം മുഴക്കിയ സ്നേഹവിപഞ്ചിക, ആ മഹാത്മാവ് എവിടെയോ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു.

ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും പഴയ ഓർമ്മകൾ കെട്ടഴിഞ്ഞു വീഴുകയാണ്, കണ്ണീരിൽ കുതിർത്ത വേദനയുടെ പഴയ ഏടുകൾ. അദ്ദേഹം മാനുഷികമൂല്യങ്ങളുടെ അടിത്തറയായിരുന്നു. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ഗംഭീരൻ, പ്രതാപത്തിന്റെ വർണ്ണശബളത വിതറുന്ന ആകാരം, അജയ്യമായ ആത്മീയ പ്രഭാവം ചിന്തുന്നവദനം—ഇവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളായിരുന്നു. സാഹിത്യാരാമത്തിലെ വാനമ്പാടി, ക്രൈസ്തവാന്തരീക്ഷത്തിലെ വീരസേനാനി, ഉൽപന്നമതിയായ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകൻ, നയതന്ത്രമർമ്മജ്ഞനായ ധർമ്മവീരൻ, ആതുരസംരക്ഷകൻ, പൊതുജനബന്ധു, ആദർശകലാകാരൻ, പൊതുകാര്യപ്രസക്തൻ, അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ അഭ്യുദയകാംക്ഷി, അറിവിന് ഉപനിഷത്ത്, സത്യത്തിന് ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, ധർമ്മത്തിന് യുധിഷ്ഠിരൻ, ഭൂതദയയ്ക്കു ശിബി, ദാനത്തിനു കർണ്ണൻ, ത്യാഗത്തിനു ഫ്രാൻസിസ് അസ്സീസി, സ്വരാജ്യസ്നേഹത്തിനു ഗാന്ധിജി—ഇവയൊക്കെയായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ഒരിക്കൽ കണ്ടിട്ടുള്ളവർക്കാർക്കുംതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ മറക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. സരസമായ ശൈലിയിൽ, ഗംഗാപ്രവാഹം പോലെയുള്ള ശബ്ദധോരണിയോടുകൂടി, ഫലിതരസസമ്പൂർണ്ണമായി അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്ന സംഭാഷണം ആരെയാണ് ആകർഷിക്കാത്തത്?

വളരെ നാളായി ഹൃദയത്തിൽ കുടികൊണ്ടിരുന്ന, ആഗ്രഹത്തിന്റേയും, വിശ്ര

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

മരഹിതമായ പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും, വിദേശപര്യടനം കൊണ്ടു നേടിയ വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും പരിണതഫലമായി അദ്ദേഹം നമുക്കു സംഭാവന ചെയ്തതാണ് ഈ കലാലയം. ഒരു മാതൃകാദ്ധ്യയന കേന്ദ്രമായും, പ്രാചീന ഭാരതത്തിലെ സംസ്കാരപാരമ്പര്യം നിലനിർത്തുന്ന ആദർശസ്ഥാപനമായും, ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ ശാന്തിനികേതനമായും, അതു മുന്നേറുകയാണ്.

അംബരചുംബിയായി ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന ബഹുനിക്കുന്ന്, രമണീയത കളിയാടുന്ന ഭൂപ്രകൃതി, പശ്ചിമചക്രവാളത്തിന്റെ മടിയിൽ തല ചായ്ച്ചു വെള്ളിക്കസവു നെയ്യുന്ന അറബിക്കടൽ, കിഴക്ക് മരതക കാന്തി കലർന്ന സഹ്യനിരകൾ; ഉള്ളിൽ സംസ്കാര സമ്പന്നരും വിദ്യാനിധികളുമായ അദ്ധ്യാപകന്മാർ, വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വേണ്ടി ജീവിതം അർപ്പിച്ച അധികാരികൾ—ഇനിയെന്തുവേണം അതിന്റെ ഉൽകർഷത്തിന്?

തിരുമേനിയുടെ ഏവംവിധമായ എഴുപത്തി രണ്ടുകൊല്ലത്തെ ജീവിതം തികച്ചും അമാനുഷികമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അന്തരിച്ചിട്ടില്ല. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഹൃദയഭിത്തികളിലും, ക്രൈസ്തവരുടെ തപ്തനിശ്വാസങ്ങളിലും, ലോകരുടെ സ്മരണമണ്ഡലത്തിലും, ഇലച്ചില്ലകളുടെ മർമ്മരശബ്ദത്തിലും, കിളികുലങ്ങളുടെ കളകളരവത്തിലും അദ്ദേഹം ജീവിക്കുക തന്നെ ചെയ്യുന്നു. ആ മഹാനെ ആദരിക്കുവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗമേ ഉള്ളു. അദ്ദേഹം വെട്ടിത്തെളിച്ച വഴിത്താരയിലൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശങ്ങൾ അയവിറക്കിക്കൊണ്ട് കൃതജ്ഞതയോടെ പിൻതുടരുക മാത്രമാണ് ആ മാർഗ്ഗം.

കാടുകൾ പിടിച്ചുഴും മർത്ത്യമാനസത്തിന്റെ
മേടുകൾ നിരത്തിയിട്ടൊക്കെയും സമമാക്കി,
കനിവുമഹിംസയും പ്രേമവുമൊലിപ്പിച്ചു
നനവുണ്ടാക്കി ശ്ശുദ്ധ സാത്വിക സംസ്കാരത്തിൽ
ശാന്തജീവിതം വിതച്ചിട്ടുവാൻ ശ്രമിക്കയാം
ഞാൻ തനി,ച്ചതിൽനിന്നു രോമാഞ്ചം കൊയ്യും ലോകം.

—ജി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

പറയൂ, ഞാൻ നിരപരാധിയാണെന്നു്

Thomas Mathew—III U. C.

രാമലാലിന്റെ കമ്പനിയിൽ ഒരു ഗുമസ്ഥനാണു് രാജു. പ്രായം ഇരുപതു കാണും. കൃത്യനിഷ്ഠകൊണ്ടും സ്ഥിരപരിശ്രമം കൊണ്ടും കമ്പനി ഉടമസ്ഥന്റെ സ്നേഹവും വിശ്വാസവും അയാൾ സമ്പാദിച്ചു. ക്രമേണ ആ വൃദ്ധൻ സുന്ദരനും സുമുഖനുമായ രാജുവിനെ പുത്രനെപ്പോലെ കരുതിത്തുടങ്ങി. പുത്രമുഖം കാണാൻ ഭാഗ്യമില്ലാതെ പോയ അദ്ദേഹത്തിനു് ആ യുവാവു് ഒരു ആശ്വാസപാത്രമായും തീർന്നു. ഒന്നു രണ്ടു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാജു സ്വന്തം സാമർത്ഥ്യം കൊണ്ടും രാമലാലിന്റെ കാരുണ്യംകൊണ്ടും കമ്പനി മാനേജരായി.

ധനികനായ വിക്രമൻനായരുടെ ബംഗ്ലാവിനോടു തൊട്ടടുത്ത ഒരു ചെറുഗൃഹത്തിലായിരുന്നു രാജുവിന്റെ താമസം. അവർ ഇരുവരും പലപ്പോഴും തമ്മിൽ കാണും. പല കാര്യങ്ങളെപ്പററിയും സംഭാഷണം നടത്തും. അങ്ങനെ അവരുടെ പരിചയം വളർന്നു. പല കൊടുക്കൽ വാങ്ങലുകളിലും മാനേജർ നൽകിയ ഉപദേശം നായർക്കു് അമിതമായ ലാഭം നൽകി. പല തവണ ക്ഷണിച്ചിട്ടും രാജു തന്റെ ബംഗ്ലാവിൽ വരാത്തതിന്റെ കാരണം ആ ധനികനു മനസ്സിലായില്ല. ഒരു ദിവസം തമ്മിൽ കണ്ടു പിരിയാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ അല്പം പരിഭവത്തോടെ അക്കാര്യം സൂചിപ്പിച്ചു. സമാധാനങ്ങളൊന്നും സ്വീകരിക്കാൻ ഭാവമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ആ യുവാവു് അദ്ദേഹത്തോടുകൂടിത്തന്നെ പുറപ്പെടാൻ തീർച്ചയാക്കി.

രാജു നായരൊത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ കടന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം കണ്ടതു് അതിസുന്ദരിയായ ഒരു യുവതി വരാന്തയിലിരുന്നു പൂമാല കെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിരുന്നു. നവയൗവനവും വന്നു നാൾതോറും വളരുന്ന ആ ലാവണ്യധാമത്തെ ഒന്നു നോക്കുവാൻ ആ യുവാവു് ആഗ്രഹിച്ചു. എങ്കിൽ അതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. സുകുമാരനായ ആ യുവാവിന്റെ ദർശനം ആ യുവതിയിലും ചില ഭാവഭേദങ്ങൾ വരുത്തുക തന്നെ ചെയ്തു. അവൾ പെട്ടെന്നു് എഴുന്നേററു് അല്പം മാറി നിന്നപ്പോൾ വിക്രമൻനായർ അവരെ തമ്മിൽ പരിചയപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം അകത്തേയ്ക്കു കടന്നു. ഒന്നു രണ്ടു മണിക്കൂർ നേരം നീണ്ടുനിന്ന സൽക്കാരവും സംഭാഷണവും രാജുവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ, അതിപ്രധാനമായിരുന്നു.

വിക്രമൻനായരുടെ ഏകസന്താനമായ രാധയെ കണ്ടതു മുതൽ ആ യുവാവിന്റെ ഹൃദയം അവർണ്ണ്യമായ ചില വികാരങ്ങൾക്കു് അധീനമാകാതിരുന്നില്ല. "രാധ—എത്ര മധുരമായ പേരു്! അവളുടെ സംഭാഷണവും സ്വഭാവവും എത്ര ആകർഷകം! ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും ഇത്രമാത്രം ഇണങ്ങിയ സുന്ദരികൾ കണ്ടുകിട്ടുക പ്രയാസം തന്നെ." ഇങ്ങനെയുള്ള വിചാരങ്ങൾ ആ യുവാവിനെ അലട്ടിത്തുടങ്ങി. എന്തിനു് രാധ അയാളുടെ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ആരാധനാ പാത്രമായി. അവളുടെ വിഗ്രഹത്തിനു് ആ യുവാവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ തന്നെ ലഭിച്ചു.

കമ്പനി ജോലി കഴിഞ്ഞാൽ രാജു തന്റെ സമയം മുഴുവൻ രാധയെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതിലും, അവളുടെ സംഭാഷണസുഖം അനുഭവിക്കുന്നതിലും ചെലവുചെയ്യു തുടങ്ങി. നാളുകൾ അങ്ങനെ പലതും കഴിഞ്ഞു. രാധയും രാജുവും വേർപിരിയാൻ കഴിയാത്ത സ്നേഹിതരായി. അവർ വൈകുന്നേരസമയം പാർക്കിൽ പോകും, ലോകകാര്യങ്ങളെപ്പററി സംസാരിക്കും, വിടർന്നു നിൽക്കുന്ന പുഷ്പങ്ങൾ കണ്ടു രസിക്കും, ചന്ദ്രികയിലിരുന്നു് ആനന്ദിക്കും. നർമ്മസംഭാഷണങ്ങളിലേർപ്പെട്ടു സുഖിക്കും. ഗൃഹത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തുമ്പോൾ മണി ഒൻപതു കഴിഞ്ഞിരിക്കും. വിക്രമൻനായർ പുത്രിയുടെ ഹിതത്തിനു വിപരീതം പറയാറില്ല. രാത്രി സമയം രാധ രാജുവിനേയും, രാജു രാധയേയും സ്വപ്നത്തിൽ കാണാറുണ്ടു്. പലതും സംസാരിക്കാറുണ്ടു്. എങ്കിലും ഇരുവരും അവരുടെ ഉള്ളിൽ ഉദിച്ചുയർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന അഭിലാഷം അന്യോന്യം അറിയിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടാറില്ല. ഇങ്ങനെ മാസങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞു.

രാധയുടെ മുഖത്തു് ചിലപ്പോൾ ഒരു അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണാറുണ്ടു്. അവൾ പലപ്പോഴും വിചാരത്തിൽ മുഴുകിയും, ഒന്നും നിശ്ചയിക്കുവാൻ കഴിയാതെ കുഴങ്ങിയും കഴിയുക സാധാരണയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അച്ഛൻ ചോദിച്ചാൽ ഒന്നുമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു് ഒഴിഞ്ഞുമാറും. രാജുവുമായുള്ള സഹവാസമായിരിക്കണം പുത്രിയുടെ ഭാവഭേദത്തിനു കാരണമെന്നു് ഊഹിച്ച വിക്രമൻനായർ അവരെ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരാക്കാനുള്ള ഉപായം ആലോചിച്ചു തുടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം രാജു കമ്പനി ജോലികളെല്ലാം കഴിഞ്ഞു് വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ നേരം ഏഴുമണി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരു കപ്പു ചായ കുടിച്ചശേഷം അയാൾ രാധയെ കാണാൻ അവളുടെ ബംഗ്ലാവിൽ ചെന്നു. അവൾ നേരത്തെ പാർക്കിലേയ്ക്കു പോയതായി ഭൃത്യനിൽ നിന്നു് അറികയാൽ അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു തന്നെനടന്നു. തന്റെ ഉദാസീനതയിൽ പരിഭവിച്ചിരിക്കും രാധ എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ അപ്പോഴത്തെ വിചാരം. പരമാർത്ഥം അറിയുമ്പോൾ അവൾ അതിനു മാപ്പു തരാതിരിക്കയില്ല എന്നു വിശ്വസിച്ചു് അയാൾ ആശ്വസിച്ചു.

അനുരാഗത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളുണ്ടോ യുവതീയുവാക്കന്മാരറിയുന്നു! പാർക്കിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ രാജു കണ്ട കാഴ്ച അയാളെ സ്തബ്ധനാക്കി. താൻ ജീവതുല്യം ഗണിച്ചു് ആരാധിച്ചു പോരുന്ന രാധ മറെറാരു യുവാവുമായി അടുത്തിരുന്നു സല്ലപിക്കുന്നു. രാജുവിന്റെ ശരീരം നഖശിഖാന്തം വിറച്ചു. മടങ്ങിപ്പോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു് അയാൾ രണ്ടു ചുവടു പുറകോട്ടു നടന്നു. പക്ഷെ അയാൾ അതിനു ശക്തനായില്ല. ആ യുവാവു് ആരു്? അവരുടെ സംഭാഷണവിഷയം എന്തു്? അതു് അറിയുക തന്നെ വേണം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു് അയാൾ വീണ്ടും പതുക്കെ നടന്നു് സമീപത്തിലെത്തി മറഞ്ഞുനിന്നു. ആ നാട്ടിലെ വലിയ ജന്മിയുടെ മകൻ ഗോപിയാണു് രാധയുടെ അടുത്തിരുന്നു സംസാരിക്കുന്നതു്.

അവനെ രാജുവിനു പരിചയമുണ്ട്. ഒരു വലിയ ധൂർത്തനും അഹംകാരിയുമാണവൻ. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു മുൻപു പണസംബന്ധമായ ഒരു സ്വല്പകാര്യത്തിൽ രാമലാലുമായി വഴക്കു കൂടിയപ്പോൾ താനാണ് അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ചതു്. അവൻ പുച്ഛസ്വരത്തിൽ പറയുകയാണ്.

"അന്നു നീ എന്നോടു പറഞ്ഞതു മറന്നുപോയി അല്ലേ? പുതിയ കൂട്ടുകാരനെ കിട്ടിയപ്പോൾ പഴയ സ്നേഹിതൻ വേണ്ടെന്നായി. പെണ്ണുങ്ങളുടെ സ്വഭാവമാണിതു്. എവിടെ നിന്നോ വന്ന ആ പുതിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ പുറംമേനി കണ്ട് നീയും നിന്റെ അച്ഛനും സ്വന്തം നില മറന്നു. കുലവും ഗോത്രവും അറിയാതെ വല്ല തെണ്ടികളേയും വീട്ടിൽ കുടിയിരുത്തിയാലുള്ള അനുഭവം പിന്നീട് നിങ്ങൾ തന്നെ അറിഞ്ഞുകൊള്ളും."

ഗോപിയുടെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ രാധ ഗദ്ഗദത്തോടെ പറഞ്ഞു. "അദ്ദേഹത്തെ നിങ്ങൾ എന്തിനു പഴിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ആളുകളെ തെററിദ്ധരിക്കരുതു്. ഞാൻ അങ്ങയെത്തന്നെയാണ് സ്നേഹിക്കുന്നതു്. പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വാക്കിന് മാററം വന്നിട്ടുമില്ല. രാജു എന്റെ ഒരു സഹോദരൻ മാത്രമാണ്."

താൻ സ്നേഹസർവ്വസ്വമായി കരുതിയിരുന്ന രാധയുടെ ഒടുവിലത്തെ വാക്യം കേൾക്കുന്നതിനുമുമ്പേ രാജു അവിടം വിട്ടു. ഭ്രാന്തനെപ്പോലെയാണ് അയാൾ വീട്ടിലെത്തിയതു്. ഉണ്ണണമെന്നു തോന്നിയില്ല. കസാലയിൽ കിടന്ന് അയാൾ പലതരം വിചാരങ്ങളിൽ മുഴുകി.

"രാധ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. അവളുടെ അച്ഛനും എന്നെ വലിയ കാര്യമാണ്. പക്ഷെ ഞാൻ എന്റെ ആഗ്രഹം അവളെ അറിയിച്ചില്ല. ഞാൻ എന്തു മഠയനാണ്. അല്ലെങ്കിൽ പറയാതിരുന്നതു തന്നെ നന്നായി. പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അവൾ വല്ലാതെ വിഷമിക്കുമായിരുന്നു. അവൾ എന്തിനു ആ ദുഷ്ടനെ സ്നേഹിച്ചു? എന്നെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവളുടെ ജീവിതം എത്ര ധന്യമായിരുന്നേനെ. അമ്പോ! എന്തൊരു സ്വാർത്ഥം! മഹാധനികനല്ലേ ഗോപി? അവനെ യുവതികൾ സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ എന്താണാശ്ചര്യം! രാധേ! നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ഞാൻ നിന്നെ ആരാധിക്കുന്നുണ്ട്. എന്റെ ഭാവി ജീവിതം നിനക്കുവേണ്ടി ഞാൻ അർപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനി അതിനു മാററമില്ല. ഞാൻ എന്തുകൊണ്ട് ഗോപിയെപ്പോലെ ഒരു ജന്മിയുടെ മകനായി ജനിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടല്ലേ രാധ എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടതു്."

ആഴ്ച ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. രാജു ആഫീസ്മുറിയിൽ ഫയലുകൾ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. പെട്ടെന്ന് രാമലാലിന്റെ മുറിയിൽനിന്ന് ഒരു ദീനശബ്ദം അവിടെ മാറെറാലിക്കൊണ്ടു. രാജു ചാടിയെഴുന്നേററ് അവിടെയെത്തി. രാമലാൽ രക്തമണിഞ്ഞു് നിലത്തു കിടന്നു പിടയുന്നു. ഗോപി ഒരു വടിയും ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു വിറച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു. നിശ്ചേഷ്ടനായി നിന്നുപോയ രാജുവിനു കാര്യം മനസ്സിലായി. പണം സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ വാഗ്വാദത്തിൽ കുപിതനായിത്തീർന്ന ഗോപി കടുംകൈയ് പ്രവർത്തിച്ചു. എന്താണു ചെയ്യുക.

രാജു രാമലാലിനെ താങ്ങിയെടുത്തു സോഫയിൽ കിടത്തി. വൃദ്ധൻ കണ്ണു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കഠം തുറന്നു നോക്കിയെങ്കിലും വീണ്ടും അവ അടയുകതന്നെ ചെയ്തു. പിതൃവിയോഗത്തിൽ പുത്രനുണ്ടാകാവുന്ന ദുഃഖത്തോടുകൂടി ആ യുവാവു് തേങ്ങിത്തേങ്ങി കരഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അയാഠം അശ്രുകണങ്ങഠം തുടച്ചുകൊണ്ടു് നിശ്ചേഷ്ടനായി, വിവർണ്ണവദനനായി നിൽക്കുന്ന ഗോപിയെ കോപതാപങ്ങളോടെ നോക്കി; വിവരം പോലീസിൽ അറിയിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷെ രാധയെപ്പററിയുണ്ടായ വിചാരം അയാളെ അതിനനുവദിച്ചില്ല. അവളുടെ ഭാവി സുഖത്തെക്കരുതി അയാഠം ഗോപിയെ രക്ഷിക്കുവാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു.

... ...

... ...

രാജു ബന്ധനത്തിലാണു്. രാമലാലിനെ വധിച്ചതു് താൻ തന്നെയാണെന്നു് സ്വയം സമ്മതിച്ചതിനാൽ ജഡ്ജി അയാളെ വധശിക്ഷയ്ക്കു വിധിച്ചിരിക്കയാണു്. തൂക്കിലിടാനുള്ള ദിവസം സമീപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ കൊലപാതകത്തെപ്പററി പല അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും പ്രചരിക്കുന്നുണ്ടു്. സ്നേഹസമ്പന്നനും ഗുണവാനുമായ രാജു രാമലാലിനെ വധിച്ചിരിക്കയില്ലെന്നാണു് അധികം ആളുകളുടേയും വിശ്വാസം. പക്ഷെ അയാഠം കൊലക്കുററം സമ്മതിച്ചതുകൊണ്ടു് ആക്ഷേമൊന്നും പറയുവാൻ ധൈര്യവുമില്ല. ജയിലധികാരികഠംക്കും രാജുവിനെപ്പററി അനുകമ്പയേ തോന്നിയുള്ളു. ഇത്രമാത്രം ഗുണവാനായ ഒരു യുവാവിനെ അവർ അതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്തോ ഒരു മായം ഈ കൊലപാതകസംഗതിയിൽ ഉണ്ടെന്നുതന്നെ അവരും വിശ്വസിച്ചു. അവക്കു് രാജുവിനെ സൂക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്രയ്ക്കു ശാന്തനായിട്ടാണു് ആ യുവാവു് ജയിലിൽ കഴിഞ്ഞുവന്നതു്.

ഒരു ദിവസം രാത്രി ജയിലിലെ മണി പന്ത്രണ്ടടിക്കുന്നതു കേട്ടു് രാജു ഉണർന്നു. അങ്ങുമിങ്ങും മാത്രം ചില വിളക്കുകഠം കത്തുന്നുണ്ടു്. എല്ലാവരും സുഖനിദ്രയിൽ ലയിച്ചിരിക്കയാണു്. എഴുന്നേററിരുന്നു് ആ യുവാവു വിചാരിച്ചുതുടങ്ങി "ഞാൻ നിരപരാധിയാണു്. ഗോപിക്കും അതറിയാം. രാധയ്ക്കുവേണ്ടിയാണു് ഞാൻ കുററം സ്വയം ഏറെറടുത്തതു്. അവളുടെ സുഖം എനിക്കു എൻെറ ജീവനേക്കാഠം വലുതാണു്. അവഠംക്കുവേണ്ടി മരിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു ലേശവും മടിയില്ല ഭയവുമില്ല. പക്ഷെ എൻെറ അവസാനമായ പ്രാർത്ഥന അവഠം സാധിച്ചു തരാത്തതിൽ എനിക്കു കുണ്ഠിതമുണ്ടു്. വധൂവരന്മാരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഗോപിയേയും രാധയേയും കൺകുളിർക്കെ ഒന്നു കണ്ടിട്ടു് മരിച്ചെങ്കിൽ എൻെറ ആത്മാവിനു ശാന്തി ലഭിക്കുമായിരുന്നു. ജയിലർ എൻെറ അപേക്ഷ അറിയിച്ചില്ലെന്നു വരുമോ? അഥവാ ഗോപി ഭയം നിമിത്തം രാധയോടു് എൻെറ അപേക്ഷയപ്പററി പറഞ്ഞില്ലെന്നു വരുമോ? ഏതായാലും ഇനി അവരുടെ വരവും കാത്തിരിക്കുവാൻ നിർവാഹമില്ല. രണ്ടു ദിവസമേയുള്ളു തൂക്കുമരത്തിൽ കയറാൻ. രാധയെ അതിനു മുൻപു് എനിക്കു കണ്ടേ തീരൂ."

രാജു പതുക്കെ എണീററു മുറിയിൽ നിന്നു പുറത്തുകടന്നു. ജയിൽ ഗാർഡുകളിൽ രണ്ടുപേർ കൂർക്കം വലിച്ചു് ഉറങ്ങുകയാണു്. അവരിൽ ഒരാളുടെ കൈ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

തോക്കും എടുത്തു് അയാൾ ആ ക്രൂരിരുട്ടിൽ മറഞ്ഞു.

നേരം അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞിട്ടും ഗോപിയും രാധയും ഉറങ്ങാതെ സംഭാഷണസുഖത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുകയാണു്. രാധ, പലതും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കവേ, അല്പം വിഷാദസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു. "രാജുവിനെ വധിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു നാളെയോ മററന്നാളോ, അല്ലേ? അദ്ദേഹം എത്രതന്നെ കുററക്കാരനാണെങ്കിലും എൻെറ സഹോദരനാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അവസാനമായ അപേക്ഷയെങ്കിലും സാധിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതു് നമ്മുടെ ധർമ്മമല്ലേ?" ഗോപി അല്പനേരം മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. രാധ വീണ്ടും നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ കോപഭാവത്തിൽ അയാൾ ഇങ്ങനെ അലറി.

"എടീ, എനിക്കറിയാം നിനക്കു് അവനോടുള്ള സ്നേഹം എത്രമാത്രമെന്നു്. എൻെറ പണത്തെ മാത്രം മോഹിച്ചു നീ എന്നെ ഭർത്താവായി സ്വീകരിച്ചു. കൊലപാതകിയോടാണു് നിനക്കു് ഇപ്പോഴും അനുരാഗം. പോ! വേണമെങ്കിൽ നീയും അവനോടുകൂടി തൂങ്ങിച്ചാവു്."

ഭർത്താവിൻെറ നിർദ്ദയവും പരുഷവുമായ വാക്കുകൾ രാധയെ പശ്ചാത്താപാകുലയാക്കി. അവളുടെ മുഖം അരുണവർണ്ണമണിഞ്ഞു. ധമനികളിൽ രക്തം തിളച്ചുകയറി. തൊണ്ടയിടർച്ചയോടെ അവൾ പറഞ്ഞു.

"ഇത്രമാത്രം നിർദ്ദയനും ക്രൂരനുമാണു് നിങ്ങൾ എന്നു് അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുമായിരുന്നില്ല. എന്തു ചെയ്യട്ടെ. ഏതായാലും എനിക്കു് ഒന്നു നിശ്ചയമാണു്; എൻെറ സഹോദരൻ രാജു നിങ്ങളെപ്പോലെ ദയാഹീനനല്ല. കൊലപാതകം ചെയ്തതു് രാജുവാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നുമില്ല."

അപരാധിയായ ഗോപി രാധയുടെ വാക്കുകൾ സഹിക്കുവാൻ ശക്തനായില്ല. ക്രോധാവേശനായ അവൻ അവളുടെ കഴുത്തിൽ പിടിച്ചു ഞെരിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ ഗർജ്ജിച്ചു. "എന്തു പറഞ്ഞു, നിൻെറ രാജു കൊലപാതകിയല്ലെന്നോ? ഒരിക്കൽക്കൂടി പറ കേൾക്കട്ടെ."

പെട്ടെന്നു് ഒരു സ്വരൂപം അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. "ഗോപീ! പറ. കേൾക്കട്ടെ. രാമലാലിനെ വടികൊണ്ടു് അടിച്ചു കൊന്നതു് ആരാണെന്നു്? ഒരു കൊലപാതകം കൊണ്ടു തൃപ്തിവന്നില്ലേ നിനക്കു്. വീണ്ടും തുനിയുന്നുവോ ഒരു സാധു സ്ത്രീയെ വധിക്കാൻ—അന്നു ഞാൻ നിന്നെ വിട്ടു. ഇന്നു് അതിനു് തയ്യാറില്ല—വിടൂ രാധയെ," ഇങ്ങനെ ഉഗ്രസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു് കൈത്തോക്കും നീട്ടി നിൽക്കുന്ന ആ രൂപത്തെ ഗോപി നിവർന്നു നോക്കി. അവൻെറ ശരീരം തളർന്നു. രാധയുടെ കണ്ഠത്തിൽ ഉറച്ചിരുന്ന കൈകൾ താണു. എന്തു പറയണമെന്നും, എന്തു ചെയ്യണമെന്നും അറിയാതെ അവൻ നിശ്ചേഷ്ടനായി അവിടെ നിന്നുപോയി.

ആ സ്വരൂപം വീണ്ടും പറഞ്ഞു:— "ദുഷ്ടാ! അന്നു ഞാൻ നിന്നെ വിട്ടയച്ചു. എന്തിനു്? എൻെറ രാധയെ വിചാരിച്ചു്. നീ എന്നെ അറിയുന്നില്ലേ? ഞാനാണോ കൊലപാതകി? പറയൂ, രാധേ കേൾക്കെ രാജു നിരപരാധിയെന്നു്. രാധേ! ഇവനാണു് രാമലാലിനെ അടിച്ചു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കൊന്നതു്. നിൻെറ സ്വപത്തെയോർത്തു് ഞാൻ ആ കററം സ്വയം ഏറെറടുത്തു. എൻെറ അവസാനത്തെ അഭിലാഷം ഈ കൃതഘ്നൻ നിഃസിച്ചു. പക്ഷെ, ദൈവം സാധിച്ചു തന്നു. നിന്നെയോർത്തു്, നിൻെറ സ്വപത്തെ കരുതി ഇതാ ഇപ്പോഴും ഇവനെ ഞാൻ വധിക്കുന്നില്ല. എനിക്കു സന്തോഷമായി. കഴുകുമരത്തിൽ ഞാൻ എന്തിനു കയറുന്നു. എൻെറ ജീവിതം ഞാൻ തന്നെ അവസാനിപ്പിച്ചേക്കാം. നിൻെറ സ്നേഹം..................

നെഞ്ചിനു നേക്കു നീട്ടിയിരുന്ന കൈത്തോക്കിൻെറ കാഞ്ചി രാജു താഴ്ത്തി. അവൻ നിലംപതിച്ചു. ചെടിയുടെ ശബ്ദം ഉറങ്ങിക്കിടന്നവരെ ഉണർത്തി. രാധ, രാജുവിനെ അവമാനത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ച കൈത്തോക്കെടുത്തു പരിശോധിക്കുന്നതാണ് അവർ ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ കണ്ടതു. ഇരട്ടക്കുഴലുള്ളതാണ് തൻെറ കൈയിലിരിക്കുന്ന തോക്കെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അവളുടെ മുഖം പ്രസന്നമായി. കൊലപാതകിയുടെ ഭാര്യാപദം ഒരു നിമിഷം പോലും താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലെന്നു് എല്ലാവരും കേൾക്കെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് രാധയും രാജുവിനെ അനുഗമിച്ചു.

"എല്ലാററിലുമുള്ള നല്ല വശങ്ങൾ അറിയുകയും അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലാണ് സത്യപ്രതിപത്തി പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ടതു്. ശരിയെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനെക്കാൾ തെററു കണ്ടുപിടിക്കാനെളുപ്പം. തെററ് ഉപരിതലത്തിൽതന്നെ കാണാം; പക്ഷെ, സത്യം അഗാധതലത്തിലാണ്."—ഗോയ്ഥേ.

പ്രകൃതിയും കാലവും ക്ഷമയുമാണ് ഒന്നാംകിടയിലുള്ള മൂന്നു വൈദ്യന്മാർ.—എച്ച്. ജി. ബോൺ.

സൗന്ദര്യത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്ന സത്യമാണ് കവിത.
—ഗിൽഫില്ലാൻ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കുരുക്ഷേത്രത്തിലെ അഭിമന്യു

Gopinatha Pillai II u. c.

i

അർക്കൻ പടിഞ്ഞാറു ചാഞ്ഞിരുന്നു;
പക്ഷികൾ കൂട്ടിലണഞ്ഞിരുന്നു;
അന്ധകാരത്തിൻ കറുത്ത വസ്ത്രം
ഭൂതലമാകെ മറച്ചിരുന്നു;
ഭീകര കാഴ്ചയാൽ സ്തബ്ധരെപ്പോൽ
നക്ഷത്രജാലം തുറിച്ചു നോക്കി;
യുദ്ധത്തിൽ ക്ഷീണിതരാം പടകൾ
കൈനിലപുക്കു ശയിച്ചിരുന്നു;
വീരഭടരുടെ ശോണിതത്താ-
ലക്കുരുക്ഷേത്രം കുതിർന്നിരുന്നു;
കൈകളും കാലും തലകളുമാ-
യുദ്ധോർവ്വിയെങ്ങും നിറഞ്ഞിരുന്നു;
അശ്വപ്രവീരരു മാനകളു-
മങ്ങിങ്ങു ചത്തു മറിഞ്ഞിരുന്നു;
ബാണതൂണീരവും ഖഡ്ഗങ്ങളും
നാഥനില്ലാതെ കിടന്നിരുന്നു;
അങ്ങിങ്ങു ജീവനും ജീവിതവും
തമ്മിലായ് യുദ്ധം നടന്നിരുന്നു;
മൃത്യുവാൽ ഗ്രസ്തരാമബ്ഭടരെ-
ക്ക്രോഷ്ടാക്കൾ മാന്തി ലിച്ചിരുന്നു;
ഊഴിത്തലവരായ് വാണോരെല്ലാം
പൂഴിയിലാണ്ടു കിടന്നിരുന്നു;
ഉച്ചാഭിലാഷത്തിൻ പാപഭാര-
മക്കുരുക്ഷേത്രം നിറഞ്ഞിരുന്നു.

അന്ധകാരത്തെപ്പിളർന്നു കീറി
പന്തങ്ങൾ രണ്ടെണ്ണം കാണ്മൂ, ദൂരെ,
ഇന്ദ്രാത്മജനാം ധനഞ്ജയനു-
മിന്ദ്രാനുജൻ നരകാരിയുമായ്
പന്തങ്ങൾ മിന്നിയാ ദേശമെങ്ങു-
മെന്തോ തിരഞ്ഞു നടന്നിരുന്നു.
ഹൃദയത്തെ നീററിപ്പടർന്നു കേറും
വ്യഥയാൽ കിരീടി തളർന്നിരുന്നു,
അവരതാ നില്ക്കുന്നു... കഷ്ടം! ജിഷ്ണു
പ്രവിശതയാർന്നു പതിച്ചു ഭൂവിൽ.

iii

നളിനമടർത്തു ഗജപ്രവീരൻ
പദഹതിയാലെ ഞെരിച്ചവണ്ണം
കുരുവീര പുത്ര ഗദാഹതിയാൽ
സുരനാഥ പൗത്രനഭിമന്യുതൻ
കനകക്കിരീട പ്രശോഭിതമാം
ശിരസ്സു ഞെരിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്നു;
കനകക്കിരീടം തെറിച്ചു ദൂരെ
പൊടിമണ്ണിലാണ്ടു കിടന്നിരുന്നു;
കർണ്ണാദി സപ്തമഹാരഥർ തൻ
ചോര കുടിച്ചു കുതിർന്ന ഖഡ്ഗം
ദേഹത്തെ സൂക്ഷിക്കാനെന്നവണ്ണം
വാമഭാഗത്തു കിടന്നിരുന്നു.

... ...

വേദാന്തഗോവിന്നകിടിൽ നിന്നും
ഗീതാമൃതത്തെക്കറന്നെടുത്തു
ലൗകികമോഹ വിവശനായോ-
രക്കിരീടിക്കു കൊടുത്ത കൃഷ്ണൻ
ഹൃദയം പിളർക്കുമക്കാഴ്ചയാലെ
ഹൃദയം മരവിച്ചു നിന്നുപോയി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

പൂക്കൾ — ഒരു നിരീക്ഷണം

E. Deva Das—III u. c.

വച്ചപ്പട്ട വിരിച്ചാലെന്നപോലെ നീണ്ടു നീണ്ടു കിടക്കുന്ന നെല്ലിൻപാടങ്ങളും അവയ്ക്കിടയിൽക്കൂടി വെള്ളിക്കസവുപോലെ പാട്ടും പാടി പതഞ്ഞു പായുന്ന പൂഞ്ചോലകളും കാററിൽ തലയാട്ടി രസിക്കുന്ന കേരനികരങ്ങളും നീലനീരദം പ്രതിബിംബിക്കുമാറു നിർമ്മലജലം കലർന്ന വിസ്തൃത തടാകങ്ങളും. ഒളിവിതറി മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ നിറഞ്ഞ രാത്രിയിലെ പ്രശാന്തഗഗനവും ആരെയും ആകർഷിക്കും. അതുപോലെ തന്നെ മധുരഗാനം പൊഴിച്ചു പറന്നു സഞ്ചരിക്കുന്ന പലനിറത്തിലും പല ജാതിയിലുമുള്ള പറവകളും നമുക്ക് ആനന്ദമരുളും. എന്നാൽ ഇതിലെല്ലാം ഉപരിയായി മനസ്സിനും നയനങ്ങൾക്കും കുളിരേകുവാൻ ശക്തിയുള്ളവയാണ് വിടർന്നു തൂമണം പാറി നിൽക്കുന്ന കുസുമസമൂഹങ്ങൾ. അവയെ നാം എവിടെ കണ്ടാലും കൗതുകത്തോടുകൂടി നോക്കി നിന്നുപോകും. വിവിധവർണ്ണങ്ങളിലുള്ള പൂക്കൾ നിറഞ്ഞ പൂന്തോട്ടത്തിൽ പോയിരുന്ന് സുരഭില പവനനേററു വിശ്രമിക്കുന്നതു് മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും ഉന്മേഷവും, ആരോഗ്യവും നൽകുന്നതാണ്.

വിചിത്രതരമാണ് പൂക്കളുടെ ആകൃതി. നിറം ആകർഷകവുമത്രേ. പൂക്കളിൽ മണമുള്ളവയും ഇല്ലാത്തവയും ഉണ്ട്. അതിനാൽ പൂക്കൾക്ക് ജീവജാലങ്ങളെ ആകർഷിക്കുവാനുള്ള ശക്തി അവയുടെ ആകൃതിയൊ, വർണ്ണമോ, സൗരഭ്യമോ ഏതാണു നൽകുന്നതെന്നു നിർണ്ണയിക്കുക പ്രയാസമാണ്.

പല ആകൃതിയിലും പൂക്കൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. താമരപ്പൂവ് (Lotus), പനിനീർപ്പൂവ് (Rose) തുടങ്ങിയവയുടെ ഇതളുകൾ (Petals) അടുക്കിവച്ചിരിക്കുന്നതു് വൃത്താകൃതിയിലാണ്. ചെമ്പരത്തി (Hileiscus rosasinensis), വേലിപ്പരുത്തി (Hibscus tiliaceus), പൂവരശ് (Thespesia Populnea) മുതലായവയുടെ പൂക്കളും വൃത്താകൃതിയിൽത്തന്നെ. ചില പൂക്കൾ (campanulate) മണിയുടെ ആകൃതിയിലുള്ളവയും മററു ചിലതു് (Infundibuli form)ഫണ്ണലിന്റെ ആകൃതി വഹിക്കുന്നവയും ആകുന്നു. ചിത്രശലഭങ്ങളുടെ ആകൃതിയിലുള്ളവയാണ് പയറുവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട (Papilionacea family) ചെടികളുടെ പുഷ്പങ്ങൾ. അവയ്ക്കു സാധാരണയായി അഞ്ചുദളങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിന്റെ മുകളിൽ കാണുന്ന പതാകാകൃതിയിലുള്ള ദളത്തെ പതാകദളം (standard petal) എന്നും, അടിവശത്തു് രണ്ടു ചിറകുകൾ പോലെയുള്ളവയെ പക്ഷദളങ്ങൾ (Wing Petal) എന്നും വിളിച്ചു വരുന്നു. ബാക്കിയുള്ള രണ്ടു ദളങ്ങൾ തമ്മിൽ ചേർന്ന് ഒരു വഞ്ചിയുടെ ആകൃതിയിലാണു കാണപ്പെടുന്നതു്. തോണിദളങ്ങളാണ് അവ (Keel Petal) സ്റ്റാമൻസും (Stamen), പിസ്റ്റിലും (Pistil) ഈ തോണി ദളങ്ങൾക്കകത്താണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്.

ചെറുതരം പുഷ്പങ്ങളാണ് മുല്ല, പിച്ചി, തെററി തുടങ്ങിയവ. അവയുടെ ഇതളുകൾ നാലുപാടും സമാനങ്ങളായി വിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. പ്രാണികളെ ആകർഷിക്കുവാനാണ് അവ കുലകളായി കാണപ്പെടുന്നതു്. തെററി (Ixora) യുടെ പൂങ്കുലകളിൽ പൂക്കളും മൊട്ടുകളും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ വർഗ്ഗത്തിൽ (Rubiaceae family) പെട്ട മററു ചെടികളുടെ പൂക്കൾക്കും ഇതേ സ്വഭാവം തന്നെയാണുള്ളതു്.

രാജമല്ലി (Caesalpinia Pulcherrima) യുടെ വിരിഞ്ഞ പൂക്കൾ പൂങ്കുലകളുടെ അടിവശത്തും, ഇളംമൊട്ടുകൾ മുകൾഭാഗത്തും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. അശോകത്തിന്റെ പൂങ്കുലകൾ കൂടുതൽ ഭംഗിയുള്ളവയാണ്. അവയിലുള്ള പൂക്കൾക്കും മൊട്ടുകൾക്കും വളരെ നീളമുണ്ടായിരിക്കും. മാവ് (Mangifera Indica), പുന്ന (Callophyllum inophyllum), അരളി (Nerium) ഇവയുടെ പൂങ്കുലകളും മനോഹരങ്ങളും, നീളം കൂടിയവയുമാകുന്നു

വർണ്ണത്തിന്റെ മേന്മയും, വൈവിധ്യവുംമൂലം പൂക്കൾ നമ്മെ അതിയായി ആകർഷിക്കുന്നുണ്ട്. സാധാരണയായി രാത്രി വിരിയുന്ന പൂക്കൾ വെളുത്ത നിറത്തിലും, പകൽ വിരിയുന്നവ വിവിധ വർണ്ണങ്ങളിലുമായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നതു്. ജലത്തിൽ വളരുന്ന സസ്യവർഗ്ഗങ്ങളുടെ (Aquatic plants) പൂക്കൾ മിക്കവാറും പലതരം നിറങ്ങളുള്ളവയായിരിക്കും. ആമ്പലും (Nymphaea) താമരയും, (Nelumbium Speciosium) നമ്മെ അത്യധികം ആകർഷിക്കുന്ന പുഷ്പങ്ങളാണ്. മദ്ധ്യഭാഗം മഞ്ഞയും, ചുററും കടും നീലവുമായി ജലത്തിൽ വളരുന്ന ഒരു മനോഹര കുസുമമാണ് കരിങ്കുവളം.

മുല്ല, ജാതി, തുമ്പ, പുന്ന, പാല എന്നിവയുടെ പൂക്കൾക്ക് വെളുപ്പും, ചെമ്പരത്തി, വാക, അശോകം, മുരുക്ക്, തുടങ്ങിയ പൂക്കൾക്ക് ചുമപ്പുമാണുനിറം. ഇളം ചുമപ്പ്, വെളുപ്പ്, മഞ്ഞ കടും ചുമപ്പ് ഇങ്ങനെ പലതരം വർണ്ണങ്ങളിൽ പനിനീർപ്പൂക്കൾ കാൺമാനുണ്ട്. വെളുപ്പും ചുമപ്പും നിറങ്ങളിൽ ശംഖുപുഷ്പവും (clitoria) മഞ്ഞയും ചുമപ്പും നിറങ്ങളിൽ രാജമല്ലിയും, ജമന്തിയും, സൂര്യകാന്തിയും ശോഭിക്കുന്നു. കൊന്നപ്പൂവ് (Cassia flower) സ്വർണ്ണവർണ്ണത്തിൽ കാററിലുലയുന്നതു കാണാൻ കൗതുകം തോന്നും. ഇങ്ങനെ ഹരിതവർണ്ണം കലർന്ന വൃക്ഷങ്ങളും ചെടികളും, ലതകളും നാനാവർണ്ണങ്ങളിലുള്ള കുസുമങ്ങളാകുന്ന ആഭരണങ്ങളുമണിഞ്ഞു് നിൽക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ആരാണ് ആനന്ദപുളകിതരാകാത്തതു്?

മണമുള്ള പുഷ്പങ്ങളോട് ജനങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിപത്തി ഒന്നു പ്രത്യേകമാണ്. പൂത്തു തൂമണം വിതറുന്ന ഇലഞ്ഞി മരത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ നിൽക്കാൻ ആരാണ് ആഗ്രഹിക്കാത്തതു്? പുഷ്പങ്ങളുടെ രാജ്ഞിയെന്നു പറയപ്പെടുന്ന പനിനീർപ്പൂവിന്റെ മണം അനുഭവൈകവേദ്യമത്രേ. പൊൻനിറമുള്ള കൈതപ്പൂവിന്റെ സൗരഭ്യം പ്രസിദ്ധവും സ്ത്രീകൾക്കു പ്രത്യേകം ഇഷ്ടമുള്ളതുമാകുന്നു. അതുപോലെ തന്നെയാണ് ചെമ്പകപ്പൂവിന്റെയും മണം. മുല്ലമലരിന്റേയും പിച്ചിപ്പൂവിന്റെയും മണം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് കുഞ്ചൻ

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

നമ്പ്യാർ "മുല്ലപ്പൂമ്പൊടിയേററു കിടക്കും കല്ലിനുമുണ്ടാമൊരു സൗരഭ്യം" എന്നു പാടിയിട്ടുള്ളത്. തുളസിയുടെ മണം സൗമ്യവും പാലപ്പൂവിന്റെ മണം രൂക്ഷവുമാണ്.

തരുലതാദികളുടെ അവയവങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം പുഷ്പത്തിനത്രെ. ഭാവിതലമുറയുടെ ഉൽപത്തിക്കു നിദാനമായ വിത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമാണ് അത്. ഒരു പൂവിന്റെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ അതിന്റെ കേസരങ്ങളും (Stamens), അണ്ഡാശയവും (Pistil) ആണ്. കേസരത്തിലെ പൂമ്പൊടി (Pollen grains) പരാഗണസ്ഥലത്തിൽ (Stigma) പതിച്ചാലേ സന്താനോൽപാദനം സാദ്ധ്യമാവൂ. അതിനുള്ള ഉപാധിയായിട്ടാണ് പൂക്കൾ പ്രധാനമായി ജന്തുക്കളെ ആശ്രയിക്കുന്നത്. ഭക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടുവോളം പൂമ്പൊടിയും, കുടിക്കുവാൻ ധാരാളം മധുവും ശേഖരിച്ചുവച്ച്, മോഹനവർണ്ണവും സൗരഭ്യവുമുള്ള ഇതളുകൾ കൊണ്ട് പുഷ്പങ്ങൾ അവയെ ക്ഷണിക്കുന്നു. സാധാരണയായി പുഷ്പങ്ങളിൽ പരാഗവിതരണം നടത്താറുള്ള ചെറുപ്രാണികൾ വണ്ട്, തേനീച്ച, ചിത്രശലഭങ്ങൾ മുതലായവയാകുന്നു.

പൂക്കൾ എല്ലാം ഒരേ സമയത്തിൽ വിരിയുന്നില്ല. അതിലും ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. ചിലത് സൂര്യോദയത്തിലും മററു ചിലവ ചന്ദ്രോദയത്തിലും വിരിയുന്നു. ഉഷമലരി, നാലുമണിച്ചെടി (Mirabilis) മുതലായവയുടെ പൂക്കൾ കൃത്യസമയങ്ങളിൽ വിരിയുന്ന ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

വസന്തർത്തുവാണ് പൂക്കൾക്കുള്ള കാലം. അതിനാലായിരിക്കാം ഋതുക്കളിൽ അതിനു കവികൾ രാജത്വം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. വസന്തകാലത്ത് എന്നും പ്രഭാതസമയമായാൽ എവിടെ നോക്കിയാലും നമുക്കു ദൃശ്യമാകുന്നത് പല ആകൃതിയിലും വർണ്ണങ്ങളിലുമുള്ള പുഷ്പങ്ങൾ ഉദയസൂര്യന്റെ അരുണകിരണമേററു മോഹനവേഷം പൂണ്ടും മന്ദപവനന്റെ ആന്ദോളനസുഖമനുഭവിച്ച് പ്രസന്നഭാവത്തോടെ സൗരഭ്യം പ്രസരിപ്പിച്ചും നൃത്തം ചെയ്യുന്ന ഹൃദയഹാരിയായ കാഴ്ചയാണ്. മനുഷ്യന് നിർവൃതിയരുളുന്ന പല വസ്തുക്കളും ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിലുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ അഗ്ര്യസ്ഥാനം പൂക്കൾ തന്നെയാണ് അർഹിക്കുന്നത്. അലങ്കാരത്തിനും ആരാധനത്തിനും പൂക്കൾക്ക് സ്ഥാനം ഉണ്ട്. ലൗകികസുഖം ഇച്ഛിക്കുന്നവരും, പാരത്രികസുഖം കാംക്ഷിക്കുന്നവരും ഒരു പോലെ പുഷ്പങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കുന്നു. ഇത്രമാത്രം പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്ന പൂക്കൾ ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ലോകത്തിന്റെ അവസ്ഥ ഇന്ന് എന്തായിരുന്നേനെ?

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ജീവിതം വീണ്ടും തളിർക്കുന്നു.

T. J. Benjamin III U. C.

i

ശാരദാംബരത്തിലെ
താരകൾ ജഗത്തിന്റെ
തരുകൾക്കുള്ളിൽ കണ്ടു
കാഞ്ചനക്കിനാവുകൾ
ആമ്പലിൻ ഹൃദയത്തി-
ലമ്പിളിക്കലമിന്നി
ചമ്പകം തോറും മുത്തു
മാലകൾ നിരന്നല്ലോ!
മല്ലികക്കുടങ്ങളാ-
ത്തെന്നലിൽ നൃത്തം വെച്ചു
ചില്ലകൾതോറും കൊച്ചു-
രാക്കുയിൽ ഗാനംപാടി
തൂവെള്ളി മുകിലുകൾ
വാനിടത്തുലഞ്ഞാടി
താമരക്കുളത്തിലെ
കൊച്ചു മീനുകൾപോലെ.
കാവുകൾ തോറും പൂത്ത
പാലകൾ മദിക്കവേ
മാവുകൾ തോറും മലർ-
ക്കുലകൾ ചലിക്കവേ
ചിന്തിച്ചു പോയ് ഞാനപ്പം,
കഴിഞ്ഞാ കാലത്തിന്റെ
നീറുന്ന സ്മരണയെൻ
കരളിൽ നുഴഞ്ഞേറി.
കൊഴിഞ്ഞാ വസന്തത്തെ-
യോർത്തു ഞാൻ കരഞ്ഞല്ലോ.
വേനലിൽ തകരുന്ന
കാട്ടു മുല്ലയെപ്പോലെ.

പൂവില്ലാ മലർക്കാവും
പാടാത്ത കുരുവിയും
പൂജിക്കയാണോ ഞാനീ
ജീവിതപ്പൂവാടിയെ?
മാധവ മാസത്തിന്റെ
മാധുരീ നാകത്തിന്റെ
ചുണ്ടുകൾ വിടർന്നില്ലേ?
ഭാവന തുടുത്തില്ലേ?
ഇന്നു ഞാൻ കരയുന്നു,
ജീവിതമെനിക്കൊരു
കാനനാന്തത്തിങ്കലെ-
ക്കരിരാവു പോലായി.
മാരി വില്ലു്കൊത്ത-
താരുണ്യം തികഞ്ഞോരാ
മാനിനിയെങ്ങാണെന്റെ
മാൻ മിഴിമറഞ്ഞെന്നോ?
പരമസ്നേഹത്തിന്റെ
പനിനീർ മലരേ നീ
വരില്ലേ, ഞെട്ടറ്റൊരി-
സൂര്യ കാന്തിയെക്കാണാൻ
ആറടി മണ്ണും ഒരു
കരിങ്കാ നിൻമുന്നിലെ
വാടാത്ത തുളസിയും
കണ്ടു ഞാനിരിക്കണോ?
നീരദം പോലെ പൊട്ടി-
പ്പെയ്തിട്ടും നയനങ്ങൾ
കാൺകയാണെന്നും നിന്റെ
'താജ്മഹാൾ' സ്മരണയിൽ.
ഇന്നു ഞാൻ 'ഹിരോഷിമ'
യാണു കാണ്മതു മുമ്പിൽ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ഇല്ലല്ലാ വിടരുന്ന
മല്ലികപ്പൂവൊന്നുമേ!
ചിന്തകൾ വീണ്ടും ചലി-
ച്ചന്ധമായ് പറന്നെത്തി
മൃത്യുവിൻ പൂവാടിയിൽ
സ്നേഹത്തിൻ കുടീരത്തിൽ
മരണം ചുംബിക്കുവാൻ
കൊതിച്ചെന്നാധരങ്ങൾ
മരണത്തിൽക്കൂടെ ഞാൻ
കാണ്മൊരു നവലോകം.

ii

അലറും കടലിന്റെ
മുന്നിലായ് നിൽക്കുന്നു ഞാൻ
പടിഞ്ഞാറൻ കാററിന്റെ
മന്ത്രവും ശ്രവിക്കുന്നു.
ചക്രവാളത്തിൽ നിന്നു
നോക്കുന്നുണ്ടൊരു കൊച്ചു
വെള്ളി നക്ഷത്രം എന്റെ
സാഹസം കണ്ടീടുവാൻ.
വാ പിളർന്നടുക്കുന്ന
തിരകൾ ഗർജ്ജിക്കവേ
നീങ്ങി ഞാൻ കടലിന്റെ
മാറിലേക്കിറങ്ങുവാൻ.
കേട്ടു ഞാനകലത്തു
നിന്നൊരു നിലവിളി
ഞെട്ടി ഞാൻ വിഷമിച്ചെൻ
ഹൃദയം സ്തംഭിച്ചുപോയ്.
അങ്ങതാ നീങ്ങുന്നൊരു
രൂപമാവലയ്ക്കുള്ളിൽ
മൃത്യുവെപ്പുണരുവാ,
നന്ത്യമായുണരുവാൻ
മുഴങ്ങിയുച്ചത്തിലാ-
രോദനം വീണ്ടും വീണ്ടും

പിടയും ചോരക്കളത്തിൻ
ദീനമാം നിലവിളി
തുറന്നെൻ മിഴിയിണ
മരണം മറന്നു ഞാൻ
ചലിച്ചെൻ ചരണങ്ങൾ
കുതിച്ചെൻ തരംഗത്തിൽ.
പിടിച്ചു വലിച്ചേററി
തിരകൾക്കുള്ളിൽ നിന്നും
ഞെരങ്ങുന്നൊരാ കൃപാ-
പാത്രമാം യുവതിയെ
എത്രയും തളർന്നൊരെൻ
സിരകൾ മരവിച്ചു.
വീണ്ടുമങ്ങുയർന്നിതു
പൈതലിൻ നിലവിളി.
ആയിരം ചോദ്യങ്ങളെൻ
നാവിൽ നിന്നടർന്നപ്പോ-
ളായിരം സ്വപ്നങ്ങളെൻ
ചിന്തയിൽ രൂപം പൂണ്ടു.
നിറയും നയനങ്ങൾ
തുടച്ചു നീക്കിക്കൊണ്ടു
ഗദ്ഗദത്തോടങ്ങവൾ
പറയാൻ തുടങ്ങിനാൾ.

iii

"പാവമായ് ജനിച്ചു ഞാൻ
തെരുവിൽ വളർന്നു ഞാൻ
ജീവിതം പിച്ചപ്പോണി
ക്കുള്ളിലങ്ങൊതുക്കി ഞാൻ
യൗവനം തളിരിട്ടു
പൂക്കുവാൻ തുടങ്ങവേ
നാണയക്കിലുക്കത്തിൽ
മാറെറാലിയെങ്ങും കേട്ടു.
ഞാനാരും സ്നേഹിക്കുന്ന
സർവ്വസമ്പത്തായ് മാറി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ആരെയും കണ്ടില്ല ഞാൻ
ശാശ്വതമായിട്ടെങ്ങും.
പട്ടണത്തെരുവിലെൻ
നാളുകൾ നീങ്ങിപ്പോയി
പട്ടിണിയൊരുക്കുവാൻ
പട്ടടയൊരുക്കുവാൻ
അരുമക്കുഞ്ഞും ഞാനും
പാപവും പേറിക്കൊണ്ടാ-
തെരുവിൻ മടിത്തട്ടി
ലെത്രനാൾ കഴിയണം?"
നിറഞ്ഞെൻ മിഴികളിൽ
ചെന്നിണക്കണികകൾ
തടിച്ചു ചിത്തത്തിലൊ-
രായിരം വികാരങ്ങൾ.
"പോരു നീ യെന്നോടൊത്തു
ജീവിതം നയിക്കുവാൻ
പോരുക നമുക്കു നൽ
ജീവിതം തുടങ്ങിടാം."
നാലുകൺകളിൽ നിന്നു-
മായിരം മുത്തിൻഗണം
ചേലെഴും മണൽത്തരി-
ത്തിട്ടമേൽ പതിക്കവേ,

തരുക്കൾ ചലിച്ചില്ല,
താരകൾ ചിരിച്ചില്ല,
കുയിലേ, ഗാനം പാടി
കാവുകളുണർത്തില.
അവൾ തൻ കരങ്ങളു
ഗ്രഹിച്ചു മുന്നോട്ടേയ്ക്കു
നീങ്ങി ഞാനൊരു കൊച്ചു
ജീവിതം തളിർപ്പിക്കാൻ
ഞാനുമച്ചോരക്കുഞ്ഞു
മമ്മയും നീങ്ങീടുന്നു,
ജീവിതത്തിന്റെ മധു
മുന്തിരിത്തോട്ടം കാണാൻ.
ജീവിതം തളിർക്കുന്നു
വേനലിൽ വളർന്നോരു
പൂവനം തളിർക്കുന്നു
വസന്തം തെളിയുന്നു,
ശാരദാംബരത്തിലെ
ത്താരകൾ ജഗത്തിന്റെ
താരുകൾക്കുള്ളിൽ കണ്ടു
കാഞ്ചനക്കിനാവുകൾ.

വിധിവിലാസം—ഒരു നിരീക്ഷണം

K. Sukumaran Nair—IV U. C.

വാല്മീകി, കാളിദാസൻ, ഷേക്സ്പീയർ, ഹോമർ, ടാഗ്ഗോർ മുതലായ മഹാകവികൾ ലോകത്തിനൊട്ടുപകാരത്തിനായി ജനിച്ചിട്ടുള്ളവരാണു്. അവരുടെ കൃതികൾ ഒരു ദേശത്തെയോ, കാലത്തെയോ ജനങ്ങളുടെ തൃഷ്ണയെ ശമിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമുള്ളവയല്ല. അവ സൂര്യചന്ദ്രമസ്സുകളെപ്പോലെ ഏതു കാലത്തെ ജനങ്ങളുടേയും നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചു രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണു്. എത്ര ഭാഷാന്തരങ്ങൾ ഏതെല്ലാം രൂപത്തിൽ അത്തരം കൃതികൾക്കു് ഉണ്ടായാലും ജനങ്ങൾ അവയെ സന്തോഷപുരസ്സരം സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതാണു്.

വിശ്വമഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥടാഗ്ഗോറിന്റെ തൂലികാഗ്രത്തിൽനിന്നു വിനിർഗ്ഗളിച്ച ഒരു ഉത്തമസാമുദായിക നോവലായ "ദിറെക്ക്" എന്ന സാഹിത്യകൃതിയുടെ സരളമധുരമായ വിവർത്തനമാണു് "വിധിവിലാസം." കഥാശരീരത്തിൽ വിവർത്തകൻ വലിയ വ്യതിയാനങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടില്ല. പ്രണയത്തിന്റെയും ദാമ്പത്യത്തിന്റെയും വിപുലാന്തരീക്ഷത്തിൽ വിധിവിലാസത്താലുണ്ടാകുന്ന മാററങ്ങളാണു് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. സദാചാരതത്വസംഹിതയിൽ നിമഗ്നരായിക്കഴിയുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾമൂലം ജീവിതതത്വചിന്തയ്ക്കു സജീവപ്രേരണ നൽകുന്ന അമൂല്യമായ സദാചാരനിയമങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉടനീളം തെളിഞ്ഞു കാണുന്നു. ജീവിതത്തെയും ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങളെ ഏററവും സമർത്ഥമായും സമഗ്രമായും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ സാഹിത്യകൃതിയിൽ പ്രാചീനഭാരതീയാചാരങ്ങളുടേയും സംസ്ക്കാരത്തിന്റെയും നിഴൽപ്പാടുകൾ വലയം ചെയ്തിരിക്കുന്നില്ലേ?

ഏതെങ്കിലും ഒരു കാലത്തെ ചരിത്രം കല്പിത കഥാപാത്രങ്ങൾ വഴിയായി പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ സാമുദായികാഖ്യായികകളുടെ രീതി. ബംഗാളികളുടെ സംസ്ക്കാരം, സാമുദായിക നിലപാടു് എന്നിവയെ ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ടു് തദ്വാരാ, ഭാരതത്തിന്റെ അന്നത്തെ സാമുദായികാന്തരീക്ഷത്തെ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് സരളവും സുന്ദരവുമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. മതനിഷ്ഠയിലും ദൈവവിശ്വാസത്തിലും കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുള്ള ഭാരതത്തിലെ പ്രധാന ജനത ഹിന്ദുക്കളാണല്ലോ. അവരുടെ ജീവിതത്തെ വിശകലനം ചെയ്തു തന്നെയാണു് വിധിവിലാസം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നതു്.

വർണ്ണാശ്രമ ധർമ്മത്തെ രണ്ടു വിവിധ ശാഖകളായി പിരിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിലത്രെ കഥ നടക്കുന്നതായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. യാഥാസ്ഥിതികന്മാരും ബ്രഹ്മസമാജക്കാരും അവരവരുടെ സ്ഥാപിത താൽപര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി മുറവിളി കൂട്ടിയിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടം! ഈ സാമുദായിക ഭിന്നിപ്പുകൾക്കു പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന രണ്ടുത്തമ ബ്രാഹ്മണ കുടുംബങ്ങളാണു് അന്നദബാബുവിനും വ്രജേന്ദ്രബാബുവിനും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നതു്—ആചാര

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ങ്ങളിൽ നിന്നും അണുമാത്രം വ്യതിചലിക്കാത്ത യാഥാസ്ഥിതിക സമുദായത്തെ പ്രതിനിധീകരിച്ചുകൊണ്ട് വ്രജേന്ദബാബുവിൻെറ കുടുംബവും, കാലാനുകൂലമായ പരിവർത്തനത്തിനു വിധേയമായിക്കഴിയുന്ന ബ്രഹ്മസമാജസമുദായത്തിലുൾപ്പെട്ട അന്നദബാബുവിൻെറ കുടുംബവും നിലകൊള്ളുന്നുണ്ട്.

യാഥാസ്ഥിതികമനോഭാവത്തിൻെറ സജീവ ചിത്രീകരണമായ വ്രജേന്ദ്രബാബുവിൻെറ ഏക സന്താനമാണ് രമേശൻ. വിദ്യാസമ്പന്നനും യുവകോമളനുമായ രമേശൻ സൽഗുണസമ്പന്നയും സൽകുലജാതയുമായ ഹേമനളിനിയുടെ സൗന്ദര്യാരാധകനാണ്. സീമാതീതമായ അന്യോന്യ പ്രണയം ആ യുവഹൃദയങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കി—ഈ ഭാഗത്തിൽ ദമ്പതിമാരുടെ പരസ്പരാനുരാഗജന്യമായ വിവാഹത്തെ മഹാകവി സ്വാഗതം ചെയ്യുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു—ഇക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കിയ വ്രജേന്ദ്രബാബുവാകട്ടെ രമേശനെക്കൊണ്ടു സുശീലയെ വിവാഹം കഴിപ്പിയ്ക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്. തികച്ചും കരിമ്പാറയെക്കാൾ കഠിനമായ നിയമങ്ങളുടെയും ആചാരങ്ങളുടെയും മുന്നിൽ തല താഴ്ത്താതിരിക്കാൻ രമേശനു കഴിഞ്ഞില്ല.

വധുവിൻെറ ആഗമനവേളയിൽ വരൻ നമ്രമുഖനായി നിൽക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് കഥ നടക്കുന്നതെന്നുവേണം ഊഹിക്കുവാൻ. ഭാരതത്തിൽ, വിശേഷിച്ച് ബംഗാളിബ്രാഹ്മണരുടെയിടയിൽ ബാല്യവിവാഹം നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നെന്ന് പ്രസ്തുത സാഹിത്യകൃതി അനുവാചകരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ബാല്യവിവാഹരീതിയെ മഹാകവി കഠിനമായി ഭർത്സിക്കുന്നുണ്ടെന്നു രമേശൻെറയും സുശീലയുടെയും വിവാഹത്തിലൂടെ നമുക്കു കാണാൻകഴിയും.

രമേശൻെറ വിദേശ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ചിത്രണം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് അന്നത്തെ ബംഗാൾ സമുദായാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് മാന്യസ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നുവെന്ന് തെളിയിക്കുന്നു. കൂടാതെ, വിദേശങ്ങളിൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പോകുന്ന യുവാക്കളെ ജാമാതാക്കളായി ലഭിക്കുവാൻ പല മാതാപിതാക്കന്മാരും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഹേമനളിനിയെ പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസ ബിരുദധാരിയായ ഒരു യുവാവിനെക്കൊണ്ട് വിവാഹം ചെയ്യിക്കണമെന്നായിരുന്നല്ലോ അന്നദബാബുവിൻെറ വിചാരം.

അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ ബംഗാളിൽ ബോർഡിംഗ്സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസനയത്തിന് ഒരുയർന്ന സ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നു. ബോർഡിംഗ്സ്കൂളിലെ ജീവിതത്തിനുശേഷം കമല നഭസ്സിനെയും, വായുവിനെയും, വെളിച്ചത്തെയും എന്നുവേണ്ട അവൾക്കു ചുററുമുള്ള സകലതിനേയും തൻെറ സ്വൈരയൂഥത്തിലേക്കാകർഷിച്ചു പോലും!

മനുഷ്യസ്നേഹിയായ ത്രൈലോക്യചക്രവർത്തിയുടെ കമലയോടുള്ള പുത്രീസഹജമായ വാത്സല്യവും, അവൾക്കു സഹായം ചെയ്യുന്നതിലുള്ള ഔൽസുക്യവും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയവിശാലതയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. അത്തരമാളുകൾ അന്നും സമുദായത്തിൽ വിരളമല്ലെന്നും, കാണിച്ചുകൊണ്ട് മഹാകവി അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിക്കുകയാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല

കേരളീയ ബ്രാഹ്മണരുടെ സാമുദായികനിയമങ്ങളിൽനിന്നും തികച്ചും വിഭിന്നമായ ഒരു സമുദായാന്തരീക്ഷത്തിലത്രേ ബം

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ഗാളി ബ്രാഹ്മണർ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതെന്ന് അവരുടെ ആചാരങ്ങളുടെ രൂപവൽക്കരണത്തിൽ ശ്രദ്ധ പതിച്ചുകൊണ്ട് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ബോട്ടിലെ യാത്രാവേളയിൽ കമല തൻെറ ഭൃത്യനുമൊന്നിച്ചു മത്സ്യമാംസാദികൾ പാകം ചെയ്യുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. അതിൽ നിന്നും മത്സ്യമാംസാദികൾ അന്ന് ബംഗാളിബ്രാഹ്മണർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നു വേണം വിചാരിക്കുവാൻ.

"അന്യജീവനുതകി സ്വജീവിതം ധന്യമാക്കു"ന്ന ചക്രവർത്തിയെപ്പോലുള്ള മഹാന്മാരെ ഒരുവശത്തു ചിത്രീകരിക്കവേ മറുവശത്ത് മററുള്ളവരെല്ലാം തനിക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു കഥാപാത്രത്തെയാണ് നിബെങ്കലിയിൽക്കൂടി കവി വെളിവാക്കിയിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ഭൃത്യവർഗ്ഗത്തിൻെറ ന്യായമായ അവകാശങ്ങളിൽനിന്നും അനുഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നും അവരെ വ്യതിചലിപ്പിച്ചിട്ടു സ്വസുഖത്തെ കാംക്ഷിക്കുകയെന്നതു ഇന്നത്തെ മാത്രം നടപ്പല്ല. അന്നത്തെ സമുദായവും ഏറെക്കുറെ ഇതുപോലെ തന്നെയായിരുന്നുവെന്നു മഹാകവി വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണരുടെയിടയിൽ പുനർവിവാഹം സ്ത്രീകൾക്ക് അന്ന് നിഷിദ്ധമായിരുന്നു. ഏകഭാര്യാവ്രതം സമുദായസംസ്കരണത്തിന് അത്യാവശ്യമാണെന്നും പുനർവിവാഹം അനാശാസ്യമാണെന്നും വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലത്രെ കഥ നടക്കുന്നതായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ബംഗാളികളുടെ സംസ്കാരവും സമുദായവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, ആദ്യകാലത്തെ ആര്യസംസ്കാരപ്രവാഹംകൊണ്ടും ആധുനികകാലത്തെ പാശ്ചാത്യസംസ്കാരപ്രവാഹംകൊണ്ടും സങ്കീർണ്ണമായിരുന്നുവെന്ന് വർണ്ണാശ്രമധർമ്മത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ടു ഗ്രന്ഥകാരൻ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

"പാതിയും പുരുഷൻ ഭാര്യയെന്നറിഞ്ഞാലും" എന്നു സരസമധുരമാംവണ്ണം പാടി സ്ത്രീപുരുഷസമത്വം നിലനിർത്തിയിരുന്ന ഭാരതത്തിൽ "ന സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യമർഹതി" എന്ന മൊഴി പാരമ്പര്യമായി വന്നുചേർന്നതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണത്തിൽ പരിപൂർണ്ണമായി ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഭാരതീയർ, പാശ്ചാത്യരെ അനുകരിക്കാനും അനുസരിക്കാനും, പല പ്രകാരേണ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അന്നദബാബുവിൻെറ വസതിയിൽ പല പ്രാവശ്യം നടക്കുന്ന ചായസൽക്കാരത്തിൽ നിന്നും തെളിയുന്നില്ലേ?

വിധിവിലാസത്തിൽ സത്യവും സ്നേഹവും സൗന്ദര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും സാഹോദര്യവും ഒത്തിണങ്ങിയിട്ടുള്ള ഒരുത്തമ ലോകത്തെയാണ് മഹാകവി വിഭാവന ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

സാമുദായികമായുള്ള നോവലുകൾക്കു ജനസമുദായത്തിലെ അനാചാരങ്ങൾ ദൂരീകരിച്ച് സദാചാരപരമായി പ്രചോദനം നൽകുന്നതിനു ശക്തിയുണ്ടെന്നും അത്തരം നോവലുകൾ ഈ വിഷയത്തിൽ അർഹിക്കുന്ന ശക്തി അവർണ്ണനീയമാണെന്നും "വിധിവിലാസം തെളിയിക്കുന്നു.

ഗുണദോഷസമ്മിശ്രമായ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ വർണ്ണിച്ചുകാണിച്ച് ലോകത്തിൻെറ യഥാർത്ഥ പ്രതിച്ഛായകളെന്നുതോന്നിക്കുന്ന പാത്രങ്ങളാൽ അലംകൃതമായ ഒരു കഥാവിഷ്കരണമത്രെ വിധിവിലാസത്തിലടങ്ങിയിട്ടുള്ളത്. അങ്ങിനെ മനുഷ്യസ്വഭാവവും സമുദായരീതിയും അതിൻെറ ഗതിവിഗതികളും സൂക്ഷ്മമായി ചിത്രണം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു സാമുദായികനോവലാണു വിധിവിലാസം.

ഗീതി കാവ്യങ്ങൾ

(Varughese Mathew II U. C.)

"താജ്മഹാൾ—മനോജ്ഞമായ ശവകുടീരം, ഷാജഹാൻ ചക്രവത്തി ഇങ്ങനെ പ്രേമഭാജനത്തിന്റെ സ്മരണ പുലത്തി; വെൺകുളിർ കല്ലുകൾ കൊണ്ടാണു് അതു് കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ചക്രവത്തിനിയുടെ അവശേഷങ്ങൾ ഉള്ളടക്കം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ ചൈത്യത്തിന്റെ ശില്പവേല അത്ഭുതകരംതന്നെ. ചന്ദ്രികയുള്ളപ്പോൾ ഇതൊന്നു കാണേണ്ടതാണു്"—താജ്മഹാളിനെക്കുറിച്ചു് ഒരു വർണ്ണനയാണിതു്. മറെറാരു വർണ്ണന നോക്കുക:—"താജ്മഹാൾ പരിശുദ്ധ പ്രേമത്തിന്റെ കലാരൂപം; ഷാജഹാൻ ചക്രവത്തിയുടെ വിരഹവേദനയുടെ ഒരു ഉത്തമ നിദർശനം; കണ്ണുനീരിന്റെ സൗന്ദര്യമാണു് ആ ശ്ലക്ഷ്ണശിലകളിൽ പ്രസ്ഫുരിക്കുന്നതു്. ആ സ്നേഹധനന്റെ സ്നിഗ്ദ്ധങ്ങളും മൃദുലങ്ങളുമായ കൺപീലികൾകൊണ്ടു് ഈ കലാപൂർണ്ണതയെ പിളന്നു് അതിൽ നിത്യവിശ്രമംകൊള്ളുന്ന തന്റെ പ്രേമസമ്പത്തിനെ നോക്കി അദ്ദേഹം എത്ര പ്രാവശ്യം ഇന്ദ്രിയാതീതമായ സമാഗമസുഖം അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല! സംശുദ്ധമായ ദാമ്പത്യ ബന്ധത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളാണു് അതിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മാനവന്റെ പ്രേമപ്രകർഷം !! ഇവിടെ ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും നിൽക്കുന്ന ഒരു സഹൃദയന്റെ ഉൾത്തടം, ആ ശ്ലക്ഷ്ണശിലകളിൽ വീഴുന്ന ചന്ദ്രരശ്മികളെന്നപോലെ—തരളിതമാകാതിരിക്കുകയില്ല"

ഈ വർണ്ണനകൾ രണ്ടും താജ്മഹാളിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചില വസ്തുതകൾ അനുവാചകരുടെ ബോധകേന്ദ്രത്തിൽ എത്തിക്കുന്നില്ലേ? ഒന്നാമത്തെ വർണ്ണന അതിനപ്പുറത്തൊന്നും സാധിക്കുന്നില്ല. അതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം സത്യമാണു്. പക്ഷെ അതിനു് നമ്മുടെ വികാരങ്ങളെ തട്ടിയുണത്തുവാൻ കഴിവില്ല. അതിനു് കാരണവും ഉണ്ടു്. വക്താവിനു് ഒരു സുന്ദരാനുഭൂതിയും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. എന്നാൽ രണ്ടാമത്തേതിൽ വർണ്ണന പ്രാപഞ്ചിക വസ്തുസ്ഥിതിയിൽ നിന്നും ചിലേടത്തെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായി നിൽക്കുന്നു. അതു് കുറേക്കൂടി സജീവമാണു്. താജ്മഹാളിനു്, അഭിനവവും, അഭിരാമവുമായ ഒരു ആകാരവൈശിഷ്ട്യമാണു് ഈ വർണ്ണന നിമ്മിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു്. ബോധഭാവങ്ങളുടെ മണ്ഡലത്തിൽ കാന്തി ചിന്തി നിൽക്കുന്ന ആ നിമ്മാണകലാവിശേഷത്തിനു ചുററും ഒരു വികാര പരിവേഷം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടു്. ഇവിടെ വക്താവിനു് ഒരു പ്രത്യേകാനുഭൂതി സഞ്ജാതമായിരുന്നെന്നുള്ളതിനു് സന്ദേഹമില്ല. അയാളുടെ പദനിബന്ധനാ ചാതുര്യംമൂലം തത്തുല്യമായ ഒരനുഭൂതി അനുവാചകന്മാക്കും ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ അനുഭൂതി നൽകിയ വാക്യമോ വാക്യങ്ങളോ യഥാത്ഥ കവിതയാണു്.

ഉത്കൃഷ്ടാനുഭൂതിയുടെ മഞ്ജുളഭാഷയാണു് കവിത. അതു് കവിയുടെ ക്രാന്ത

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ദർശനത്തിന്റെ പാദരൂപത്തിലുള്ള ചിത്രമാണ്. പ്രകൃതിയുടെ ശരിപ്പകർപ്പല്ല. എന്നാൽ പ്രകൃതിയാണ് പ്രതിപാദ്യങ്ങൾ നൽകുന്നത്. പക്ഷെ കവി അവയുടെ അടിമയല്ല. പ്രകൃതിയുടെയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും വേദനയും ആഹ്ലാദവും കവിയുടെ വികാരലഹരിയുടെ കീഴിലാണ്. പ്രപഞ്ചത്തെ പൂനിലാവിൽ കുളിപ്പിച്ച് തൈത്തെന്നലിൽ താരാട്ടുവാൻ കഴിയും.

ഫൽഗുഹസ്തിനിയുടെ ചന്ദ്രക്കലാവർണ്ണനം നോക്കുക.

"ത്രിനയനജടാവല്ലീപുഷ്പം; നിശാവദന
സ്മിതം;
ഗ്രഹകിസലയം; സന്ധ്യാനാരീനിതം
ബനവക്ഷതിഃ
തിമിരഭിദുരം; വ്യോമ്നഃശൃംഗം; മനോ
ഭവകാർമ്മുകം;
പ്രതിപദിനവസ്യേന്ദോർബിംബാ
സുഖോദയമസ്തുനഃ"

ശിവന്റെ ജടാവല്ലിപൂത്തു തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഒരു പൂവ്; നിശയുടെ പുഞ്ചിരി; ഏതോ ഒരു ഗോളത്തിന്റെ ഇളം തളിര്; സന്ധ്യാനാരിയുടെ നിതംബത്തിലെ ക്ഷതി; ഇരുട്ടിനെ നശിപ്പിക്കുന്ന വജ്രായുധം; ആകാശമാകുന്ന മൃഗത്തിന്റെ കൊമ്പ്; കാമദേവന്റെ വില്ല്—ഇങ്ങനെ എത്ര ഉല്ലേഖനങ്ങൾ ! !

ഇതെല്ലാം യഥാർത്ഥ കവികൾക്കുമാത്രം ഉണ്ടാകുന്ന സുന്ദരാനുഭവങ്ങളാണ്. ചിലപ്പോൾ ഈ ചിത്തവൃത്തി വിചാരമധുരങ്ങളായും മററു ചിലപ്പോൾ വികാരനിർഭരങ്ങളായുമിരിക്കും. കവിയുടെ കലാപാടവത്തിൽ നാം അത്ഭുതവിവശരായിത്തീരുന്നു. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതയിലേയ്ക്കു ചെല്ലുവാനുള്ള പ്രേരണ നമുക്കുണ്ടാകുന്നില്ല.

ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതത്തിൽനിന്നും താഴെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ശ്ലോകം നോക്കുക.

"അയി! മുരളി,മുകുന്ദസ്മേരവക്ത്രാരവിന്ദ-
ശ്വാസനമധുരസജ്ഞേ,ത്വാംപ്രണമ്യാദ്യയാചേ
അധരമണിസമീപംപ്രാപ്തവത്യാഭവത്യാം
കഥയരഹസികർണ്ണേമദ്ദശാംനന്ദസൂനോഃ"

ഭക്താഗ്രഗണ്യനായ കവി; അദ്ദേഹം ശ്രീകൃഷ്ണധ്യാന നിരതനാണ്. ഭഗവൽക്കരത്തിലെ മുരളി അയാളുടെ സ്മരണമണ്ഡലത്തിലെത്തുന്നു. അവിടുത്തെ വക്ത്രാരവിന്ദവുമായുള്ള നിരന്തര സമ്പർക്കം ആ മുരളിക്കുണ്ട്; മുഗ്ദ്ധനിഷ്യന്ദിയായ ശ്വാസം അതു് അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാം കവി ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾ, ആ ഓടക്കുഴലിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ഭക്തി. ആ കോലക്കുഴലിനെഅഭിസംബോധനം ചെയ്ത് ആ സാത്വികൻ ഇങ്ങനെയൊരഭ്യർത്ഥന പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. "അല്ലയോ മുരളി ഭഗവാന്റെ അധരങ്ങളെ ചുംബിക്കുമ്പോൾ ഭവതി എന്റെ ഈ ദയനീയസ്ഥിതിയെപ്പററി ഒന്നുണർത്തിക്കേണമെ" കവി സംസാരസമുദ്രത്തിൽക്കിടന്ന് കര കാണാതെ ഉഴലുന്നു. ഭഗവാനല്ലാതെ ആരുമില്ല കരകയററാൻ; ആ പരമാത്മാവിനോട് എത്രയും അടുപ്പമുള്ളതാണല്ലോ ഈ ഓടക്കുഴൽ.

ഒരു നല്ല ഭാവന! നിർജ്ജീവമായ മുരളിയിന്മേൽ ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള ജീവചൈതന്യം നമ്മെ ആഹ്ളാദിപ്പിക്കുന്നു. ലൌകികചിന്തകളെ പിൻതള്ളി സച്ചിൽസുഖാസ്പദമായ ആത്മീയനിർവൃതിയിലേക്കുയരുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ ചിറകടിയൊച്ച! ഇക്കവിയുടെ വിഭക്തിയേക്കാൾ ഭക്തിയല്ലേ നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെ തട്ടിയുണർത്തി, നമ്മെ ഒരു പുതിയ ലോകത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നത്?

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

കവികൾ സ്വ കവിതകളിൽ ആത്മാവിഷ്കരണത്തിനു കൊടുക്കുന്ന സർവ്വതോമുഖമായ പ്രാധാന്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒരു പ്രത്യേക സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അതാണ് ലിറിക്സ് അഥവാ ഗീതികാവ്യങ്ങൾ. ആത്മഗീതങ്ങൾ, സ്വഛന്ദഗീതങ്ങൾ, ഭാവഗീതങ്ങൾ എന്നെല്ലാം പല പേരിൽ ഇതറിയപ്പെടുന്നു. അതികമനീയമായ ഈ പ്രസ്ഥാനം പടിഞ്ഞാറൻ കരകളെ പച്ചപിടിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് ഒരു നൂററാണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ജർമ്മൻ സാഹിത്യമാണ് ഇതിൽ ഒന്നാംകിടയിൽ നിൽക്കുന്നതു്. കീററ്സ്, ഷെല്ലി, ബയറൺ, ബ്രൗണിംഗ് മുതലായ ആംഗല കവിസമ്രാട്ടുകൾക്കു് ജാർമ്മനികകവിതകളെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ജയിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭാരതീയസാഹിത്യങ്ങളിലും ഇതു് ഒരു പ്രത്യേക പ്രസ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ കിളിർത്തു് വളർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ഗീതികാവ്യങ്ങളിൽ മഹാകാവ്യങ്ങളിലെ വർണ്ണനാരീതി ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. അമോഘമായ ഒരൊററ വികാരത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരത്തിനുവേണ്ട ഒരു ചെറിയ പശ്ചാത്തലമേ കാണുകയുള്ളു. കവി ചിലപ്പോൾ അന്തർമുഖനായിരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ ഹൃദയവിപഞ്ചികയുടെ തന്ത്രികളിൽ ചില സ്ഫുരണങ്ങൾ 'vibrations' ഉണ്ടാകും. ഇത്തരം ഉത്കൃഷ്ട സന്ദർഭങ്ങളിൽ വസന്തകാഹളം കേട്ടു മന്ദഹസിക്കുന്ന പുഷ്പങ്ങളെപ്പോലെയും, ഓണനിലാവിൽ ഇളകിവരുന്ന ചെറു കല്ലോലങ്ങളെപ്പോലെയും, ആകാശത്തിനു നൊടിയിട കൊണ്ടു വന്നുനിറക്കുന്ന പൊന്നരിത്താരങ്ങളെപ്പോലെയും ......ഉത്കൃഷ്ടങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ, സ്നേഹം, അനുകമ്പ, ഭക്തി, ആത്മാഭിമാനം തുടങ്ങിയുള്ള വികാരങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ ഭാവനയുടെ പൂഞ്ചിറകോടുകൂടി, അയാളുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു് വന്നുയർന്നു നിൽക്കും. ഇവയെ വേണ്ട പശ്ചാത്തലങ്ങളോടുകൂടി പദങ്ങളിൽ പകർത്തി സനാതനമാക്കുകയാണ് അയാൾ പിന്നീടു ചെയ്യുന്നതു്. കവിതയിലെ ശബ്ദവ്യാപാര ചാതുര്യത്താലും, കലാപാടവത്താലും, വികാരത്തിന്റെ നിറംപിടിച്ച ആശയങ്ങൾ, ഉർജ്ജിതമായി അനുവാചകന്മാരായ നമ്മിലേക്കു വിദ്യുഛക്തിപോലെ സംക്രമിക്കുന്നു; നാം അവയ്ക്കുള്ളിലും അവ നമ്മുടെ ഉള്ളിലും അഭിരമിക്കുന്നു. നാം കവിയുടെ ആത്മാർത്ഥതയുമായി താദാത്മ്യം കൈക്കൊള്ളുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ കവിയുടെ പദങ്ങളിൽ പതിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഭാവങ്ങളിലും, അനുഭവങ്ങളിലും ലയിച്ചു് നാം ഒരുവക ആനന്ദസ്വരൂപമായി പരിണമിക്കുന്നു. ഇതാണ് ഗീതികാവ്യങ്ങളുടെ അന്തഃസത്തയും സംപ്രാപ്തിയും.

കവിയുടെ ആത്മാവിഷ്കരണത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്നവയാണ് ഭാവഗീതങ്ങളെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു്, അവ തൽക്കർത്താവിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെയും, സ്വതന്ത്രചിന്തയെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയായിരിക്കും. ഇതാണ് ഗീതികാവ്യങ്ങൾക്കുള്ള പ്രത്യേകത. ഒരു ഉത്തമ കവിക്കു് വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വെളിപാടിൽക്കൂടി തെളിഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു ഉൽകൃഷ്ടസന്ദേശം ലോകത്തോടു പറയുവാനുണ്ടായിരിക്കും. "സ്വാതന്ത്ര്യഭാവം വഴിച്ചു് ഉൾക്കരുന്നിൽ പ്രകാശമെവിടെയെന്നു കണ്ണുകൾ ഉഴറുമ്പോൾ—ഹൃദയം ഉലയിലെ പൊൻകാരം പോലെ പതയ്ക്കുമ്പോൾ — വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വെളിപാടുണ്ടാകുന്നു.

കവിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെയും, ആത്മീയചൈതന്യത്തിന്റെയും, അടിയൊഴുക്കുള്ള വികാരപ്രകടനമാണ് ഗീതികാവ്യങ്ങളുടെ ജീവനാഡി.

"താളവും ലയവും സമ്യക്കാകും വണ്ണം മേളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സൗന്ദര്യസൃഷ്ടിയാണ് കവിത"യെന്ന് എഡ്ഗാർ അല്ലനും "വികാരാത്മകവും സംഗീതസമ്മിളിതവുമായ ഭാഷയിൽ മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ കലാസുഭഗമായ പ്രകടനമാണ് കവിത" യെന്ന് വാട്ഡൺടൺ എന്ന നിരൂപകനും പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ, കവിതയുടെ ബാഹ്യവും ആഭ്യന്തരവുമായ സംഗീതാത്മകതയെയാണ് അവർ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നത്. ഈ ഗുണവിശേഷം ഗീതികാവ്യങ്ങൾക്ക് അനുപേക്ഷണീയമെന്നേ പറയേണ്ടൂ.

വികാരത്തിന്റെയും, ആശയങ്ങളുടെയും, പ്രതിപാദരീതിയുടെയും, ശയ്യാദിശേഷത്തിന്റെ സൌന്ദര്യങ്ങൾകൊണ്ട് ദീപ്രമായ ഈ പ്രസ്ഥാനം പല ഉപവിഭാഗങ്ങളായിത്തീരുന്നു. പ്രേമഗാനങ്ങൾ, ആദ്ധ്യാത്മിക ഗീതങ്ങൾ, ദിവ്യദർശനകവനങ്ങൾ (mystic poems), അച്ഛനാലാപങ്ങൾ (odes), ഗീതകങ്ങൾ (sonnets) നാടകീയ സ്വഗതങ്ങൾ (Dramatic monologues) എന്നിവ ഇതിന്റെ വിവിധ വേഷങ്ങളാണ്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഒടുവിലത്തെ മൂന്നും നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അധികം പുഷ്ടിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഉള്ളവതന്നെ അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗാംഭീര്യവും സമഗ്രതയും, കഴമ്പുമുള്ള കവിതയിൽ കുറഞ്ഞവയാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശക്തിയും നൈപുണ്യവും, അഭ്യാസവും ഉള്ള യുവകവികൾ ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം കാവ്യകർമ്മം, നിർവഹിച്ച് കേരളഭാഷയ്ക്കു കുറേക്കൂടി ഉൽകൃഷ്ടത നേടിക്കൊടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ !!

നമ്മുടെ ദേശീയപതാക ചുമപ്പ്, വെളുപ്പ്, പച്ച എന്നിങ്ങനെ യഥാക്രമം ഒന്നിനു താഴെയൊന്നായി ദീർഘചതുരാകൃതിയിലുള്ളതും നടുവിൽ അശോകചക്രത്തോടു കൂടിയതുമാണല്ലോ. ഭാരതീയരുടെ ധീരതയും ത്യാഗസന്നദ്ധതയും ചുമന്ന നിറം കൊണ്ടും, സത്യവും പരിശുദ്ധിയും വെള്ളനിറം കൊണ്ടും, വിശ്വാസവും പൗരുഷവും പച്ചനിറംകൊണ്ടും സൂചിതമായിരിക്കുന്നു. അശോകചക്രമാകട്ടെ ധർമ്മം, നീതി എന്നിവയിലേയ്ക്കു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്ന ചിഹ്നവുമത്രേ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

സമ്പന്നന്റെ വെമ്പൽ

Vidvan, N. K. John B. A.

സ്വർഗ്ഗീയസാമ്രാജ്യം പൈതങ്ങളെപ്പോലെ
നിഷ്കന്മഷന്മാരലങ്കരിക്കും
ഏവം മൊഴിഞ്ഞീശനാശ്വാസമാം സദ്-
ഭാവസാരള്യമോടങ്ങു നില്ക്കെ
സമ്പന്നനേകൻ വന്നീശന്റെയന്തികേ
വെമ്പലോടന്നൊരു ചോദ്യവുമായ്:—
നിത്യസൗഭാഗ്യത്തിലെത്തിടാനെന്തൊന്നു
സത്യമായ് ചെയ്യേണ്ടു? സർവ്വജ്ഞാ! ഞാൻ.
ഈശനവനോടരുളിയകമൊഴി—
ഞ്ഞാചരിക്കേണ്ടവയോരോന്നായി.
കർത്താവിൻ ഹൃദ്യമാം സൂക്തികൾ മർത്ത്യന്റെ
കർത്തവ്യഭാവം തെളിച്ചുകാട്ടി.
ശ്രേഷ്ഠമാം കല്പനയോരോന്നായ് വിത്തേശ
ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമാക്കിയീശൻ,
ചാരിത്ര്യദൂഷണം ഭൂഷണമല്ലാർക്കും
ചൂഷണം പോഷണമല്ല തന്നെ.
കള്ളവും കൊള്ളയും കൊണ്ടുകളയൊല്ലേ?
കല്യമാം സ്ഥാനവും മാനങ്ങളും
മാതാപിതാക്കളെ മാനിച്ചു സേവിച്ചു
മോദിച്ചു വാഴേണം മക്കളെല്ലാം.
ഈശ്വരസേവ ചെയ്യട്ടെ ബുധരാകുക
സോദരസേവയാലുല്ലസിക്ക.
സംശുദ്ധ സൗഹാർദ്ദതേജസ്സിൽ തൂവെണ്മ
വീശിയീ മന്നിനെ വിണ്ണാക്കുക.
ഇവ്വിധമീശന്റെയീപ്സിതമോരവേ
ഭവ്യമായോതി ധനികൻ മന്ദം
യൗവ്വനം തൊട്ടു ഞാനിപ്രമാണങ്ങളെ-
യാചരിക്കുന്നുണ്ടു ഭംഗിയായി
ആ മൊഴി കേൾക്കവേയാഹ്ലാദമോടീശൻ
തൂമൊഴിയൊന്നു കനിഞ്ഞു ചൊന്നാൻ
നിന്നുടെ സമ്പത്തു സർവ്വവും നിസ്സ്വരായ്
ഛിന്നരായർത്ഥിക്കുമേഴകൾക്കായ്
ദാനം ചെയ്തീടുനീയക്ഷയഭാസുര-
സ്വർഗ്ഗീയനിക്ഷേപമാർന്നീടുവാൻ.
പിന്നെ നീയെന്നെയനുഗമിച്ചീടുക
വന്നീടും സർവ്വവും ശോഭനമായ്.
ഈശൻതൻ ത്യാഗമധുരിമയോലുന്ന
തൂമൊഴി വീഴവെയുൾക്കളത്തിൽ
മിന്നൽപ്പിണരുകൾ പാഞ്ഞകക്കൊമ്പിങ്കൽ
കമ്പവും വെമ്പലും സംഭ്രാന്തിയും
ഒന്നിച്ചു മേളിച്ചു വെള്ളിടിയേറ്റപോ-
ലുള്ളം തകർന്നവൻ വീണുപോയി.
വിത്തത്താൽ മത്തനായ്ത്തീരുമൊരുത്തന്റെ
സ്വാർത്ഥത്തിൽ കെട്ടുപെട്ടുള്ളോരുള്ളം
ഐഹികബന്ധത്തെ വിട്ടകന്നീടുവാ-
നാകാത്തമട്ടു കണ്ടുള്ളുരുകി
ഈശൻ മൊഴിഞ്ഞു ധനികനു ദുസ്സാധ്യ
സ്വർഗ്ഗീയസൗഭാഗ്യസംസിദ്ധികൾ
ഒട്ടകം സൂചിക്കുഴ കടക്കുന്നതി-
ലൊട്ടുമെളുതല്ല സമ്പന്നനു്
സ്വർഗ്ഗത്തിലെത്തുവാനോർത്തുനോക്കീടുകിൽ
സമ്പന്നന്മാരെത്ര ഭാഗ്യഹീനർ!
ക്ഷുത്തിനാൽ വാടിവരണ്ടവയറുമായ്
ദാഹത്താൽ താഴ്ന്ന നാവുമായി
പിച്ചച്ചിരട്ടയും പാളയുമോടുമായ്
വേച്ചുവേച്ചാടിന ചോടുമായി
മാനം മറയ്ക്കാൻ കഴിയാഞ്ഞു നീറുന്ന
മാറത്തു കീറത്തുണിയുമായി
തോലിൽ പൊതിഞ്ഞിട്ട പ്രാണങ്ങളുമായി
തെണ്ടിയലയുന്ന കോലങ്ങളെ
പോറ്റേണ്ട കർത്തവ്യം സമ്പന്നർക്കല്ലെന്നോ?
മറ്റെന്തു കർത്തവ്യമിത്ര ധന്യം!
സമ്പത്തു മൂല്യനിധിയായിത്തീരുവാൻ
സ്വർഗ്ഗീയസമ്പത്തായ് മാറീടുവാൻ
ദീനന്റെ പൈദാഹക്ലേശങ്ങളാറുവാൻ
കൂറോടെ ചെയ്യുന്ന സേവനങ്ങൾ
പോരുമെന്നുള്ളതാം ദീനൈകബന്ധുവാ-
മീശന്റെ ശാസനം ധന്യ ധന്യം!

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കുടുംബം

K. P. Thampy II U. C.

പിതാവിൻെറ മരണം ആ രണ്ടു സഹോദരന്മാരെ—പാപ്പച്ചനേയും തോമ്മാച്ചനേയും എന്തെന്നില്ലാത്ത ദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തി. ബന്ധുക്കളിൽ പലരും പലതും പറഞ്ഞു് അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. സമുദായമര്യാദയനുസരിച്ചുള്ള ചടങ്ങുകളെല്ലാം ആ സഹോദരന്മാർ ഭംഗിയായി നിർവഹിച്ചു. "പണമുണ്ടെങ്കിലും മരിച്ചവരെ ഉദ്ദേശിച്ചു ചെലവു ചെയ്യുവാൻ മക്കൾക്കു മനസ്സുവേണ്ടേ? പഠിക്കട്ടെ ഇവരെ കണ്ടു മററുള്ളവർ" എന്നിങ്ങനെ നാട്ടുകാരുടെ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രമാകത്തക്കതായിരുന്നു അവർ നടത്തിയ അടിയന്തിരങ്ങൾ—ഒരു വർഷം ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു നീങ്ങി. കുടുംബകാര്യങ്ങളിൽ അവർ പ്രദർശിപ്പിച്ച ഐകമത്യം നാട്ടുകാരുടെയിടയിൽ അവരെ മാതൃകാസഹോദരന്മാരാക്കിത്തീർത്തു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് ബന്ധുക്കളിൽ പലരും അവരെ സമീപിച്ചു് വിവാഹവിഷയത്തിലേയ്ക്കു് നിർബന്ധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കുടുംബത്തിൻെറ അഭിവൃദ്ധിയെ ഉദ്ദേശിച്ചും മക്കളുടെ സുഖസൗകര്യാദികളെ ഗണിച്ചും മാതാവും അതിനെ അനുകൂലിച്ചു. എന്തിനു്, അധികം താമസിയാതെതന്നെ രണ്ടുപേർക്കും രണ്ടു കുലീന കുടുംബങ്ങളിൽനിന്നു വിവാഹം മംഗളമായി നടന്നു.

ഭാര്യമാരുടെ ആഗമനത്തിനു ശേഷവും ഒന്നുരണ്ടു വർഷം സഹോദരന്മാരുടെ ഐകമത്യത്തിനു മാററമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. അവരുടെ പത്നിമാരും സഹോദരിമാരെപ്പോലെയാണു് കഴിഞ്ഞുവന്നതു്. സമീപവാസികളിൽ പലർക്കും അതിൽ അത്ഭുതം തോന്നിത്തുടങ്ങി. സഹോദരന്മാരുടെ ഭാര്യമാർ ഇങ്ങനെ ഏകമനസ്സോടെ കഴിയുന്നതു് അവർ കണ്ടിട്ടില്ലാത്തകാഴ്ചയാണു്. അസൂയാലുക്കളായിത്തീർന്ന അവർ തരം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം ഗുണകാംക്ഷികളെന്ന നാട്യത്തിൽ ആ യുവതികൾക്കു് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുവാനാരംഭിച്ചു. ലോകപരിചയമില്ലാത്ത ആ യുവതികളാകട്ടെ ആ ഉപദേശങ്ങളുടെ ഉള്ളുകള്ളിയറിയുവാൻ ശക്തരായതുമില്ല.

നാളുകൾ നീങ്ങുംതോറും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും ശാഠ്യങ്ങളും ആ യുവതികളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. പാപ്പച്ചൻെറ ഭാര്യ ലില്ലിയാണു് അതിനു വിത്തു പാകിയതു്. ഭാര്യമാരെ ഉള്ളഴിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചിരുന്ന സഹോദരന്മാരുടെ ബന്ധത്തിനും അതു ബാധകമാകാതിരുന്നില്ല. ക്രമേണ കുടുംബാംഗങ്ങളിൽ രമ്യതയില്ലാതായി; അസ്വസ്ഥത വർദ്ധിച്ചു. അധികം നാൾ ചെല്ലുന്നതിനു മുൻപു് സുഖസന്തോഷങ്ങൾക്കു് ഇരിപ്പിടമായിരുന്ന ആ ഗൃഹം വാദകോലാഹലങ്ങൾക്കും, മത്സരത്തിനും നൃത്തരംഗമായിത്തീർന്നു. വിവാഹിതരായ സഹോദരന്മാർ ഒന്നിച്ചു പാർക്കുന്നതു് വിരോധത്തിനു വിത്തിടുകയാണെന്നും, അതിനു ധാരാളം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ടെന്നും സമയം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന അയൽവാസികൾ പറയുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ പാപ്പച്ചനും തോമ്മാച്ചനും അതു വിശ്വസിച്ചു. ഒരു ബന്ധുവിൻെറ സഹായത്തോടുകൂടി

സകല സ്വത്തുക്കളും ഭാഗിച്ച് താമസം പ്രത്യേകമാക്കുവാൻ അവർ പിന്നെ മടിച്ചില്ല. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടും ഭാര്യമാരുടെ പരിഭവം അവസാനിച്ചുവോ എന്നു സംശയമാണ്.

മാസങ്ങൾ നാലഞ്ചങ്ങനെ നീങ്ങി. ലില്ലിക്കുട്ടിയിൽ ഗർഭത്തിൻെറ ലക്ഷണങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു കണ്ടുതുടങ്ങി. കുസൃതിക്കുട്ടുകളായ അയൽക്കാരികളിൽ ചിലർ ആ അവസരം പാഴാക്കിയില്ല. അവർ ലില്ലിയുടെ ഭാഗ്യാതിരേകത്തേയും സൗന്ദര്യത്തേയും വർണ്ണിച്ചു പറയുന്നതു മേരി കേൾക്കുവാനിടയായി. കുനിൽ കുരുവെന്നപോലെ അതു് അവളെ കൂടുതൽ വ്യാകുലചിത്തയാക്കി.

"പ്രസവിക്കാത്ത സ്ത്രീകളെ ആരു ബഹുമാനിക്കും. കാലക്രമത്തിൽ ഭർത്താവിനും അവരിൽ പ്രേമം കുറയുകതന്നെ ചെയ്യും. ലില്ലി പ്രസവിച്ചാൽ അവളുടെ കുഞ്ഞിനല്ലേ കുടുംബസ്വത്തിനു് അവകാശം? എന്തു ചെയ്യാം. ഒരു കുഞ്ഞിൻെറ ഓമനമുഖം കണ്ടു സന്തോഷിയ്ക്കുവാൻ അവൾക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ലല്ലോ?" അയൽക്കാരികളുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകൾ ശുദ്ധഗതിക്കാരിയായ മേരിയെ അസ്വസ്ഥയാക്കി. സന്തോഷം അവളെ വിട്ടു് അകന്നു. ചിന്താഭാരത്താൽ മുഖം വിളറുകയും ശരീരം ക്ഷീണിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഭാര്യയിൽ കാണപ്പെട്ട അകാരണമായ ഈ ഭാവഭേദം തോമ്മാച്ചനെ അമ്പരപ്പിച്ചു. ഒരു ദിവസം അയാൾ ഭാര്യയെ സാന്ത്വനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

"മേരീ, നീ എന്തിനു് ഇങ്ങനെ ദുഃഖിക്കുന്നു? നിനക്കു് എന്തെങ്കിലും അഭിലാഷമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നോടു പറയരുതേ ഞാൻ അതു സാധിച്ചു തരാതിരിക്കുമോ?"

മേരി — അതിൽ എനിക്കു സംശയമില്ല. പക്ഷേ, ദൈവം കനിഞ്ഞു ചെയ്യേണ്ട കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു എന്തു കഴിയും?

തോമ്മാ — എങ്കിലും ആ കാര്യം ഞാൻ കേൾക്കരുതെന്നുണ്ടോ?

മേരി:— എന്തിനു ഞാൻ പറയുന്നു? നിങ്ങൾക്കു കാണരുതേ അനുജത്തി ലില്ലി പൂർണ്ണ ഗർഭിണിയായിരിക്കുന്നതു്? അവൾ ഭാഗ്യം ചെയ്തവൾ. ഞാൻ നിർഭാഗ്യവതി. എന്തുണ്ടായാലെന്തു്? സന്താനമില്ലാത്ത സ്ത്രീയുടെ സങ്കടം എങ്ങനെ തീരും? ഞാൻ ശപിക്കപ്പെട്ടവൾ. എല്ലാവർക്കും അധിക്ഷേപപാത്രം?

തോമ്മാ:— നീ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. സന്താനമില്ലാത്തവർ ഭാഗ്യഹീനർതന്നെ. പക്ഷേ, ആ ഭാഗ്യം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ പുണ്യം ചെയ്യണം. ദുഃഖിക്കുകയല്ല വേണ്ടതു്. പുണ്യകർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു പാപം തീരുമ്പോൾ വിധി നമുക്കു് അനുകൂലനാകും. അതിനാൽ സദാ ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കൂ. കാരുണികനായ അദ്ദേഹം നിന്നെയും അനുഗ്രഹിക്കാതിരിക്കയില്ല.

മേരി മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഭർത്തൃവചനം പരമാർത്ഥമാണെന്നു് അന്തഃകരണം അവളെ ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ അധിക്ഷേപങ്ങളും പരിഹാസങ്ങളും സ്വത്തു മുഴുവനും ലില്ലിക്കധീനമായേക്കുമോ എന്ന ഭയവും അവൾക്കു സൈ്വരം നൽകിയില്ല.

യഥാകാലം ലില്ലി പ്രസവിച്ചു. കുഞ്ഞു് ആണല്ല, പെണ്ണാണ്. അതറിഞ്ഞപ്പോൾ മേരിക്കു് അല്പമൊരാശ്വാസം തോന്നി. ആൺകുഞ്ഞിനെത്തന്നെ പ്രസവിക്കുമെന്നു മോടിപറഞ്ഞു നടന്ന ലില്ലിക്കു് ഇച്ഛാഭംഗം നേരിട്ടതാണു് അവളുടെ ആശ്വാസത്തിനു കാരണം. "വിധിച്ചതേ കിട്ടൂ, ആശിച്ചതു

കിട്ടുകയില്ല" എന്ന ഭർത്താവിന്റെ ഉപദേശം അവൾ അപ്പോൾ ഓർത്തിരിക്കാം.

ലില്ലിയുടെ കുഞ്ഞിനെ കാണുവാൻ മേരിക്കു മോഹം തോന്നി. സ്ത്രീസഹജമായ ആ പ്രേരണയാൽ അവൾ അയൽക്കാരികളായ ചിലരോടുകൂടി ലില്ലിയുടെ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നു. ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ആഗമനം അനുഗ്രഹമായിട്ടാണു് അപ്പോൾ അനുജത്തി കരുതിയതു്. വാക്കുകൾകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടും അവൾ അതു വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. കുശലപ്രശ്നങ്ങൾക്കുശേഷം ആചാരമനുസരിച്ചു് ലില്ലി കുഞ്ഞിനെ മെല്ലെ എടുത്തു് ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ മടിയിൽ കിടത്തി.

നയനമോഹനവും പല്ലവകോമളവുമായ ആ ശിശുവിന്റെ അംഗസ്പർശമേററ മാത്രയിൽ മേരിക്കുണ്ടായ ആനന്ദം അനിർവ്വചനീയമായിരുന്നു. അവൾ ഏതോ ഒരു ദിവ്യശക്തിയുടെ പ്രേരണയാൽ ആ തേജോവിഗ്രഹത്തെ അല്പനേരം നിർന്നിമേഷയായി നോക്കിയിരുന്നുപോയി. അതു കണ്ടു് ഒരു സ്ത്രീ പറഞ്ഞു —

"കുഞ്ഞിനെ നോക്കിനോക്കി മേരിക്കു മതിവരുന്നില്ല. കാരണം നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായോ? മേരിയുടെ മുഖംതന്നെ അതേപടി എടുത്തു വച്ചിരിക്കയാ കുഞ്ഞിൽ. ഇങ്ങനെയും ഛായ ഒക്കാറുണ്ടോ? ആരു കണ്ടാലും ഈ കുഞ്ഞു മേരിയുടേതാണെന്നേ പറയൂ. അത്രയ്ക്കുണ്ടു് മുഖപ്പൊരുത്തം! ഉടനെ മററൊരു സ്ത്രീ തുടർന്നു —ശരിയാണു് നീ പറഞ്ഞതു്. കുഞ്ഞു മേരിയെ നോക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ? കണ്ണു പറിക്കാത്ത നോട്ടം. എന്തൊരു ബന്ധവൈഭവം!

മേരിയാകട്ടെ, കുഞ്ഞിനെ മാറോടണച്ചു കൊണ്ടിരിക്കവേ, ഭർത്താവു് അകത്തു കടന്നു വരുന്നതു കണ്ടു്, പെട്ടെന്നു് അടുത്തു ചെന്നു് "നോക്കണം, ഇതാ എന്റെ ഓമന; എന്തൊരു സ്നേഹമാണെന്നോ എന്നോടു്; എന്റെ മുഖത്തുനിന്നു കണ്ണെടുക്കുന്നില്ല." എന്നു പറഞ്ഞു് ആ കോമളവിഗ്രഹത്തെ കാണിച്ചു. ശാന്തസുന്ദരമായ ആ ശിശുവിന്റെ മുഖാരവിന്ദം ദർശിച്ച മാത്രയിൽ തോമ്മാച്ചനുണ്ടായ ആനന്ദം അവാച്യമായിരുന്നു. അല്പനേരത്തേക്കു് ആ സ്ഥലം ഒരു ആനന്ദരംഗമായിട്ടു തന്നെ കഴിഞ്ഞു കൂടി.

മേരിയും മററു സ്ത്രീകളും യാത്ര പറഞ്ഞു സ്വന്തം ഗൃഹങ്ങളിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. തോമ്മാച്ചനും അവരെ അനുഗമിച്ചു. മാസങ്ങൾ അങ്ങനെ നാലഞ്ചു കഴിഞ്ഞു. അതിനിടയ്ക്കു് ഒരു ദിവസമെങ്കിലും മേരിക്കും അവളുടെ ഭർത്താവിനും ലില്ലിയുടെ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു കുഞ്ഞിനെ കാണാതിരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എപ്പോഴും കുഞ്ഞിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെയും, സ്വഭാവഗുണത്തെയും പററിത്തന്നെയായിരുന്നു മേരിയുടെ സംഭാഷണം. ഉറങ്ങുമ്പോഴും, കുഞ്ഞിന്റെ മനോഹരരൂപവും, ചേഷ്ടാവിശേഷങ്ങളും സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു് ആനന്ദിക്കുക അവൾക്കു പതിവായിത്തീർന്നു.

അങ്ങനെ കഴിയവേ ലില്ലി ജ്വരബാധയാൽ കിടപ്പിലായി. കുഞ്ഞിനെ ശുശ്രൂഷിക്കേണ്ട ഭാരം മുഴുവൻ മേരിയിലും വന്നുചേർന്നു. ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും താൽപര്യം കൂടാതെ ലില്ലിയെയും കുഞ്ഞിനെയും രക്ഷിക്കുക മാത്രമായി മേരിയുടെ കൃത്യം. സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പോകണമെന്ന ചിന്തയേ അവൾക്കു് ഉണ്ടായില്ല. "ദൈവമേ! ലില്ലിയെ വേഗത്തിൽ രോഗവിമുക്തയാക്കേണമേ! കുഞ്ഞിനെ കാത്തുകൊള്ളേണമേ! എന്നൊരു പ്രാർത്ഥന സദാ അവളിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ലില്ലിക്കു സു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ഖക്കേട്ട് കൂടുതലാണെന്നു കണ്ടാൽ അവൾ കരയും; അല്പം ഭേദമുണ്ട്, ഭയപ്പെടാനില്ല എന്നു ഡാക്ടർ പറഞ്ഞാൽ അവൾ തെല്ലൊന്നാശ്വസിക്കും. കുഞ്ഞിന്റെ കളിയും ചിരിയും കാണുമ്പോൾ അവൾ ആനന്ദിക്കും. ഇങ്ങനെ മാസം മൂന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ലില്ലിക്കു സുഖക്കേടു മാറി. അവൾ എഴുന്നേററു. അയൽപക്കത്തുള്ളവരെല്ലാം മേരിയുടെ ശുശ്രൂഷാവൈഭവത്തേയും, സ്വഭാവഗുണത്തേയുംപററി മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചു. എന്നാൽ അവയൊന്നുകൊണ്ടും മേരിക്കു ഭാവഭേദമുണ്ടായില്ല. അവൾ ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യാതിരേകത്തെയോർത്ത് അദ്ദേഹത്തെ വാഴ്ത്തി ദിവസം നയിച്ചുവന്നു.

രോഗം വിട്ടൊഴിഞ്ഞെങ്കിലും ലില്ലിക്കു ഗൃഹകൃത്യങ്ങളിലേപ്പെടുവാൻ കുറഞ്ഞത് ആറുമാസമെങ്കിലും ഇനിയും വേണം. കഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെയോർത്ത് അവളും പാപ്പച്ചനും എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ വിഷമത്തിലായി. ഒടുവിൽ അവർ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി.

ഒരു ദിവസം മേരി ഭർത്താവോടൊന്നിച്ചു കുഞ്ഞിനെ കളിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ലില്ലി പാപ്പച്ചനൊന്നിച്ച് അവരുടെ സമീപം വന്ന് പശ്ചാത്താപത്തോടെ പറഞ്ഞു. "ജ്യേഷ്ഠത്തി, അവിവേകത്താൽ വല്ല പിഴയും ഞാൻ ചെയ്തുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു ക്ഷമിച്ച് എനിക്കു മാപ്പുതരണം. ഇനി ഒരു നിമിഷംപോലും ജ്യേഷ്ഠത്തിയെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുവാൻ എനിക്കു ശക്തിയില്ല. എന്റെ അപരാധങ്ങളെല്ലാം മറന്ന് എന്നെയും എന്റെ കുഞ്ഞിനെയും അനുഗ്രഹിക്കണം."

അനുജത്തിയുടെ വിനയവും ക്ഷമാപണവും മേരിയുടെ ഹൃദയത്തെ ആർദ്രമാക്കി. ആ സാധ്വി ലില്ലിയെ ആലിംഗനംചെയ്ത് അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "വിഷാദിക്കാതിരിക്കു. അന്നും നിന്റെ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ചാണ് ഞാൻ വേറെ താമസമാക്കിയതു്. ഇന്ന് ഒരുമിച്ചുപാർക്കണമെന്നാണ് നിനക്കു മോഹമെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യാമല്ലോ. നീയും നിന്റെ കുഞ്ഞും എന്റെ സ്വന്തം തന്നെയല്ലേ. നിങ്ങളുടെ സുഖം തന്നെയാണ് എന്റെയും സുഖം. ദൈവം നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ."

സകലതും മംഗളമായി അവസാനിച്ചതു കണ്ടപ്പോൾ സഹോദരന്മാർക്കും സന്തോഷമായി. തോമ്മാച്ചൻ പാപ്പച്ചനെ മുറുകെ പുണർന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "അനിയാ ഇതിലൊന്നിലും ഇളകുന്നവനല്ല ഞാൻ. ഇനിയെങ്കിലും നീ ലോകം എന്താണെന്നറിയണേ! ഇതാണ് കുടുംബം!

HINDI SECTION

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

॥ सन्देश ॥

पहाड़ों से टकराने को,
तूफ़ानों से लड़पड़ने,
कमर कसके नौजवान तू बढ़ चल — बढ़े चल ।

गरजे बादल बरसे आग,
आँधी आये भूमि हिले,
"मारिवान्योस् कॉलिज" का तू बढ़े चल — बढ़े चल ।

"वेरितास् वोस् लिबेराबित"—
जीवन भर यह याद रहे
ज़िन्दगी तेरी बनेगी कामयाब-बढ़े चल ।

अगर मुसीबत आ पड़े तो,
आसरा इसका मत छोड़,
हो जहाँ भी तू, पर तेरा मङ्गल हो — बढ़े चल ।

" नज़रैनी "

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

विद्यार्थी और राजनीति

N. Sugathan,
Class III No. 75.

आजकल के राष्ट्रीय वातावरण में यह एक समस्या बन गया है कि विद्यार्थी और राजनीति में क्या संबन्ध है। लेकिन यह प्रश्न हल करने के पहले हमें इन बातों में ज़रा नज़र डालना है कि विद्यार्थी है कौन और राजनीति क्या चीज है ?

जब भारत गोरों के हाथों में आमग्न हो रहा था, जब उसका माँस चाटकर विदेशी यहीं पर रहते थे, जब अपनी संतान को दुःखी देखकर वह रो रहा था, प्रकाश की ओर अग्रसर होना नामुमकिन है, ऐसा सोच कर जब रहता था, तब यहाँ के वीर, शूर और

अभिमानी लोगों ने उन बेवकूफों के हाथ से भारत को बचाया। भारत ने आज़ादी पायी। उस समय यहाँ के कुछ वीर लोगों ने —आजकल के तथाकथित नेता लोग नहीं— विद्यार्थियों को चेतावनी दी कि राष्ट्रीय विप्लव में संगी होने का मतलब यह नहीं कि विद्यार्थियों को हमेशा राजनीति में हाथ डालना है।

विद्या का अर्जन जो करता है वही विद्यार्थी है। इस से ही स्पष्ट होता है कि विद्यार्थी का कर्तव्य विद्या का अर्जन करना है। लेकिन कुछ लोग यह कहने में सकुचाते हैं। वे लोग यह जानते नहीं कि किताबों से — हाँ, स्कूलों से — जो शिक्षा मिलती है वह और कहीं से न मिलेगी। हम जब विद्यार्थी हैं तब हमें इन किताबों से होकर आगे बढना है। स्कूलों से जितनी हो सके उतनी शिक्षा पानी है। कालेजों और स्कूलों में भी हम राजनीतिक बातों के बारे में पढते हैं। उसके गुण और दोष के बारे में सोचते हैं और समझते भी हैं। तब केवल स्कूलों में जाकर किताबों को पढने से कोई फायदा नहीं ऐसा कहना किस तरह की बात है? जिस प्रकार कविता में अलंकार काव्यार्थापत्ति के नाम से आता है उसी प्रकार विद्यार्थीयों के जीवन में भी काव्यार्थापत्ति कुछ लोग देखते हैं। केवल किताबों को पढ़ने से कोई फायदा नहीं।

दुनियाँ का इतिहास लेकर देखें तो देख सकते हैं कि जितने लोग नेता बन गये हैं उन सबने अपनी पढाई के बाद ही राजनीतिक बातों में हाथ डाला था। भारत के नेता हमारे महात्मा गांधी, नेहरूजी, राजेन्द्रप्रसाद इन सबों ने भी अपनी पढाई के बाद ही राजनीतिक बातों में प्रवेश किया था। राजनीतिज्ञ बनने की इच्छा से पढाई के समय में राजनैतिक बातों में हाथ डालना अच्छा नहीं।

राज्य के, सुचारू नीति के, शासन को चाहे राजनीति कह सकते हैं। राजनीति राज्यों का विज्ञान है।

आदमी समूह जीव है। वह हमेशा समूह में रहना चाहता है। जब मनुष्य समाज में रहते हैं और जब अपनी इच्छा के अनुसार करने लगते हैं तब उनकी करनियों को नियन्त्रित करने और उनके जीवन में एक प्रोग्रां बना डालने की आवश्यकता आ जाती है। ऐसा काम गवर्ण्मेन्ट करती है। जब उसी प्रकार एक समाज राजनैतिक रीति से रूपित हुआ है उसे राज्य या संस्थ कहते हैं। राजनीति उस राज्य या संस्थ का विज्ञान है।

शासन प्रणाली को उलझने की शक्ति राजनीतिज्ञों के हाथों में है। राजनीति इन बातों के बारे में पूरा प्रभाव डालती है। राज्य की आंतरिक और बाह्य बातों को भी यही राजनीति सम्भालती है। राज्य की उत्पत्ति कैसी है, शासन प्रणाली किस तरह की है, गवर्ण्मेन्टके अधिकार की सीमा कहाँ तक है, राजनीति में उस राज्य के व्यक्तियों का स्थान कितना है ये सब बातें राजनीति में आ जाती हैं। इसलिये एक सच्चा राजनीतिज्ञ बनने को इन सब बातों को ठीक रीति से पढना है।

राजनीति के बारे में सेर फ्रेडरिक पोलोक ने बताया है कि राजनीति राज्यों का विज्ञान है और राज्य की उत्पत्ति, शासन व्यवस्था आदि बातें उस में आ जाती हैं।

एक राष्ट्र में कई तरह के प्रश्न आ जाते हैं। उन सब को हल करने का भार राष्ट्र के अधिकार में है। उन सब बातों को राष्ट्रीय रूप

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY/ DIGITAL REPOSITORY

कभी कभी लोग देते हैं। तब उसे ठीक ठीक सुधारना है तो यह कच्चे नेता या राजनैतिक से नहीं हो सकता। जिसको राजनीति के बारे में पूरा ज्ञान है केवल उस से ही यह हो सकता है। ऐसा ज्ञान प्राप्त करना है तो हमें ठीक रीति से पढना है। जब हम विद्या का अर्जन करते हैं उस समय हमारा सारा समय पढाई में ही व्यतीत करना है। यही उस समय का हमारा कर्तव्य है। "जो अपना कर्तव्य करता नहीं वह मनुष्य नहीं" कर्तव्य ही मनुष्य को मनुष्य बनाता है। तब आजकल कॉलेजों में जो बात हुआ करती है वह कहाँ तक मूल्यवान है, यह इससे स्पष्ट हो जाता है। भारत की आज़ादी पाने में विद्यार्थिनियों का हाथ रहा था इसे बताकर आवश्यक और अनावश्यक बातों में भी इनकुलाब मचाना आज के कॉलेज-वालों और कॉलिजवालियों की एक आदत बन गयी है। लेकिन वास्तव में इसके पीछे और एक बात है। स्वार्थलोलुप तथाकथित नेता ही इन्हें आह्वान देते हैं। ऐसे विद्यार्थी तथा कथित नेताओं के हाथ का कठपुतली बन गये हैं! कैसी दुःख भरी बात है! मैं तुम्हें आह्वान करता हूँ भाई लोग! जो हुआ सो हुआ। लेकित आगे इस प्रकार तथाकथित नेताओं के हाथ की कठपुतली बन कर हमारे अभिमान को नष्ट न कीजियेगा।

आजकल कालेजों में जो बात होती है ज़रा देखिये। सभी आज़ादी केलिये इनकुलाब मचाते है। सबलोग कहते हैं हमें आज़ादी चाहिये। विद्यार्थी लोग भी कहते हैं और शोर मचाते हैं आज़ादी केलिये। लेकिन आज़ादी का अर्थ है क्या? वास्तव में आज़ादी का अर्थ उनको मालूम था तो वे ऐसा कहते नहीं। आज़ादी के दो भाग हैं—कर्तव्य और नियम। हम केवल नियम को ही चाहते हैं याने दूसरों का अधिकार हमारे ऊपर कायम करने का मौका बना कर देना ही हम जानते हैं। राजनीति में नियम और विद्यार्थी जीवन में कर्तव्य की प्रधानता होती है। लेकिन इसे हम समझते नहीं। राजनीति में भी कर्तव्य का स्थान नहीं, ऐसा नहीं सोचना है। लेकिन विद्यार्थियों के बारे में कहते समय नियम नहीं कर्तव्य की प्रधानता उन्हें होती है। उनका कर्तव्य है पढना। अपने माता पिताने तकलीफें झेलकर, गरीबी में, बेचैनी में, पेड भर खाये बिना, ठीक रीति से वस्त्र धारण किये बिना हमें यहीं पर क्यों भेजा है? हमारे लिये हमारे प्यारे भाई-बहिनें कितनी तकलीफें झेलती हैं। शायद उस कुटुम्ब की सभी उन्नति हम में ही देखकर उन्होंने हमें भेजा होगा। शायद हमारी पढाई की पूर्ति के बाद जब हम पैसा कमायेंगे तब पेट भर खाने की इच्छा में वे भाई बहिनें बैठी होंगी। हमारी उन्नति में सन्तोष करके तीन दिन रहकर मरने केलिये वे माता-पिता रहते होंगे। उस समय हमारा कर्तव्य क्या है ऐसा पूछने की भी ज़रूरत नहीं। हम सब जानते हैं अपना कर्तव्य। फिर भी है कुछ मूर्ख जो सब कुछ भूलकर उन माता-पिता की नसों का खून पीकर, उन भाई बहिनों की भूख तक को प्रधानता दिये बिना इनकुलाब मचानेवाले। अभिमान के साथ कह गया मैं विप्लवकारी हूँ। वास्तव में उसको कहना है कि मैं बेवकूफ हूँ। विद्यार्थी जीवन में हमारा कर्तव्य है पढना।

कभी कभी कुछ विद्यार्थी पूछते हैं—फिर, विप्लव मचाना गलत है क्या? क्या है कारण? हमारे ऊपर वे अत्यचार करें तो विप्लव मचाना है। यहीं उनका राज है। हमारे ऊपर कैसे

उनका अधिकार हो सकता है ? अगर हम मौका न दें तो हमारे ऊपर वे अधिकार करेंगे नहीं, अत्याचार करेंगे नहीं। जब हम पढे बिना कॉलेज जाते हैं तब अध्यापक को विवश होकर हमारे ऊपर अधिकार का प्रयोग करना पडता है। उसका भी मौका हम देते हैं। इन सब बातों से स्पष्ट है आजकल कॉलेज में होनेवाली बात युक्तिहीन है और विद्यार्थी को राष्ट्रीय बातों में हाथ डालने की कोई आवश्यकता नहीं है। हमारे ऊपर दूसरों का शासन कैसे आ जाता है इसे दिखाने केलिये। एक उदाहरण देखिये-- एक घर में बूढी माँ और बेटी। माँ तडके उठ नहीं सकती। तब उस बेटी का कर्तव्य है कि तडके उठकर चूल्हा जलाये। अगर वह ऐसा करेगी तो वह अपना कर्तव्य करती है ऐसा हम कहते हैं। और उसकी माता सन्तुष्ट हो जायेगी भी। लेकिन वह ऐसा करने से इनकार करती है याने अपना कर्तव्य नहीं करती है तब उस माता को विवश हो कर उसके ऊपर अधिकार चलाना पडता है। यहीं पर नियम का संचालन होता है। अब स्पष्ट हो गया होगा कि कर्तव्य क्या है और नियम क्या है और ये दोनों किस प्रकार की परिस्तिति में प्रयुक्त होते हैं।

विद्यार्थियों को राष्ट्रीय बातों में शामिल होने केलिये प्रेरणा देने वाली दूसरी एक बात है। यही है स्वार्थता। अपनी भलाई केलिये अपने लाभ केलिये काम करनेवाला कुछ राजनैतिक नेता हैं। वे विद्यार्थियों को राष्ट्रीय बातों में शामिल होने का आह्वान देते हैं और इस उपाय से अपनी जेब भरना चाहते हैं। पहले ही मैं ने कहा कि आजकल विद्यार्थी उन नेताओं के हाथ की कठपुतली बन गये हैं। वे पीछे खडे रहेंगे और विद्यार्थियों को आगे बढायेंगे। उसका परिणत फल लाठी की जो मार आती है वह इन विद्यार्थियों के सिर पर। जो गोली आती है इनके शरीर पर। वे नेता पीछे खडे रहेंगे और उनकी कुछ भी हानि न होती है। लेकिन जो लाभ होता वह उनको मिलता है। इसी प्रकार के कुत्तों के भूँकने के अनुसार नाचने केलिये हम नहीं। हमारा कर्तव्य पढना है अगर हम अपनी पढाई को छोडकर राष्ट्रीय बातों में हाथ डालने जायें तो मिट्टी के बर्तन में रखे हुए अमृत को छोडकर स्वर्ण चषक में रखे हुए कालकूट का अनुभव करने केलिये जाने के समान है। अन्यथा कुछ नहीं।

इतना कहने का तात्पर्य यह नहीं कि विद्यार्थियों का राजनीति से कोई सम्बन्ध नहीं है। आज का बालक कल का नागरिक बन जाता है और परसों का शासक। उन्हें राजनीति ठीक रीति से पढना है। कॉलेजों में जो कुछ पढाते हैं उसके अलावा कितनी किताबें मिल सकती हैं उन सब को लेकर पढना और उसी प्रकार हमारे ज्ञान को विकसित करना है। उस प्रकार पढने से हम निश्चय कर सकते हैं या चुन सकते हैं, कौन कौन बात अच्छी है और कौन कौन कार्य स्वीकार-योग्य है। आज कई तरह की शासन प्रणालियों को हम देखते हैं। कुछ लोग एक प्रणाली पर विश्वास करते हैं तो दूसरे कुछ लोग दूसरी एक प्रणाली में। एक प्रजा-तन्त्र पर विश्वास करनेवाला है तो दूसरा साम्यवादी होगा। तीसरा समाज-वादी होगा चौथा प्रगतिवादी होगा। लेकिन जिस प्रकार अपनी गलतियों को पहचानने की शक्ति हममें नहीं उसी प्रकार अगर हम पहले ही एक संप्रदाय का सदस्य बन जायें तो

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

फिर उसकी गलतियों की ओर हम अधिक ध्यान नहीं दे सकेंगे। लेकिन उसी समय दूसरी प्रणाली पर विश्वास करनेवालों की गलतियाँ देखते है और अपने गुणों को भी। ऐसी परिस्थिति में हम अच्छी बुरी बातों को पहचान न सकते। इसलिये ही गांधीजी ने बताया कि तुमें किसी का सदस्य न बनना चाहिये। गांधीजी की राय में कई तरह की प्रणालियाँ अच्छी है क्योंकि लोग सब कुछ समझ सकते हैं और अच्छी बातों को और अच्छी रीतियों को चुन सकते हैं।

कार्डिनल न्यूमान ने भी यही बताया कि विद्या का अर्जन करने का समय ही ज़िन्दगी में अच्छा समय है। उस समय याने छोटापन में मस्तिष्क का विकास होता है और सब कुछ समझने की शक्ति हम में है। उस समय किसी तरह की राष्ट्रीय बर्तों में भाग न लेना है। तब अच्छी तरह पढ़कर सब कुछ समझ लेना है।

रस्किन ने बताया है — विद्या की कमी दुनियाँ में जब तक होगी तब तक यह कूट-नीतियाँ और ब्लाकमार्केट रहेगी। अगर विद्या सम्पन्न लोग सभी बातों में, सब तरह के कार्यों में भाग लें तो राष्ट्र की उन्नति होगी। कोई भी बात निन्द्य न समझना है। शिक्षित लोग व्यवसाय में, खेतीबारी में और ऐसे दूसरे कार्यों में भाग लें। तब राष्ट्र की उन्नति होगी।

फिर, पढाई के सहाय से ही हम आजकल के अशिक्षित नेताओं को दूरकर सकते हैं। हमारे कई नेता होते हैं। एक प्रजातन्त्र सिद्धान्तों पर विश्वास करनेवाला है। दूसरा साम्यवादी है। लेकिन दोनों अशिक्षित भी होंगे। फिर क्या है उनका सिद्धान्त। ये अशिक्षित साम्यवाद और प्रजातन्त्र नाम बताकर कितने बेचारों को आपस में झगडाते हैं! एक के पीछे कुछ दूसरे पीछे और कुछ। दोनों पार्टी के लोग आपस में झगडते हैं। कोई कुछ नहीं जानता भी। ये हमें क्या लाभ पहुँचा दे सकते हैं? असेंब्ली में जाकर योंही सोते बैठेंगे और जब समाप्त हो जाय तब उठकर जायेंगे। फिर भी चुनाव के समय कितनी बडी परेशानी है! इस प्रकार के अशिक्षित नेताओं को दूर करके शिक्षित नेताओं को — जो राजनीति जानते हैं — रखने केलिये और इन अशिक्षित झगडनेवालों को बात समझाने केलिये भी शिक्षा की ज़रूरत है। इसलिए अगर हम राजनीतिज्ञ बन जाना चाहते हैं तो पढाई की आवश्यकता है। तब पढाइ को दूर करके राजनीति में भाग लेना अपने को बेवकूफ सिद्ध करने का कितना अच्छा मार्ग है!

प्रेमचन्द का साहित्य

George Mathew, M.
III U. C.
Pathanamthitta.

इस में सन्देह नहीं कि हिन्दी साहित्य के सब से बडे लोकप्रिय साहित्यकार प्रेमचन्द जी हैं। क्योंकि उन्होंने जनता के जीवन पर पहिले ही सफलता से अपनी नज़र डाली थी। वे आम जनता के बीच में पैदा हुए और पले। अन्त में उन लोगों के नेता भी बन गये। उन्होंने अपने आसपास के लोगों के जीवन की साच्चाइयों और समस्याओं को साहित्य में पेश करना अपना कर्तव्य समझा। साहित्य के द्वारा धार्मिक सामाजिक और राजनैतिक प्रतीतियों को दूर करके लोगों की सेवा करना उनकी रचनाओं का उद्देश्य रहा है। प्रेमचन्द भिन्न भिन्न वर्ग के लोगों की रीतिरिवाज़ों से परिचित थे। वे जानते थे कि भारत के सच्चे प्रतिनिधि किसान और मज़दूर हैं। उन्होंने साहित्य द्वारा उन की वकालत की। वे कभी कभी उनका सुन्दर शब्दचित्र खींच कर हमारे समाने रख देते हैं कि हम पढ पढ कर मुग्ध हो जाते हैं। प्रेमचन्द ने उन के आँसु पोंछे और उन्हें एक सुन्दर भविष्य की आशा दिलायी। वे साधारण जनता के साहित्यकार हैं। उनकी लोकप्रियता और प्रतिष्ठा का मुख्य कारण भी यही है।

समय ही सच्चे साहित्यकार को जन्म देता है। प्रेमचन्द को समय ने ही साहित्यकार बना दिया था। साहित्य और काल के सम्बन्ध में प्रेमचन्द ने ऐसा लिखा है "साहित्य अपने काल का प्रतिबिंब होता है। जो भाव और विचार लोगों के हृदयों को स्पन्दित करता है, वही साहित्य पर अपनी छाप डालता है"। उस समय की सभी समस्याओं को खुले रूप में प्रेमचन्द के उपन्यासों और कहानियों में देख सकते हैं। वे किसी की बुराइयों को छिपाते नहीं किसी की भलाइयों को कम करते भी नहीं। उन्होंने अपने समय पर नज़र डाली तो देखा कि बेचारे किसानों और गरीबों पर विपत्तियाँ पड रही हैं। आर्थिक समस्याएँ उन के जीवन-सदन की नींव को हिला रही थी। उन को पूँजीपतियों के अत्याचारों से विमुक्त करने में वे सफल हुए हैं। पददलित किसानों और मज़दूरों के जीवन में आशाओं का मशाल जलाकर वे अपनी दीपावली मना रहे हैं। विदेशी सरकार के विरुद्ध आज़ादी का झण्डा उठाये स्वतन्त्रता प्रेमी खडे हो गये। भारत की सभी जगहों में आन्दोलन फैल गया था। उन्हें रोकने केलिये सरकार ने कोशिश की। उसी वक्त प्रेमचन्दने साहित्य द्वारा जनता के हृदयों को विद्रोह के भावों से भर दिया। वास्तव में उन्होंने आन्दोलन के समय में साहित्यसृष्टि करके लोगों को आग में कूदने की हिम्मत दी। आप के साहित्य को पलायनवाद

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

छू तक नहीं गया है। कुछ इतने योग्य हैं कि विश्वसाहित्य की पहली श्रेणी में आ सकते हैं। उन में सभी मुख्य सामाजिक समस्याएँ प्रस्तुत की गयी हैं।

प्रेमचन्द एक यथार्थवादी साहित्यकार हैं। फिर भी वे आदर्शवाद की ओर झुके हुए मालूम होते हैं। उनके उपन्यास और कहानियाँ वस्तुवाद की संकुचित सीमाओं को लाँधकर आदर्शवाद की उच्चता तक पहुँची हैं। उनके लेखों में उपदेशात्मकता और आदर्शप्रियता देख सकते हैं। श्री पटनागरजी लिखते हैं — "प्रेमचन्द ने भौतिकता को स्वीकार करते हुए आध्यात्मिकता से हाथ नहीं धो लिया, वरन इन दोनों सीमाओं के बीच का मार्ग निकालने की चेष्टा की। देह के ऊपर आत्मा, तलवार के ऊपर प्रेम और पाप के ऊपर पुण्य की महत्ता स्थापित करना प्रेमचन्द का उद्देश्य है। प्रेमचन्द की रचनाओं में हम देख सकते हैं कि यदार्थवाद में आदर्शवाद भी काफी मात्रा में आ जाता है मानो सोने में खुशबू लग गयी है।

प्रेमचन्द एक समाज सुधारक हैं। समाज का सच्चा चित्रण साहित्य में उन्होंने खींच दिया है। समाज की प्रतीतियों और कुप्रथावों का वास्तविक चित्रण करने में प्रेमचन्द की लेखनी ने कमाल कर दिया है। उन्होंने ज़मीन्दारी प्रथा, वेश्यावृत्ति, चरित्रहीनता, बहु-विवाह, दहेज की प्रथा आदि सभी सामाजिक समस्याओं को साहित्य में प्रस्तुत किया। बुराइयों से भरेहुए वर्तमान समाज को जल्दी ही बदलकर एक नये समाज की प्रेरणा जनता-मध्य में लगाना उनका उद्देश्य था। प्रेमचन्द के समाजसुधारवाद में गाँधीवाद की झलक खूब दीखती है, क्योंकि वे गाँधीजी के सच्चे शिष्य थे।

समाज और जीवन की आलोचना करना साहित्यकार का कर्तव्य है। जनता की कठिनाइयों का वर्णन करने के साथ साथ लोगों को क्रियाशील होने की प्रेरणा दे, उन के कष्टों को एकदम दूर करने का मार्ग बता दे और उनको उज्वल भविष्य दिखा दें—यही साहित्यकार का कर्तव्य है। केवल जीवन की आलोचना करना ही साहित्यकार का कर्तव्य नहीं है। लेकिन उन पददलित लोगों को उपदेश देकर उनकी सेवा करना भी उनका काम समझना है। प्रेमचन्द किसानों और मज़दूरों की समस्याओं को साहित्य में प्रस्तुत करके उनकी अलोचना की है। यह बात उन्हों ने उनसे कही कि अपनी बदनसीबी पर पछताने से काम नहीं चलेगा। हिम्मत से आगे बढने का वे आदेश देते हैं। उन्होंने निराशा के अन्धेरे में पडी हुई जनता के मन में आशा के दीपक जलाये। वे जानते है कि संघर्ष के बिना कोई परिवर्तन नहीं हो सकता इसलिये पुरानी रीतियों से टकराते हैं और विजयी होते हैं। आखिर प्रेमचन्द एक सुन्दर भविष्य की कल्पना करते हैं। प्रेमचन्द की रचनाओं ने भविष्य के सुनहले सपनों को सुन्दर तथा हृदयाकर्षक बना देते हैं। इस प्रकार अनुग्रहीत लेखक अपनी रचनाओं द्वारा समाज को सुधारता है, यही है प्रेमचन्द के साहित्य की विशेषता।

चरित्रचित्रण में प्रेमचन्द ने प्रशंसनीय सफलता प्राप्त की है। वे कभी कभी ऐसे शब्द चित्र खींचकर हमारे सामने रख देते हैं

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

जिन में हम समाज के हरप्रकार के व्यक्तियों को उनकी नैसर्गिक पृष्ठभूमि पर देख सकते हैं। इसपर एक आलोचक लिखते हैं। "प्रेमचन्द ने अपने पात्रों को सजीव और व्यक्तित्वपूर्ण रचा जो कठपुतली की भाँति उपन्यासकार के हाथ के इशारे पर नहीं नाचते, लेकिन अपने व्यक्तित्व के बल पर स्वाभाविक विकास को प्राप्त करते हैं। उन के पात्र चलते फिरते परिचित से प्रतीत होते हैं"। उन के नङ्गे-भूखे किसान, दबे पिसे मज़दूर, चरित्रहीन और अत्याचारी जमींदार आदि पात्रों को अपने दैनिक जीवन में हम देख सकते हैं। मस्तिष्कवाले पात्रों को ही वे बनाते हैं। कृत्रिम पात्रों की संख्या थोडी है। प्रेमचन्द ने मनोविज्ञान का अध्ययन किया है। चरित्रचित्रण के विषय में उनकी काफी सहायता की है मनोविज्ञान ने। इस से उनका उद्देश्य यह था कि पाठक कुछ आदर्श और कुछ अच्छे भाव सीख लें। वे अपने पात्रों को हमेशा आदर्शवाद के रङ्ग में रङ्ग देते हैं। चरित्रचित्रण में एक छोटी सी त्रुटि हम देख सकते हैं। वे कुछ पात्रों को कृत्रिम अन्त देते हैं। ऐसे पात्रों को स्वाभाविक विकास प्राप्त करने नहीं देते। इसपर एक आलोचक लिखते हैं "प्रेमचन्द को जब पात्रों की आवश्यकता नहीं रहती, जब उन में रंग भरते भरते आप थक जाते हैं तब झट उनका गला घोंट डालते हैं"। इतना सब होने पर भी प्रेमचन्द के पात्र जीते-जागते, स्वाभाविक तथा उज्वल दीखते हैं। उनके पात्रों की रचना पाठकों के मन में अमर रहती है। वे हमारी आँखों के सामने हमेशा जीते-जागते रहते हैं।

प्रेमचन्द की भाषा सुन्दर और सरल है। उनकी भाषा से कभी पाठक ऊब नहीं उठते। भाषा एक सुन्दर सोता सी है। वह इधर उधर टकराती नहीं। सलिल पवित्र है। उसकी गति में कोई रुकावट नहीं, कोई दलदल नहीं। उन्होंने संस्कृत और उर्दू समान रूप से प्रयुक्त की है। इसलिए हिन्दु और मुसलमान उनका आदर सम्मान करते हैं। इसके अलावा प्रेमचन्द की भाषा में हिन्दी और उर्दू के सभी सुन्दर मुहावरों का प्रयोग हुआ है। उनकी भाषा मुहावरेदार है। इसलिये उनकी भाषा सुन्दर है। प्रेमचन्द की भाषा शुद्ध और वास्तव में हिन्दुस्तानी है।

इस प्रकार हिन्दी के सब से बडे साहित्यकार प्रेमचन्द ही है। विश्वसाहित्य की पहलीश्रेणी के साहित्यकारों के साथ उनको भी स्थान दिया जा सकता है। प्रेमचन्द की महानता हिन्दी साहित्य क्षेत्र में एक और ही है। उन्होंने आधुनिक साहित्य में भारी परिवर्तन खडा कर दिया है। आजकल हिन्दी साहित्य की जो उन्नति है उस में प्रेमचन्द का भी बडा हाथ रहा है। सचमुच उनकी साहित्य सेवा अवर्णनीय है। यद्यपि वे दुनियाँ से उड गये हैं तो भी उनका नाम अमर रहेगा।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

" गरीबों की आशायें—मिट्टी में मिल रही हैं ...."

C. RAJAMOHAN, Class I. Group I.

ललिता बडे घर की बेटी थी। उसके बापदादा धन-धान्य-सम्पन्न थे। उस छोटी सी लडकी को भी इसका घमण्ड था कि हम एक बडे घर की सन्तान हैं। ललिता का बाप एक डाक्टर साहब था—बडे ही निठुर और कंजूस मक्खीचूस।

उस बडे घर के पास एक छोटी सी झोंपडी खडी थी। उस में एक दरिद्र मज़दूर अपने बेटे के साथ रहता था। गरीब मज़दूर दिन रात काम करके अपने छोटे बच्चे श्यामू का पालन पोषण करता था। श्यामू उसकी आँखों का तारा था। वह श्यामू को ज़रा भी दुख नहीं देना चाहता था। श्यामू को अपनी माँ की गोद में बैठकर खेलने का भाग्य नहीं हुआ था। उसकी माँ उसको जन्म देने के बाद, उसी क्षण मर चुकी थी।

छोटे बच्चों को उच्च - नीच या जातिभेद का कुछ फरक नहीं है। इसलिए माँ बाप के रोकने पर भी ललिता श्यामू के साथ खेला करती थी। वे दोनों एक ही क्लास में पढते भी थे। श्यामू अत्यन्त बुद्धिमान और साथ साथ नटखट भी था। श्यामू हमेशा कुछ न कुछ कहकर ललिता की हँसी उडाता था। बिचारी रो पडतीं थी और इसके बाद श्यामू उसे सांत्वना देता था और तमाशा दिखा कर हँसाता था। एक दिन वे दोनों शाम के वक्त एक आम के पेड के नीचे खेल रहे थे। वे एक खिलौने को बच्चा बना कर स्वयं माँ और बाप बन खेल रहे थे। बीच में श्यामू ने कहा कि मैं इस बच्चे को खाना खिलाऊँगा। तब ललिता ने कहा, "नहीं, मैं खिलाऊँगी, मैं उसकी माँ हूँ न"? श्यामू बोला, "कहीं कहीं बाप भी खिलाते हैं अपने बच्चों को"। ललिता ने कहा "वह तो तुम्हारे घर में है, तुमने अपनी माँ को देखा तक नहीं"। श्यामू को क्रोध आया। ललिता को एक थप्पड मार कर वह भाग गया। श्यामू झोंपडी में बैठ कर स्वयं रोने लगा। उसने सोचा, "यदि मेरी माँ जीवित रहती तो कितना अच्छा होता? वह मुझे कितना प्यार करती होगी? मैं अभाग्य हूँ।"

ललिता की माँ इस बात पर बहुत क्रुद्ध हुई और दो चार दिन तक उसने ललिता को खेलने तक को नहीं छोड दिया। परन्तु छोटे बच्चों का मन किसी तरल पदार्थ से बना है जिससे जल पर मारे गये थपेडे के समान किसी भी बात का असर वहाँ नहीं ठहरता। एक दिन श्यामू जब उस आम के पेड के नीचे बैठकर शून्य मन से गगन की ओर देख रहा था तब ललिता ने पुकारा "श्यामू"। श्यामू ने आवाज़ पहचान ली, पर पीछे देखा तक नहीं। वह मुँह मोड कर बैठा रहा। ललिता ने वादा किया कि यदि श्यामू मारेगा तो भी वह आगे नहीं रोयेगी। आखिर श्यामू का मन भी पिघल गया। दोनों मिलकर खेलने लगे। श्यामू ने कहा "मैं जब पढकर बडा हो जाऊँगा तब एक डाक्टर

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

बनूँगा" ललिता ने कहा, " मैं भी अपने बाप के समान एक डाक्टर बनूँगी "। श्यामू बोला, "मैं तो तुम्हारे बाप के समान नहीं बनूँगा। तुम्हारे बाप रुपये की सेवा करने केलिए डाक्टर बने। मैं तो दरिद्र और दुखी जनों की सेवा करने केलिए डाक्टर बनूँगा।" ललिता को यह अच्छी न लगी। उसने कहा कि मैं बापूजी से यह कह दूँगी। श्यामू ने उत्तर दिया, "कह दो, मुझे भय नहीं। तुम्हारे बाप रुपये का पुजारी ही है"।

डाक्टर साहबने जब यह बात सुनी तब आपे से बाहर हो गये। उन्होंने उस गरीब मज़दूर को बुलवाकर बहुत बुरा भला कहा और यह धमकी भी दी कि आगे श्यामू ललिता के साथ खेलते देखेगा तो बाप बेटे दोनों को उस झोंपडी से बाहर निकाल देगा। (श्यामू और उसका बाप डाक्टर साहब की ज़मीन में रहते थे)। मज़दूर ने डाक्टर के पैर पकडे और माफी माँगी। असीम दुख के मारे मज़दूर ने श्यामू को उस दिन रात को बहुत पीटा। आखिर बाप बेटे दोनों रोने लगे।

इस बात ने श्यामू के जीवन में एक नया अध्याय खोल दिया। ललिता ने कभी नहीं सोचा था कि बात इतनी बढ जायेगी। वह श्यामू से माफी माँगना चाहती थी। लेकिन माँ बाप के डर से वह चुप रही। श्यामू की ज़िन्दगी अब बदल गयी थी। उसका स्वतः-सिद्ध उत्साह कहीं उड गया। वह हमेशा किसी विजन स्थान में बैठ कर कुछ सोचा करता था। ईश्वर ही जाने उसका विचार क्या था।

एक एक होकर कई दिन बीत गये। श्यामू "स्कूलफैनल" क्लास में पढ रहा था। ललिता भी उसी क्लास में थी। लेकिन ललिता को देखते समय श्यामू मुँह फेर कर और कहीं देखता था। ललिता के दिल में "कुछ" उमड आती थी। लेकिन वह अब एक यौवन-युक्ता सुन्दरी बन गयी थी। यह सन्देह उसे पीछे हटाया करता था कि यदि कोई उसे श्यामू के साथ बातचीत करती देखेगा तो क्या होगा?

श्यामू का बाप अपने बेटे को पढाने केलिये अपना रक्त पसीना बनाकर काम कर रहा था। वह बूढा बाप अपने दोस्तों से कहा करता था कि जब मेरा बेटा पढकर बडा हो जायगा तब मेरा सभी दुख दूर हो जायगा। जब श्यामू की परीक्षा का वक्त आया तब बेचारा मज़दूर बीमार पड गया। उस समय पढने के बदले श्यामू अपने बाप की सेवा में लगा हुआ था। किसी न किसी तरह परीक्षा खत्म होगयी।

एक दिन बूढे की बीमारी बहुत बढ गयी। श्यामू के पास एक पैसा भी नहीं था। उसने पास के डाक्टर साहब के यहाँ जाने का निश्चय किया। वह अच्छीतरह जानता था कि डाक्टर साहब नहीं आयेंगे। रात का वक्त था। श्यामू डाक्टर साहब के यहाँ गया। उसे देखते ही डाक्टर साहब का मुँह लाल होगया। श्यामू ने नम्र भाव से कहा, "मेरा बाप मर रहा है। आप ज़रा वहाँ तक आइए"। डाक्टर साहब ने रेडियो "ट्यूण" करते हुए पूछा, " फीस है "? श्यामू दङ्ग रह गया। उसको ऐसा मालूम हुआ कि उसके ऊपर बिजली गिर पडी है। ऐसा प्रतीत हुआ कि उसकी आँखों से चिंगारियाँ चारों ओर फैल रही हैं। वह कुछ कहना नहीं चाहता था। लेकिन उसके मुँह से यह बातें निकल पडीं, "आप फीस चाहते हैं — जिसने आप के खेतों में पसीना बहा बहा कर अनाज पैदा किया—जिसने अपनी सारी जिन्दगी आप को धनी बनाने केलिये खेतों की दलदल में कुर्बान

कर दी—उससे आप फीस लेना चाहते हैं। लेकिन अब वह इस दुनिया से चल बसा होगा। जब वह दुनियाँ आयगी जहाँ न गरीब है न रईस है, न मालिक है जहाँ सब एक-से हैं, तब आप को आज की इन बातों के बारे में सोचते सोचते पछताना पडेगा और आप को मालुम हो जायगा कि धन क्या है और किसका है! ज़रूर" इतना कहकर वह चला गया। डाक्टर साहब अवाक रह गया। खिडकी के पीछे से दो आँखें श्यामू को देख रहीं थी। वह और किसी की नहीं थीं, ललिता की ही थीं। वह बापूजी से श्यामू के यहाँ तक जाने की प्रार्थना करना चाहती थी। परन्तु उसको धीरज नहीं—क्या करती मज़बूर थी।

जब श्यामू झोपडी में आया तब उसका बाप ठण्डा पडा था। न जाने वह कितने समय तक रोते रहा। पास—पडोस के लोगों नै आकर दफनाने का काम अपने ऊपर ले लिया। अब श्यामू इस विस्तृत संसार में अकेला छोड दिया गया। उसका एकमात्र सहारा इस संसार के दुःखों से मुक्त होगया।

जब "स्कूल फैनल" परीक्षा का 'रिसल्ट" आया तब श्यामू पहली श्रेणी में पास हुआ था। श्यामू ने सोचा, "अब मेरा बाप होता तो..." यह सोचते ही उसकी आँखों में आँसू भर आये। श्यामू कालेज में भरती होना चाहता था। लेकिन कोई भी उसकी आर्थिक सहायता केलिए न था। एक दिन श्यामू उस गाँव से कहीं चला गया। किसी को भी इसका पता नहीं था कि श्यामू कहाँ गया।

दो तीन वर्ष बीत गये। ललिता मद्रास "मेडिकल कॉलेज" में पढ रही थी। वह बीते दिनों को बिलकुल भूल गयी थी। क्योंकि कलालय जीवन उतना आनन्दप्रद था। ललिता को "मेडिकल कॉलेज" में आये थोडे ही दिन हुए थे। एक दिन "प्राक्टिकल क्लास" में उसने एक "अटन्डर" को बुलाकर "टौवल" लाने को कहा। 'टौवल" लेकर "अटन्टर" उसके पास आया। उसने मुँह उपर उठाकर देखा। "अटन्टर" के हाथ से "टौवल" नीचे गिर पडा। ललिता की आँखों से आँसू की दो बूँदें नीचे गिर पडीं। "अटन्टर" झट से बाहर चला गया। ललिता का भरा दिल अव्यक्त रूप से कह रहा था—"श्यामू...श्या...मू!"

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

—: छात्रावास :—

S. IQBAL,
No. 174. I u. c.

आजकल लगभग सभी पाठशालाओं और कॉलिजों केलिये छात्रावास भी बने हैं। विद्यार्थी इन छात्रावासों में रहते हैं। छात्रावासों के प्राधिकारी यह चाहते हैं कि सभी विद्यार्थी छात्रावासों में ही रहकर पढें। हमारे यहाँ तो ऐसे विद्यालयों की तादाद बढती जा रही है जिनमें छात्रावास भी बने हों। छात्रावास की देख भाल करने केलिये कोई एक शख्स तैनात किया जाता है।

छात्रावासों में रहनेवाले विद्यार्थियों केलिये बहुत सी सुविधायें होती हैं। प्राधिकारी जो कायदे और कानून बनाते हैं उन पर विद्यार्थियों को चलना पडता है। यहाँ रहनेवाले विद्यार्थी समय के पाबन्द होते हैं। उनके मन में स्वाश्रय की नीयत होती है। क्योंकि यहाँ पर काम करने केलिये न नौकर है न घरवाले। इसलिये उनको अपना काम खुद करना पडता है। यहाँ रहने से उनका बदन मज़बूत बनता है और तबीयत खुश रहती है। घरवालों की आवाज़ और दूसरी घरेलू फिक्रों से जुदा रहने से यहाँ वे अच्छी तरह पढ सकते हैं।

छात्रों में यह खयाल जारी होता है कि हम एक ही घर के बिरादर हैं। उनके मन में भाईपन उग आता है। एक साथ मिल जुलकर रहने से उनके बीच में सामाजिक मेलजोल बढता है। यहाँ कई लोगों से दोस्ती कर सकते हैं जो आगे की ज़िन्दगी में फायदेमन्द बन जायगी। अच्छे अच्छे लोगों के साथ रहने की सबब आदत भी अच्छी हो जाती है। इस प्रकार देखें तो बेशक कह सकते हैं कि छात्रावास बहुत फायदेमन्द हैं।

छात्रावास की ऊपर बताई हुई भलाइयों के साथ कुछ बुराइयाँ भी होती हैं। घरवालों की तरह छात्रावास में छात्रों की देखभाल करनेवाला शायद कोई न रहेगा। घर में तो माँ-बाप की निगरानी लडकों को बुरी आदतों से बचाती रहती है। लेकिन छात्रावास की बात अलग है। यहाँ तो सुस्त और खराब लडके और सुस्त व खराब बन जाते हैं। यह भी मुमकिन है कि अच्छे लडके यहाँ आकर बुरे बन जायँ और बुरे लडके अच्छे भी बन जायँ।

छात्रावास की ज़िन्दगी कुछ ऐसे खुशनसीबों के लायक है जो अपना फ़र्ज़ जानते हों। ऐसे छात्र छात्रावासों में रहकर अपनी ज़िन्दगी को हितकारी, मनोरञ्जक और सब से बढकर अनुकरणीय बना सकते हैं। यह तो सच्ची बात है कि छात्रावास का जीवन खर्चीला है। घरकी अपेक्षा यहाँ ज़्यादा रुपया खर्च होता है। लेकिन छात्र यहाँ से जो दोस्ती जानकारी व तजुरबा हासिल कर सकते हैं उसके आगे तो रुपये की कुछ गिनती ही नहीं।

अगर विद्यार्थी, उनके माता - पिता और छात्रावास के रक्षाधिकारी एक साथ मिलकर काम करें तो छात्रावासों का जीवन फायदेमन्द हो सकता है।

हिन्दी साहित्य में गद्य का आविर्भाव तथा उसका विकास

V. T. George III. Bsc. (Botany)

कोई भी भाषा सिर्फ पद्य से नहीं बनती। गद्य भी भाषा का एक अनिवार्य भाग है ज़रूर। गद्य में पद्य से अधिक व्याकरण और विस्तर होता है। इस में ताल या लय की ज़रूरत नहीं है। गद्य में बुद्धिवाद होता है। मामूली लोग पद्य से, गद्य ही सरल रूप समझते हैं। सारे लोगों की बोलचाल की भाषा भी गद्य है। भारत में गुजराती, मराठी, सिंधि बिहारी, हिन्दी, राजस्थानी, बङ्गाली आदि भाषायें हैं। इन में हिन्दी का स्थान प्रथम है। इसके लिए खासकर एक नागरिक लिपि तथा साहित्य हैं। इस भाषा के बोलनेवालों की कुल संख्या करीब बीस करोड है, यह राष्ट्र भाषा मानी जाती है।

हिन्दी साहित्य के इतिहास पर ज़रा सोच-विचार करें तो मालूम होता है कि गद्य का विकास पुराने समय में नहीं हुआ था। जितनी पद्य की प्राचीन किताबें हम देख पाती हैं उतनी गद्य की नही। कबीरदास, सूरदास, तुलसीदास आदि महान कवियों तथा सन्तों के जमाने में हिन्दी गद्य का विकास तो नहीं हुआ था।

यह कहना अनुचित नहीं है कि गद्य का आविर्भाव राजा शिवप्रसादसिंह के काल में हुआ था। उन्होंने कई गद्य की किताबें लिखी थीं। उपन्यास लिखने में वे सिद्धहस्त थे। उनकी गद्य रचना में हम भाषा की रोचकता व शब्द का सौन्दर्य देख पाते हैं। वे सरल हिन्दी का प्रयोग ही करते थे। उस समय में ही हिन्दी साहित्य में नाटक ने अपना स्थान लिया था। लक्ष्मणसिंह ने शकुन्तला, नामक एक नाटक की रचना की थी। राजा शिवप्रसाद हिन्दी साहित्य के खासकर गद्य के विकास केलिए भरसक कोशिश की थी। पश्चाव में स्वामि दयानन्द भी हिन्दी साहित्य के विकास केलिए दौड धूप करते थे।

हिन्दी साहित्य के विकास के लिए अंग्रेज़ों ने भी अपना भाग लिया था। अपना अधिकार यहाँ कायम करना, तथा ईसाई धर्म का प्रचार यहाँ करना ही उनका उद्देश्य था। उन्होंने अंग्रेज़ी की तरह हिन्दी भी स्कूलों में पढाने का इन्तज़ाम कर दिया था। उस समय अंग्रेज़ी, हिन्दी तथा उर्दू जाननेवालों को ही सरकारी नौकरी मिलती थी। उन्होंने इंजील (Bible) का अनुवाद हिन्दी में कर दिया था। वे मुक्त रूप से यहाँ के लोगों को किताबें देते थे। इसलिए अकसर सारे लोग इन्हें पढ लेते थे। उन्होंने मत संबन्धी और भी किताबें भी छापकर अपने धर्म का प्रचार किया। कुछ अंग्रेज़ महाशयों ने भी खुद हिन्दी पढकर उसका प्रचार भी किया था। उनमें फेडरिक फिन्कन्ट (Fadaric Fincand) का नाम सब से प्रथम है। दिली रूप से वे भारत को प्यार करते थे। उन्होंने बालदीपक तथा विक्टोरिया चरित नामक किताबें लिखकर हिन्दी साहित्य के सुपुर्द कर दीं। यों अंग्रेज़ों के राज काल से हिन्दी साहित्य का, खासकर गद्य का विकास हुआ था।

जब अंग्रेज़ लोग ईसाई धर्म का प्रचार यहाँ करते रहते थे तब हिन्दुओं में भी बहुत बडा परिवर्तन हुआ। भारत में पैगम्बरी मत का प्रचार वे न देख सकते थे। रामानन्द तथा दयानन्द आदि सन्त लोग आगे बढे। उन्होंने हिन्दुओं को जागृत कराने का यत्न किया था। अद्वैतवाद तथा हठयोगियों के साधनात्मक रहस्यवाद के ज़रिये हिन्दी साहित्य में गद्य का विकास होता था। बङ्गाल में ब्रह्मसमाज की स्थापना भी हुई। उस समाज की ओर से हिन्दु जमे की कई किताबों का प्रचार होता रहता था। उनकी किताबें देश के कोने कोने में पहुँच जाती थीं।

आधुनिक गद्य साहित्य के विकास के तीन काल होते हैं। प्रथम उत्थान सां १९२५-१९५०. प्रतापनारायण मिश्र ने गद्य में समाजवाद, देशवाद, राजनीति आदि विषय के सम्बन्ध में कई नाटक लिखे थे। उस समय अंग्रेज़ी ढङ्ग के उपन्यास भी लिखे जाते थे। लाला कीर्तिक प्रसाद ने भी गद्य के विकास के ज़रिये अपना नाम कायम कर दिया था। बदरीनारायण चौधरी अनूठे ढङ्ग से नाटक लिखते थे।

दूसरा उत्थान सां १९५०-'७५. भारतेन्दु हरिचन्द्र हिन्दी गद्य के विकास के क्षेत्र के अमूल्य रत्न है। उन्होंने कई बङ्गली किताबों का अनुवाद भी किया था। उनके समय में ही निबन्ध तथा समालोचना का प्रारम्भ हुआ था। उन्होंने भारत दुर्दशा नामक एक अच्छा नाटक लिखा था। बालकृष्ण भट्ट के समय में राजनीतिक, दार्शनिक तथा सामाजिक किताबें भी लिखी जाती थीं। महावीरप्रसाद ने समालोचना की नींव डाली थी। द्वितीय उत्थान में ही नाटक, कहानियाँ, समालोचना, निबन्ध आदि का विकास ठीक रूप से हुआ था। विस्तृत रूप से भाषा का विकास होने लगा था। अंग्रेज़ी के षेकिस्पियर (Shakespeare) के नाटक का अनुवाद भी होने लगा था। बङ्गाल तथा संस्कृत की किताबों के अनुवाद ने हिन्दी साहित्य में अपना स्थान लिया था।

हिन्दी साहित्य में गद्य का तीसरा उत्थान या वर्तमानगति सां १९५०...से है। इस समय में उपन्यास तथा कहानी का बहुत बडा प्रचार हुआ है। हिन्दी में अंग्रेज़ी न जाननेवाले लोग भी उसका प्रयोग करते थे। यूरोप में पूँजीपति लोग गरीबों का रक्त चूसकर अपने आप पुष्ट हो जाते थे। यूरोप के उथलपुथल के परिणाम ने यहाँ भी अपना असर डाला था। यहाँ के लोग भी नयी विचार-धारा की किताबें लिखने लगे। ऐतिहासिक नाटक लिखने में जयशङ्करप्रसाद सफ़ल हो गये थे। वे समस्या नाटक भी लिखते थे। जैनेन्द्र के सामाजिक उपन्यासों से राष्ट्रीयभावना जागृत हुई थी। श्री भगवतीचरणवर्मा उपन्यास तथा नाटक के रङ्ग मञ्च पर आ खडे हुए। श्री प्रेमचन्दजी कई उपन्यास तथा कहानियाँ लिखने लगे। सामान्यजनों के प्रति उनका प्रेम बहुत बडा था। भगवती चरणवर्मा तथा उदयशङ्कर भट्ट आदि लोग एकांकी नाटक लिखने में सफल अवश्य हुए थे। कविता के क्षेत्र में मैथिलीशरणगुप्त, माखनलाल चतुर्वेदी विश्वम्भरनाथ शर्मा आदि लोग बिजली की तरह चमकने लगे। आधुनिक काल में समालोचना का विकास दिन ब दिन होता ही रहता है। जीवनी तथा पत्र पत्रिकायें लिखने में अब लेखकों की रुचि बहुत बडी है। आजकल के प्रगतिवादी लेखकों के ज़रिये भी हिन्दी साहित्य में गद्य का विकास होता ही रहता है। आज हिन्दी के कई अखबार एवं मासिक पत्रिकायें हैं। उनके ज़रिये हिन्दी में गद्य का विकास ज़रूर होता ही रहता है। हम प्रतीक्षा करें कि गद्य का जितना विकास अब होता है, उससे भी अधिक विकास भावि में हो जाय।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

समाज-सेवा

K. M. John,
II U. C.

समाज का संगठन करना और उसकी हालत अच्छा करना आदि सबसे प्रधान सेवा है। जो कुछ हम कर सकते हैं वही सेवा है। उसमें सहायता तथा अनुकम्पा का भी स्थान कम नहीं। औरों की सहायता करने से मनुष्य का जीवन सच्चा जीवन बन जाता है। दुनियां के सभी धर्मों ने इस सेवा को बडा महत्व दिया है। हम अपनी पुस्तकों में भी पढ़ते हैं कि दुनियां के बडे बडे लोग सामूह्य सेवन से अपना जीवन धन्य करते थे। पीछे आनेवाले लोगों को आदर्श लोगों ने एक नमूना रख दिया है। कुछ देश में इसका बडा महत्व होता है। दुनियाँ के धर्म भी इस बात की स्पष्टता करते हैं। हिन्दु तथा ईसाई धर्मों में हम इस बात का प्रमुख सन्देश देख सकते हैं। इस प्रकार धर्म-ग्रन्थों में से ही हमें इसका सन्देश मिल सकता है।

समाज तो कुछ व्यक्तियों का समूह है। मनुष्य उस समाज से और समाज मनुष्य से रह सकते हैं। हर एक व्यक्ति के जीवन के विकास केलिये सामूह्य सेवा एक अच्छा स्थान प्राप्त कर लेती है। देश की उन्नति इस बात में हैं। एक राष्ट्र समाज सेवा के बिना उन्नति न प्राप्त कर सकता है। जब तक एक राज्य इस विषय में पीछे रहता है तब तक अपना नाश ही वह ला सकता है। एक व्यक्ति अकेले अपने राज्य केलिये बहुत कुछ न कर सकेगा। किंतु एक समाज इससे अलग है। वह राज्य की भलाई अलग रूप से कर सकता है। इसके-लिये सरकार को उसकी उन्नति करना है। लोग तो समाज में होनेवाली अच्छी अच्छी बातों को प्रायः भूल जाते हैं। किंतु एक महान व्यक्ति का, जो इस बात में जागृत रहता है, जन्म होता है तो लोग उससे इसका मूल्य समझते हैं और आगे से इस सेवा में रुचि रखते हैं। इस बात की स्पष्टता हमें इतिहास पढ़ने से मिलती हैं। अपने राज्य में इस प्रकार के अनेक नर-रत्नों का इतिहास हम देख सकते हैं। भारत के कई महान लोग अपनी मृत्यु तक समाज की सेवा में लगे रहे थे। आज के ज़माने में भी हम महात्मा-गाँधी जैसे लोगों को देख सकते हैं जो अपने प्राण को छोडकर भी समाज की सुधार तथा भलाई करते थे। उनकी अत्यन्त शक्ति ने भारत को चेतना दी है। सामूह्य सेवन में जिन जिन बातों का अनुभव उन्होंने हमें दिखलाया है वे आज भी दुनियां के सभी लोगों के मन में अमर रहेंगे।

समाज सेवा के कई रूप होते हैं। इसका क्षेत्र गाँव से राष्ट्र तक फैला है। देश के कई प्रकार के आन्दोलनों में लोगों का ध्यान खींचकर उनके मन में ज्ञान का अनुभव बोना चाहिये। लोगों का आपस में जो झगडा होता है उसका उन्मूलन करने लायक है यह सेवा। इसकी कई प्रकार की भलाइयाँ होती हैं। लोगों की अज्ञता को दूर कर सकते हैं, आपस में शान्ति फैला सकते हैं, गरीबों की सहायता कर सकते हैं रोगियों की इलाज़ कर सकते

हैं। इस प्रकार कई प्रकार से लोगों का फ़ायदा इससे हो सकता है। एक व्यक्ति की सेवा औरों के मन में सेवा का बीजारोपण करने लायक हो जाती है। समाज-सेवा करना सभी लोगों का कर्तव्य होना चाहिये। धनी लोग गरीबों की मदद कर सकते हैं, मज़बूत लोग दुर्बलों की सहायता कर सकते हैं, शिक्षित लोग अशिक्षितों की अज्ञता को दूर कर सकते हैं, सैनिक लोग राज्य की आपत्ती से रक्षा कर सकते हैं, हम अपने कार्य खुद कर सकते हैं और ये सब हो सकते हैं समाज-सेवा के आधार पर। स्वार्थता की चिंता को दूर करना ही समाज की एक महनीय सेवा है।

भारतीय धर्मों का आदर्श ही समाज-सेवा है। किंतु लोगों के बीच में से कई सालों की पराधीनता से इसका ख्याल ही उठ गया है। पर आज-कल तो राज्य के कुछ कुछ क्षेत्रों में इसका प्रयोग होता है। फ़िर भी लोग उसका काफी उपयोग न करते। मगर स्वतन्त्र-भारत में समाज-सेवा की आवश्यकता बहुत बढ़ी है। कुछ लोग अपनेलिये ही काम करके गुम हो जाते हैं। इस समाज-सेवा को काम में लाने केलिये ही स्काऊटिंग, रेड-क्रास, बालसभा आदि का निर्माण हुआ है। फ़िर भी ये समितियाँ इसकी पूर्ति करने केलिए प्रयत्नशील न दीख पडती हैं। चाहे कोई व्यक्ति हो, चाहे कोई समिति या संस्था हो, वे सब को अपनी मृत्यू तक समाज सेवा करनी चाहिये। इस प्रकार गरीब लोगों की उन्नति कर सकते हैं, अनाथ लोगों की मदद कर सकते हैं, अज्ञ लोगों की अज्ञता को दूर कर सकते हैं, संकुचित दिल रखनेवालों का विकास कर सकते हैं, लोगों के अन्धविश्वासों का उन्मूलन कर सकते हैं तथा उच्च-नीचत्व का उच्चाटन भी कर सकते हैं। किंतु ये सब भलाई करने का बोझ हमारे ऊपर पडा हुअ है। सेवा तथा सुधार का मैदान हमारे सामने फैल गया है। इसलिए समाज-सेवा तथा समाज सुधार की एक नव-चेतना हमारे मन में होने की जरूरत बहुत है। इस कावश्यकता को समझकर हमें अपना कर्तव्य करना चाहिये।

भारत के कुछ कुछ प्रदेशों में यह बात चली है, जैसे उत्तर प्रदेश आदि राज्य। वहाँ इस सेवा की विविध प्रकार की उद्‌बुद्धता जनता के दिल पर जागृत की गयी है। लोगों ने इस तरह की सेवा की आवश्यकता तथा ज्ञान समझा है। स्कूलों तथा उसकी जैसी संख्याओं में शिक्षित लोग इस बात पर ध्यान रखते हैं। समाज-सेवा का अध्ययन भी करने के वास्ते कुछ ऐसी संस्थायें वहां आज बनी हैं। हमारे राज्य के लोग कुछ शिक्षा पाने पर बडे समर्थ समझने लगते हैं। मगर यह गलत है। परिश्रम ही उनके मन से अलग होता हैं और अपने सुख की खोज करके वे पागल हो जाते हैं। इसके भूल जाने का समय तो बहुत हुआ है। हर एक व्यक्ति को दूसरों के सुख का अन्वेषण करना चाहिये। राज्य की अलग अलग संस्थाओं में समाज-सेवा को जागृति देने का अध्ययन भी होना है। इस योजना को कार्यान्वित करने का अधिकाधिक प्रयत्न सरकार को करना चाहिये।

भारत में गान्धीजी, राजेन्द्र प्रसाद, पण्डित-जवाहरलाल नेहरूजी आदि बडे बडे नेताओं ने समाज-सेवा का उत्तम दृष्टांत हमारे सामने रख दिया है। उनके जीवन सफ़ल होने का प्रधान कारण यह समाज सेवा है। उनके जीवन का लक्ष्य हीसमाज-सेवा तथा समाज-सुधार था। उनके प्रयत्न के कारण बहुत लोग इस सेवा में प्रवृत्त होते हैं। दलित-पीडितों का उद्धार ही गांधी जी के जीवन का एक महत्व था। वे बहुत दूर चलकर भी गरीबों की सहायता बिना कुछ प्रतिफ़ल के करते थे। अपनी मृत्यु तक वे

गुप्तजी की यशोधरा

(Keezhperoor Venugopalan Nair)
I Class.

यशोधरा श्री मैथिली शरण गुप्तजी की हैं। यह न तो खण्ड काव्य है न महाकाव्य। समाज के अङ्गों ने भारतीय नारी जीवन की जो उपेक्षा की है उसको दिखाना इस काव्य का प्रमुख उद्देश्य है। मुक्ति पाने के हेतु सिद्धार्थ का राजपाट छोडकर चले जाने की घटना से लेकर सिद्धिलाभ करके लौट आने तक की कथा इसमें है।

इस ग्रन्थ में शीर्षक कथा के प्रमुख व्यक्ति के नाम पर दिया गया है। यह मैथिली का नयापन है। मङ्गलाचरण में अपने इष्टदेव राम की वन्दना के बाद कवि ने बुद्धजी से भक्ति मांगी है। कवि की इच्छा ऐसी प्रतीत होती है कि सत्य तथा अहिंसा के सिद्धान्त पर हम अपना उत्सर्ग कर सकें। कवि मुक्ति के अभिलाषी नहीं; वे परम्परागत रूढीपर न चल कर युग की आवश्यकता और गांधीवाद पर आधारित रहे।

यशोधरा द्वारा कवि ने संसार को अनेक सन्देश दिये हैं। आत्म संयम, आदर्शपालन, त्याग, गृहस्थ-जीवन की महत्ता आदि समस्याओं के गहरे विशेषण करके कवि ने इसकी रोचकता बढाई है। एक पुत्र को सुयोग्य बनाने में माता का कितना हाथ होता है यह बात किताब से साफ़ ज़ाहिर होती है।

पीडितों की मदद करने में मग्न थे। राजेन्द्र-प्रसाद ने अपने विद्यार्थी जीवन में ही बाढ़-पीडितों की सेवा की थी। समाज-सेवा में लगे रहने के कारण वे आजकल इस उच्च पद पर सुशोभित हैं। पण्डित नेहरू जी का जीवन इसकेलिये ही बना है। विविध मार्गों से वे आज भी सामूह्य सेवा करते हैं और इसीलिए उनका जीवन धन्य हो जाता है। भारत के लोग ही नहीं प्रत्युत विलायत के बडे बडे नेता भी अपना जीवन समाज-सेव के काम केलिये खच करते हैं।

राष्ट्र के नेता ही नहीं बलिक धार्मिक नेताओं का जीवन भी इस बात को स्पष्ट करता है। ईसा, बुद्ध, श्री कृष्ण आदि महात्मा अपने जीवन का एक बडा भाग समाज-सुधार केलिये खर्च करते थे। इसलिये हमें अपने अपने राज्य में इस विषय पर एक बडा स्थान प्राप्त करने का प्रयत्न करना चाहिये। हमारा मन इस पर उत्सुक रहे। हमारा जीवन इस पर धन्य हो जावे।

इस प्रकार समाज-सेवा करने से लाभ और करने की ज़रूरत तथा करने का मार्ग भी हम देख सकते हैं। देश से अज्ञता, अन्धविश्वास, कुटिल नीति, बीमारी, निर्धनता, नाखुशी, आलस्य, कलह, सभी प्रकार के प्रमाद का उच्चाटन हम देश सेवा करने से ही कर सकते हैं। जब लोग स्वार्थरहित होकर, अपने समाज केलिये, अपने देश केलिये सर्वस्व न्योछावर कर के सेवा करते हैं तभी उनका जीवन मानवीय हो जाता है, धन्य हो जाता है और राज्य अच्छा बन जाता है।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"यशोधरा" की भाषा व शैली सर्वथा आदर्श है। सरलता और मधुरता गुप्तजी की भाषा के गुण हैं। उनकी भाषा शक्तिशाली तथा प्रभावोत्पादक है। शब्दों के समुचित प्रयोग में उन्हें आशातीत सफलता मिली है। यशोधरा के शब्द प्रयोग सुबोध हैं। संस्कृतशब्दों की भरमार हैं। विदेशी शब्दों का प्रयोग बिलकुल नहीं है।

प्रत्येक काव्य में किसी न किसी रसकी प्रधानता बनी रहती है। "यशोधरा" में यद्यपि शान्त, करुण, वात्सल्य तथा विप्रलम्भ शृङ्गार रस विद्यमान हैं तथापि शान्त रस ही प्रधान है। शैली में कवि स्वतन्त्र रहे।

कवि ने नवीन तथा प्राचीन शैली का सम्मिश्रण किया है। प्राचीन शैली को नवीनता में आच्छादित किया है। विरह दशा की प्रायः सभी अवस्थाओं का सरस वर्णन ग्रन्थ में मिलता है। यशोधरा में विरहवर्णन बहुत सजीव हुआ। यशोधरा की दशा पाठक को रुलाये बिना नहीं रहती। एकांत में गौतम की स्मृति में रोना और राहुल के सामने हँसना यशोधरा का दैनिक कार्यक्रम है। राहुल के हठ करने पर वह रोदन गान ही गा सकती है। यशोधरा के वर्णनों में हमें गुप्तजी की मौलिकता के दर्शन होते हैं। संक्षेप में इस में सभी साहित्यिक विशेषताएँ पा सकते हैं। भाषा भाव, शैली, कला आदि सब की दृष्टि से यह ग्रन्थ बहुत ऊँचा है। प्रायोगिक कथा को नवीन परिधानों से परिवेष्टित वरके कवि ने हमारे सामने रखा है। यह हिन्दी भाषा के लिए एक अपूर्व देन हैं।

कौडुम्बिक चित्र खींचकर उसमें उत्तरदायीत्व को भली भाँति समझाना "यशोधरा" की सब से बडी विशेषता है। गांधीवाद के प्रमुख ज्वलंत सिद्धान्तों का विशद स्पष्टीकरण उसकी दूसरी विशेषता है।

यशोधरा के कथोपकथन अत्यन्त सुन्दर बन पडे हैं। उस में स्वाभाविकता, रोचकता तथा सजीवता है। कथोपकथन दृश्यचित्रण और स्वगत कथन के द्वारा कथानक पूरा कराया गया है। इसमें घटनाओं की कमी अवश्य रहती है। दृश्यवर्णन खरे उतरे हैं। चरित्र चित्रण करने में गुप्त जी की कलम अनोखी हुई है। किताब में एक गद्य भाग दिया गया है जिससे गद्यकाव्य का अनन्द पाठकों को मिलता ही है। कहीं कहीं नाटकीयता का चित्र हम देख सकते हैं।

महान कवि अलकार के पीछे नहीं दौडते। अलंकार स्वयम् उनके पीछे आते हैं। स्वाभाविक रूप से जो अलंकार आये हैं उन्हीं के दर्शन हम इस काव्य में कर सकते हैं। इस में अनुप्रास आदि अलंकार यत्र तत्र मिलते हैं जिस ने भावों का बलिदान नहीं किया है।

इस प्रकार हम देखते हैं कि प्रबन्ध काव्य में जिन तत्वों की आवश्यकता होती है अर्थात् कथानक, चरित्रचित्रण, दृश्य वर्णन, कथोपकथन, नाटकीयता, रस आदि, उन सभी का समावेश इसमें है किन्तू यह सब होते हुए भी "यशोधरा" प्रबन्ध काव्य नहीं है। यह मिश्रित है। इसे नाटक गीत कह सकते हैं। यह गीत काव्य भी है, गद्यकाव्य भी है, चंपू काव्य भी है और गद्यकाव्य भी। प्रबन्धकाव्य न होते हुए भी इस में प्रबन्ध काव्य का रस आनन्द मिलता है और खण्डकाव्य का भी। नाटक न होते हुए भी इस में नाटकीयता का रस आता है। वास्तव में इस में सब कुछ है।

गुप्तजी की यशोधरा

(Keezhperoor Venugopalan Nair)
I Class.

यशोधरा श्री मैथिली शरण गुप्तजी की हैं। यह न तो खण्ड काव्य है न महाकाव्य। समाज के अङ्गों ने भारतीय नारी जीवन की जो उपेक्षा की है उसको दिखाना इस काव्य का प्रमुख उद्देश्य है। मुक्ति पाने के हेतु सिद्धार्थ का राजपाट छोडकर चले जाने की घटना से लेकर सिद्धिलाभ करके लौट आने तक की कथा इसमें है।

इस ग्रन्थ में शीर्षक कथा के प्रमुख व्यक्ति के नाम पर दिया गया है। यह मैथिली का नयापन है। मङ्गलाचरण में अपने इष्टदेव राम की वन्दना के बाद कवि ने बुद्धजी से भक्ति मांगी है। कवि की इच्छा ऐसी प्रतीत होती है कि सत्य तथा अहिंसा के सिद्धान्त पर हम अपना उत्सर्ग कर सकें। कवि मुक्ति के अभिलाषी नहीं; वे परम्परागत रूढीपर न चल कर युग की आवश्यकता और गांधीवाद पर आधारित रहे।

यशोधरा द्वारा कवि ने संसार को अनेक सन्देश दिये हैं। आत्म संयम, आदर्शपालन, त्याग, गृहस्थ-जीवन की महत्ता आदि समस्याओं के गहरे विशेषण करके कवि ने इसकी रोचकता बढाई है। एक पुत्र को सुयोग्य बनाने में माता का कितना हाथ होता है यह बात किताब से साफ़ ज़ाहिर होती है।

पीडतों की मदद करने में मग्न थे। राजेन्द्र-प्रसाद ने अपने विद्यार्थी जीवन में ही बाढ़-पीडितों की सेवा की थी। समाज-सेवा में लगे रहने के कारण वे आजकल इस उच्च पद पर सुशोभित हैं। पण्डित नेहरू जी का जीवन इसकेलिये ही बना है। विविध मार्गों से वे आज भी सामूह्य सेवा करते हैं और इसीलिए उनका जीवन धन्य हो जाता है। भारत के लोग ही नहीं प्रत्युत विलायत के बडे बडे नेता भी अपना जीवन समाज-सेव के काम केलिये खर्च करते हैं।

राष्ट्र के नेता ही नहीं बलिक धार्मिक नेताओं का जीवन भी इस बात को स्पष्ट करता है। ईसा, बुद्ध, श्री कृष्ण आदि महात्मा अपने जीवन का एक बडा भाग समाज-सुधार केलिये खर्च करते थे। इसलिये हमें अपने अपने राज्य में इस विषय पर एक बडा स्थान प्राप्त करने का प्रयत्न करना चाहिये। हमारा मन इस पर उत्सुक रहे। हमारा जीवन इस पर धन्य हो जावे।

इस प्रकार समाज-सेवा करने से लाभ और करने की ज़रूरत तथा करने का मार्ग भी हम देख सकते हैं। देश से अज्ञता, अन्धविश्वास, कुटिल नीति, बीमारी, निर्धनता, नाखुशी, आलस्य, कलह, सभी प्रकार के प्रमाद का उच्चाटन हम देश सेवा करने से ही कर सकते हैं। जब लोग स्वार्थरहित होकर, अपने समाज केलिये, अपने देश केलिये सर्वस्व न्योछावर कर के सेवा करते हैं तभी उनका जीवन मानवीय हो जाता है, धन्य हो जाता है और राज्य अच्छा बन जाता है।

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

"यशोधरा" की भाषा व शैली सर्वथा आदर्श है। सरलता और मधुरता गुप्तजी की भाषा के गुण हैं। उनकी भाषा शक्तिशाली तथा प्रभावोत्पादक है। शब्दों के समुचित प्रयोग में उन्हें आशातीत सफलता मिली है। यशोधरा के शब्द प्रयोग सुबोध हैं। संस्कृतशब्दों की भरमार हैं। विदेशी शब्दों का प्रयोग बिलकुल नहीं है।

प्रत्येक काव्य में किसी न किसी रसकी प्रधानता बनी रहती है। "यशोधरा" में यद्यपि शान्त, करुण, वात्सल्य तथा विप्रलम्भ शृङ्गार रस विद्यमान हैं तथापि शान्त रस ही प्रधान है। शैली में कवि स्वतन्त्र रहे।

कवि ने नवीन तथा प्राचीन शैली का सम्मिश्रण किया है। प्राचीन शैली को नवीनता में आच्छादित किया है। विरह दशा की प्रायः सभी अवस्थाओं का सरस वर्णन ग्रन्थ में मिलता है। यशोधरा में विरहवर्णन बहुत सजीव हुआ। यशोधरा की दशा पाठक को रुलाये बिना नहीं रहती। एकांत में गौतम की स्मृति में रोना और राहुल के सामने हँसना यशोधरा का दैनिक कार्यक्रम है। राहुल के हठ करने पर वह रोदन गान ही गा सकती है। यशोधरा के वर्णनों में हमें गुप्तजी की मौलिकता के दर्शन होते हैं। संक्षेप में इस में सभी साहित्यिक विशेषताएँ पा सकते हैं। भाषा भाव, शैली, कला आदि सब की दृष्टि से यह ग्रन्थ बहुत ऊँचा है। प्रायोगिक कथा को नवीन परिधानों से परिवेष्टित वरके कवि ने हमारे सामने रखा है। यह हिन्दी भाषा के लिए एक अपूर्व देन हैं।

कौडुम्बिक चित्र खींचकर उसमें उत्तरदायीत्व को भली भाँति समझाना "यशोधरा" की सब से बडी विशेषता है। गांधीवाद के प्रमुख ज्वलंत सिद्धान्तों का विशद स्पष्टीकरण उसकी दूसरी विशेषता है।

यशोधरा के कथोपकथन अत्यन्त सुन्दर बन पडे हैं। उस में स्वाभाविकता, रोचकता तथा सजीवता है। कथोपकथन दृश्यचित्रण और स्वगत कथन के द्वारा कथानक पूरा कराया गया है। इसमें घटनाओं की कमी अवश्य रहती है। दृश्यवर्णन खरे उतरे हैं। चरित्र चित्रण करने में गुप्त जी की कलम अनोखी हुई है। किताब में एक गद्य भाग दिया गया है जिससे गद्यकाव्य का अनन्द पाठकों को मिलता ही है। कहीं कहीं नाटकीयता का चित्र हम देख सकते हैं।

महान कवि अलकार के पीछे नहीं दौडते। अलंकार स्वयम् उनके पीछे आते हैं। स्वाभाविक रूप से जो अलंकार आये हैं उन्हीं के दर्शन हम इस काव्य में कर सकते हैं। इस में अनुप्रास आदि अलंकार यत्र तत्र मिलते हैं जिस ने भावों का बलिदान नहीं किया है।

इस प्रकार हम देखते हैं कि प्रबन्ध काव्य में जिन तत्वों की आवश्यकता होती है अर्थात् कथानक, चरित्रचित्रण, दृश्य वर्णन, कथोपकथन, नाटकीयता, रस आदि, उन सभी का समावेश इसमें है किन्तु यह सब होते हुए भी 'यशोधरा' प्रबन्ध काव्य नहीं है। यह मिश्रित है। इसे नाटक गीत कह सकते हैं। यह गीत काव्य भी है, गद्यकाव्य भी है, चंपू काव्य भी है और गद्यकाव्य भी। प्रबन्धकाव्य न होते हुए भी इस में प्रबन्ध काव्य का रस आनन्द मिलता है और खण्डकाव्य का भी। नाटक न होते हुए भी इस में नाटकीयता का रस आता है। वास्तव में इस में सब कुछ है।

गुप्तजी की यशोधरा

(Keezhperoor Venugopalan Nair)
I Class.

यशोधरा श्री मैथिली शरण गुप्तजी की हैं। यह न तो खण्ड काव्य है न महाकाव्य। समाज के अङ्गों ने भारतीय नारी जीवन की जो उपेक्षा की है उसको दिखाना इस काव्य का प्रमुख उद्देश्य है। मुक्ति पाने के हेतु सिद्धार्थ का राजपाट छोडकर चले चाने की घटना से लेकर सिद्धिलाभ करके लौट आने तक की कथा इसमें है।

इस ग्रन्थ में शीर्षक कथा के प्रमुख व्यक्ति के नाम पर दिया गया है। यह मैथिली का नयापन है। मङ्गलाचरण में अपने इष्टदेव राम की वन्दना के बाद कवि ने बुद्धजी से भक्ति मांगी है। कवि की इच्छा ऐसी प्रतीत होती है कि सत्य तथा अहिंसा के सिद्धान्त पर हम अपना उत्सर्ग कर सकें। कवि मुक्ति के अभिलाषी नहीं; वे परम्परागत रूढीपर न चल कर युग की आवश्यकता और गांधीवाद पर आधारित रहे।

यशोधरा द्वारा कवि ने संसार को अनेक सन्देश दिये हैं। आत्म संयम, आदर्शपालन, त्याग, गृहस्थ-जीवन की महत्ता आदि समस्याओं के गहरे विशेषण करके कवि ने इसकी रोचकता बढाई है। एक पुत्र को सुयोग्य बनाने में माता का कितना हाथ होता है यह बात किताब से साफ़ ज़ाहिर होती है।

पीडितों की मदद करने में मग्न थे। राजेन्द्रप्रसाद ने अपने विद्यार्थी जीवन में ही बाढ़-पीडितों की सेवा की थी। समाज-सेवा में लगे रहने के कारण वे आजकल इस उच्च पद पर सुशोभित हैं। पण्डित नेहरू जी का जीवन इसकेलिये ही बना है। विविध मार्गों से वे आज भी सामूह्य सेवा करते हैं और इसीलिए उनका जीवन धन्य हो जाता है। भारत के लोग ही नहीं प्रत्युन विलायत के वडे वडे नेता भी अपना जीवन समाज-सेव के काम केलिये खच करते हैं।

राष्ट्र के नेता ही नहीं बलिक धार्मिक नेताओं का जीवन भी इस बात को स्पष्ट करता है। इसा, बुद्ध, श्री कृष्ण आदि महात्मा अपने जीवन का एक बडा भाग समाज-सुधार केलिये खर्च करते थे। इसलिये हमें अपने अपने राज्य में इस विषय पर एक बडा स्थान प्राप्त करने का प्रयत्न करना चाहिये। हमारा मन इस पर उत्सुक रहे। हमारा जीवन इस पर धन्य हो जावे।

इस प्रकार समाज-सेवा करने से लाभ और करने की ज़रूरत तथा करने का मार्ग भी हम देख सकते हैं। देश से अज्ञता, अन्धविश्वास, कुटिल नीति, बीमारी, निर्धनता, नाखुशी, आलस्य, कलह, सभी प्रकार के प्रमाद का उच्चाटन हम देश सेवा करने से ही कर सकते हैं। जब लोग स्वार्थरहित होकर, अपने समाज केलिये, अपने देश केलिये सर्वस्व न्योछावर कर के सेवा करते हैं तभी उनका जीवन मानवीय हो जाता है, धन्य हो जाता है और राज्य अच्छा बन जाता है।

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

"यशोधरा" की भाषा व शैली सर्वथा आदर्श है। सरलता और मधुरता गुप्तजी की भाषा के गुण हैं। उनकी भाषा शक्तिशाली तथा प्रभावोत्पादक है। शब्दों के समुचित प्रयोग में उन्हें आशातीत सफलता मिली है। यशोधरा के शब्द प्रयोग सुबोध हैं। संस्कृतशब्दों की भरमार हैं। विदेशी शब्दों का प्रयोग बिलकुल नहीं है।

प्रत्येक काव्य में किसी न किसी रसकी प्रधानता बनी रहती है। "यशोधरा" में यद्यपि शान्त, करुण, वात्सल्य तथा विप्रलम्भ श्रृङ्गार रस विद्यमान हैं तथापि शान्त रस ही प्रधान है। शैली में कवि स्वतन्त्र रहे।

कवि ने नवीन तथा प्राचीन शैली का सम्मिश्रण किया है। प्राचीन शैली को नवीनता में आच्छादित किया है। विरह दशा की प्रायः सभी अवस्थाओं का सरस वर्णन ग्रन्थ में मिलता है। यशोधरा में विरहवर्णन बहुत सजीव हुआ। यशोधरा की दशा पाठक को रुलाये बिना नहीं रहती। एकांत में गौतम की स्मृति में रोना और राहुल के सामने हँसना यशोधरा का दैनिक कार्यक्रम है। राहुल के हठ करने पर वह रोदन गान ही गा सकती है। यशोधरा के वर्णनों में हमें गुप्तजी की मौलिकता के दर्शन होते हैं। संक्षेप में इस में सभी साहित्यिक विशेषताएँ पा सकते हैं। भाषा भाव, शैली, कला आदि सब की दृष्टि से यह ग्रन्थ बहुत ऊँचा है। प्रायोगिक कथा को नवीन परिधानों से परिवेष्टित करके कवि ने हमारे सामने रखा है। यह हिन्दी भाषा के लिए एक अपूर्व देन हैं।

कौटुम्बिक चित्र खींचकर उसमें उत्तरदायीत्व को भली भाँति समझाना "यशोधरा" की सब से बडी विशेषता है। गांधीवाद के प्रमुख ज्वलंत सिद्धान्तों का विशद स्पष्टीकरण उसकी दूसरी विशेषता है।

यशोधरा के कथोपकथन अत्यन्त सुन्दर बन पडे हैं। उस में स्वाभाविकता, रोचकता तथा सजीवता है। कथोपकथन दृश्यचित्रण और स्वगत कथन के द्वारा कथानक पूरा कराया गया है। इसमें घटनाओं की कमी अवश्य रहती है। दृश्यवर्णन खरे उतरे हैं। चरित्र चित्रण करने में गुप्त जी की कलम अनोखी हुई है। किताब में एक गद्य भाग दिया गया है जिससे गद्यकाव्य का अनन्द पाठकों को मिलता ही है। कहीं कहीं नाटकीयता का चित्र हम दोख सकते हैं।

महान कवि अलकार के पीछे नहीं दौडते। अलंकार स्वयम् उनके पीछे आते हैं। स्वाभाविक रूप से जो अलंकार आये हैं उन्हीं के दर्शन हम इस काव्य मे कर सकते हैं। इस में अनुप्रास आदि अलंकार यत्र तत्र मिलते हैं जिस ने भावों का बलिदान नहीं किया है।

इस प्रकार हम देखते हैं कि प्रबन्ध काव्य में जिन तत्वों की आवश्यकता होती है अर्थात् कथानक, चरित्रचित्रण, दृश्य वर्णन, कथोपकथन, नाटकीयता, रस आदि, उन सभी का समावेश इसमें है किन्तू यह सब होते हुए भी "यशोधरा" प्रबन्ध काव्य नहीं है। यह मिश्रित है। इसे नाटक गीत कह सकते हैं। यह गीत काव्य भी है, गद्यकाव्य भी है, चंपू काव्य भी है और गद्यकाव्य भी। प्रबन्धकाव्य न होते हुए भी इस में प्रबन्ध काव्य का रस आनन्द मिलता है और खण्डकाव्य का भी। नाटक न होते हुए भी इस में नाटकीयता का रस आता है। वास्तव में इस में सब कुछ है।

MAR IVANIOS COLLEGE
LIBRARY.
TRIVANDRUM.

TAMIL SECTION

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

பாவேந்தன் பாரதி

ஆ. கிருஷ்ணன், I. U. C.

உலகத்தில் மக்களினிடையே இன்பமும் துன்பமும் கலந்தே எக்காலத்தும் காணப்படுவதைக்குறித்து எத்தனையோ அறிஞர்கள் பற்பல கோணங்களில் ஆய்ந்து புதுப்புது வகைகளில் தத்தம் கருத்துக்களை வெளியிட்டு வருகின்றனர். மனிதன் செய்யும் நல்வினை-தீவினையின் பயனால்தான் இந்நிலையுள்ளதென ஒரு சாராரும், மனிதனுக்குப் பகுத்தறிவிருந்தும் அதை நன்முறையில் பயன்படுத்தத் தெரியாததுதான் இந்நிலைக்குக் காரணமென்று இன்னொரு சாரினரும், இவ்வாறு பலமாதிரியாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றார்கள். இஃது எவ்வாறாயினும் உலகத்திலிருந்து துன்பத்தைபகற்றி இன்பத்தையே நித்தம்பெற, அவ்வக்காலங்களில் அறிஞர்கள் பலர் தோன்றி முயற்சித்து வருகின்றனரென்பது உண்மையே! இத்தகைய முயற்சியின் பயனால் பழைய கொள்கைகளில் சிலகழிந்து புதிய கொள்கைகள் சில தோன்றுதலியல்பு. இந்த வகையிலுள்ள மாறுபாடுதான் 'புரட்சி'யென்று சொல்லப்படுகிறது. தற்காலவுலகம் புரட்சியைப் பெரிதும் எதிர்நோக்கி — துன்பங்களை வதில் மிகவும்—விழைவுகொண்டுள்ளது இதையொட்டி இலக்கியவுலகத்தில் புரட்சிசெய்த ஒரு பெரும் புரட்சியாளர் தமிழகத்தில் தோன்றி மறைந்தார். அவர்தாம் அண்ணல் **சுப்பிரமணிய பாரதியார்.**

'இலக்கிய இன்சுவை நுகர்ச்சி' கற்றுவல்ல புலவர்க்கே உரிமையுடையதென்று கருதப்பட்ட கருத்தினைத் தம் உழைப்பால் வேரோடு களைந்தெறிந்த பெருமை பாரதியாரைச் சார்ந்ததாகும். பண்டிதர்க்கே அறிந்தனுபவிக்க முடியுமென்ற வகையில் முற்காலத்தில் இலக்கியங்கள் வரையப்பட்டுவந்தன. ஆனால் அது சரியானதன்றென்ற கொள்கையுடைய பாரதியார் பெரும் புலமையில்லாத ஏழை எளியோரும் கற்றறியும்பொருட்டு உரைநடையாகவும் செய்யுள் முறையிலும் ஆக்கிய இலக்கியக் கருவூலம், தமிழர்க்குரிய விழுநிதியாகும். இலக்கியப் பயிற்சியில்லாது — அறியாமையிருளில் கிடந்து பரிதவித்துத் துன்பமுற்றிருந்த ஏழை மக்களுக்காக இலக்கியப் புரட்சிசெய்த பாவேந்தன் பாரதியாரின் பொது நலவுழைப்பிற்குமோரளவுண்டோ? இதற்காகப் பண்டிதர்கள் பலரின் எதிர்ப்புக்களை அவர் தாங்க வேண்டிவந்தது. இருந்தபோதிலும் மனந்தளராது 'அச்சமில்லை, அச்சமில்லை' என்ற றைந்தே தம் கடமையை உணர்ந்துழைப்பதில் அவர் உறுதிகுலையாதிருந்தார். அறிவின்மை துன்பத்திற்குக் காரணமென்றும், அறிவே இன்பத்துறை சேர்க்கும் நாவாயென்பதும், நுழைபுலமுடையார் கருத்து. புதுவையடிகள் சுத்தானந்தரும்,

'அறவின்பம், வாழ்வினழகின்பமெல்லாம்
அறிவின்பவூற்றினமிழ்து'

என்னுங்குறட்பாவால் இக்கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார்.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில், **எட்டையபுரம்** என்னுமூரில் வாழ்ந்துவந்த—தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும்புலமைசான்ற—**சின்னச்சாமி** ஐயரின் புதல்வராகப் பாரதியார் இவ்வுலகில் தோன்றினார் இவருடைய இளம் வயதில் இவர் தம் தாயார் இறந்துவிட்டார். ஆகலின் பாரதியார் தமது தந்தையாலேயே வளர்க்கப்பட்டுவந்தார். பாரதியார்க்குச் சிறுவயதி

லேயே தமிழில் மிகுந்த ஆர்வமுண்டு. 'சுப்பிரமணியம்' என்னும் பெயருடைய பாரதியாருக்கு, '**பாரதி**' என்ற பட்டத்தையளித்தது நெல்லைமாவட்டச் சமீந்தாராவர். இளம் வயதிலேயே பாரதியார் பாடற்புலமை வாய்ந்தவராகவிருந்தார். இனிமையான குரலில் சொல்லழகும், பொருட்செறிவும் மிக்கப்பாட்டுக்களைப் பாரதியார் பாடக்கேட்பதில் சமீந்தார் மிகுந்த அக்கரை காட்டிவந்தார். தம்முடைய பதினொருமகவையில் எழு வயதுடைய இளஞ்சிறுமி யொருத்தியை மணந்து, நல்லறமாகிய இல்லறத்தை இனிதே மேற்கொண்டு வாழ்ந்தார். அவ்வில்லற அநுபவமே பெண்மையின் சிறப்பை எடுத்து விளம்ப அவர்க்கு உறுதுணையாய் நின்றது; பாரதி

''கண்ணைக் காக்குமிரண்டிமை போலவே
காதலின்பத்தைக் காத்திடுவோமடா''

என்று வந்தோதியுள்ளார். பரம்பொருளிற்கும் பாரதநாட்டிற்கும் பெண்ணுரு கற்பித்து அஞ்சலி செய்தவர் அண்ணல் பாரதி. 'அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பேரொளியாய்நிறைந்த கடவுளை, இவர் பெண்ணுருவிலேயே வைத்து, 'ஓம் சக்தி' என்ற மறைச் சொல்லால் ஓயாமல் வழுத்தியவர். இதைவிடவும் மேலாகப் 'பெண்மைதான் தெய்வீகமாங் காட்சியடா' என்று துணிந்து கூறுவதிலும் பின்வாங்கவில்லை. பெண்மையில் சிறப்புக் கண்டதனாலேயே கண்ணகியின் கற்புநிலையும், பாஞ்சாலியின் வீரசபதமும் அவருள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்தன.

இவர் காசியில் வாழ்ந்துவந்தபோது வடமொழி, இந்தி முதலிய மொழிகளையுங் கற்றுத்தேர்ந்தார். மகா மகோபாத்தியாய உ. வே. சா. முதலியோர்கள் தீட்டிய தமிழ்நூல்களையும் ஆர்வத்துடன் கற்றுத் தமிழிலும் பெரும் புலமையைத் தேடிக்கொண்டார். இவ்வாறு பன்மொழிப் புலமையுடைய பாரதி, அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழியைப்பற்றி...

'யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவதெங்குங் காணோம்'

என்றும்,

'வானமளந்ததனைத்துமளந்திடு
வண்மொழி'

என்றும்,

'தேமதுரத்தமிழ்'

என்றும், புகழ்ந்து பாடியவற்றை உள்ளவுள்ளவுள்ளங்களிகொள்கிறது. இவர், மதுரையை அடுத்த சேதுபதி உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியராகவிருந்து தமிழ்க்குச் செய்த தொண்டு அளப்பரிது.

இயற்கையழகைக் கண்டு இன்புறுவதிலும் இயற்கையை இயக்கும் இறைவுடன் ஒன்றி அவர் தம் இறைமை நிறைவுபெறவும் பாரதியார் தணியாவேட்கை கொண்டிருந்தாரென்பது அவர் பாடிய அருப்பாக்களால் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளக்கப்படுகின்றன. பாரதியார் வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் ஒருமையைக் கண்டவர். பல்சமயச் சழக்கவழக்கங்களை வெறுத்து சமரசவுணர்ச்சியுடன் வாழ்ந்தவர். கடவுள், சிவம், சக்தி, அல்லா, பிரம்மம், மால், கருத்தாவென்றெல்லாம் பலவேறு சமயவழக்குகட்கொப்ப ஆண்டவனைக்குறித்துவழிபட்டவர்.

இந்திய நாட்டின் அடிமைத்தளையறுக்கக் காங்கிரசியக்கத்தில்சேர்ந்து வ. உ. சி. போன்ருருடன் ஒத்துநின்று, பாரதிசெய்த தொண்டு நாடறிந்ததே! 'சுதேசமித்திரன்' 'இந்தியா' முதலிய செய்தித் தாள்களின் ஆசிரியராகவிருந்து அவர் நாட்டு மொழிகட்குச் செய்த தொண்டு சாலச்சிறந்தது. ஒற்றுமை, உரிமை, நிலைமுதலியவற்றில் கருத்துச்செலுத்திப் பாரதியார் பாடிக்குவித்த பாடல்களத்தனையும் ஒப்புயர்வற்றன. காந்தி, கோகலே, திலகர், உ. வே சா. போன்ற அறிஞர்களிடம் அவர் வைத்த மதிப்பை அவர் தம் பாடல்களிலிருந்தே உய்த்துணரலாம்.

பாவேந்தன் பாரதி

ஆ. கிருஷ்ணன், I. U. C.

உலகத்தில் மக்களினிடையே இன்பமும் துன்பமும் கலந்தே எக்காலத்தும் காணப்படுவதைக்குறித்து எத்தனையோ அறிஞர்கள் பற்பல கோணங்களில் ஆய்ந்து புதுப்புது வகைகளில் தத்தம் கருத்துக்களை வெளியிட்டு வருகின்றனர். மனிதன் செய்யும் நல்வினை-தீவினையின் பயனால்தான் இந்நிலையுள்ளதென ஒரு சாராரும், மனிதனுக்குப் பகுத்தறிவிருந்தும் அதை நன்முறையில் பயன்படுத்தத் தெரியாததுதான் இந்நிலைக்குக் காரணமென்று இன்னொரு சார்பினரும், இவ்வாறு பலமாதிரிபாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றார்கள். இஃது எவவாறாயினும் உலகத்திலிருந்து துன்பத்தைபகற்றி இன்பத்தையே நித்தம்பெற, அவ்வக்காலங்களில் அறிஞர்கள் பலர் தோன்றி முயற்சித்து வருகின்றனரென்பது உண்மையே! இத்தகைய முயற்சியின் பயனால் பழைய கொள்கைகளில் சிலகழிந்து புதிய கொள்கைகள சில தோன்றுதலியல்பு. இந்த வகையிலுள்ள மாறுபாடுதான் 'புரட்சி'யென்று சொல்லப்படுகிறது. தற்காலவுலகம் புரட்சியைப் பெரிதும் எதிர்நோக்கி — துன்பங்களை வதில் மிகவும்—விழைவுகொண்டுள்ளது இதைபொட்டி இலக்கியவுலகத்தில் புரட்சிசெய்த ஒரு பெரும் புரட்சியாளர் தமிழகத்தில் தோன்றி மறைந்தார். அவர்தாம் அண்ணல் **சுப்பிரமணிய பாரதியார்.**

'இலக்கிய இன்சுவை நுகர்ச்சி' கற்றுவல்ல புலவர்க்கே உரிமையுடையதென்று கருதப்பட்ட கருத்தினைத் தம் உழைப்பால் வேரோடு களைந்தெறிந்த பெருமை பாரதியாரைச் சார்ந்ததாகும். பண்டிதர்க்கே அறிந்தனுபவிக்க முடியுமென்ற வகையில் முற்காலத்தில் இலக்கியங்கள் வரையப்பட்டுவந்தன. ஆனால் அது சரியானதன்றென்ற கொள்கையுடைய பாரதியார் பெரும் புலமையில்லாத ஏழை எளியோரும் கற்றறியும்பொருட்டு உரைநடையாகவும் செய்யுள் முறையிலும் ஆக்கிய இலக்கியக் கருவூலம், தமிழர்க்குரிய விழுநிதியாகும். இலக்கியப் பயிற்சியில்லாது — அறியாமையிருளில் கிடந்து பரிதவித்துத் துன்பமுற்றிருந்த ஏழை மக்களுக்காக இலக்கியப் புரட்சிசெய்த பாவேந்தன் பாரதியாரின் பொது நலவுழைப்பிற்குமோரளவுண்டோ? இதற்காகப் பண்டிதர்கள் பலரின் எதிர்ப்புக்களை அவர் தாங்க வேண்டிவந்தது. இருந்தபோதிலும் மனந்தளராது 'அச்சமில்லை, அச்சமில்லை' என்றறைந்தே தம் கடமையை உணர்ந்துழைப்பதில் அவர் உறுதிகுலையாதிருந்தார். அறிவின்மை துன்பத்திற்குக் காரணமென்றும், அறிவே இன்பத்துறை சேர்க்கும் நாவாயென்பதும், நுழைபுலமுடையார் கருத்து. புதுவையடிகள் சுத்தானந்தரும்,

'அறவின்பம், வாழ்வினழகின்பமெல்லாம்
அறிவின்பவூற்றினமிழ்து'

என்னுங்குறட்பாவால் இக்கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார்.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில், **எட்டையபுரம்** என்னுமூரில் வாழ்ந்துவந்த—தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும்புலமைசான்ற—**சின்னச்சாமி** ஐயரின் புதல்வராகப் பாரதியார் இவ்வுலகில் தோன்றினர் இவருடைய இளம் வயதில் இவர் தம் தாயார் இறந்துவிட்டார். ஆகவின் பாரதியார் தமது தந்தையாலேயே வளர்க்கப்பட்டுவந்தார். பாரதியார்க்குச் சிறுவயதி

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

லேயே தமிழில் மிகுந்த ஆர்வமுண்டு. 'சுப்பிரமணியம்' என்னும் பெயருடைய பாரதியாருக்கு, '**பாரதி**' என்ற பட்டத்தையளித்தது நெல்லைமாவட்டச் சமீந்தாராவர். இளம் வயதிலேயே பாரதியார் பாடற்புலமை வாய்ந்தவராகவிருந்தார். இனிமையான குரலில் சொல்லழகும், பொருட்செறிவும் மிக்கப்பாட்டல்களைப் பாரதியார் பாடக்கேட்பதில் சமீந்தார் மிகுந்த அக்கறை காட்டிவந்தார். தம்முடைய பதினுருமகவையில் ஏழு வயதுடைய இளஞ்சிறுமி பொருத்தியை மணந்து, நல்லறமாகிய இல்லறத்தை இனிதே மேற்கொண்டு வாழ்ந்தார். அவ்வில்லற அநுபவமே பெண்மையின் சிறப்பை எடுத்து விளம்ப அவர்க்கு உறுதுணையாய் நின்றது:பாரதி

''கண்ணைக் காக்குமிரண்டிமை போலவே
காதலின்பத்தைக் காத்திடுவோமடா''

என்று வந்தோதியுள்ளார். பரம்பொருளிற்கும் பாரதநாட்டிற்கும் பெண்ணுரு கற்பித்து அஞ்சலி செய்தவர் அண்ணல் பாரதி. 'அங்கிங்கெனுதபடி எங்கும் பேரொளியாய் நிறைந்த கடவுளை, இவர் பெண்ணுருவிலேயே வைத்து, 'ஓம் சக்தி' என்ற மறைச் சொல்லால் ஓயாமல் வழுத்தியவர். இதைவிடவும் மேலாகப் 'பெண்மைதான் தெய்வீகமாங் காட்சியடா' என்று துணிந்து கூறுவதிலும் பின்வாங்கவில்லை. பெண்மையில் சிறப்புக் கண்டதனுலேயே கண்ணகியின் கற்புநிலையும், பாஞ்சாலியின் வீரசபதமும் அவருள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்தன.

இவர் காசியில் வாழ்ந்துவந்தபோது வடமொழி, இந்தி முதலிய மொழிகளையுங் கற்றுத்தேர்ந்தார். மகா மகோபாத்தியாய உ. வே. சா. முதலியோர்கள் தீட்டிய தமிழ்நூல்களையும் ஆர்வத்துடன் கற்றுத் தமிழிலும் பெரும் புலமையைத் தேடிக்கொண்டார். இவ்வாறு பன்மொழிப் புலமையுடைய பாரதி, அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழியைப்பற்றி...

'யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவதெங்குங் காணேம்'

என்றும்,

'வானமளந்ததனைத்துமளந்திடு
வண்மொழி'

என்றும்,

'தேமதுரத்தமிழ்'

என்றும், புகழ்ந்து பாடியவற்றை உள்ளவுள்ளவுள்ளங்களிகொள்கிறது. இவர், மதுரையை அடுத்த சேதுபதி உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியராகவிருந்து தமிழ்க்குச் செய்த தொண்டு அளப்பரிது.

இயற்கையழகைக் கண்டு இன்புறுவதிலும் இயற்கையை இயக்கும் இறையுடன் ஒன்றி அவர் தம் இறைமை நிறைவுபெறவும் பாரதியார் தணியாவேட்கை கொண்டிருந்தாரென்பது அவர் பாடிய அருப்பாக்களால் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளக்கப்படுகின்றன. பாரதியார் வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் ஒருமையைக் கண்டவர். பல்சமயச் சழக்கவழக்கங்களை வெறுத்து சமரசவுணர்ச்சியுடன் வாழ்ந்தவர். கடவுள், சிவம், சக்தி, அல்லா, பிரம்மம், மால், கருத்தாவென்றெல்லாம் பலவேறு சமயவழக்குகட்கொப்ப ஆண்டவனைக்குறித்துவழிபட்டவர்.

இந்திய நாட்டின் அடிமைத்தளையறுக்கக் காங்கிரசியக்கத்திற்சேர்ந்து வ. உ. சி. போன்ருருடன் ஒத்துநின்று, பாரதிசெய்த தொண்டு நாடறிந்ததே! 'சுதேசமித்திரன்' 'இந்தியா' முதலிய செய்தித் தாள்களின் ஆசிரியராகவிருந்து அவர் நாட்டு மொழிகட்குச் செய்த தொண்டு சாலச்சிறந்தது. ஒற்றுமை, உரிமை, நிலைமுதலியவற்றில் கருத்துச்செலுத்திப் பாரதியார் பாடிக்குவித்த பாடல்களத்தனையும் ஒப்புயர்வற்றன. காந்தி, கோகலே, திலகர், உ. வே. சா. போன்ற அறிஞர்களிடம் அவர் வைத்த மதிப்பை அவர் தம் பாடல்களிலிருந்தே உய்த்துணரலாம்.

MARIANOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

'தமிழத் திருநாடு தன்னைப் பெற்ற எங்கள் தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா'

என்று சிறுவர்கள் கூட நாட்டுப்பற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்ற நோக்குடன் பாடிய பாடலின் சுவைதான் என்னே? மேலும்,

'சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கஞ் செழிக்கச் செய்வீர்'

என்று மொழிப்பற்றும், அத்துடன்,

'மனதிலுறுதிவேண்டும்
வாக்கினிலே யினிமை வேண்டும்
நினைவு நல்லது வேண்டும்
நெருங்கினபொருள் கைப்படவேண்டும்
கனவு மெய்ப்படவேண்டும்
கைவசமாவது விரைவில் வேண்டும்
தனமுமின்பமும் வேண்டும்
தரணியிலே பெருமை வேண்டும்
கண் திறந்திடவேண்டும்
காரியத்திலுறுதி வேண்டும்
பெண் விடுதலை வேண்டும்
பெரிய கடவுள் காக்கவேண்டும்
மண் பயனுற வேண்டும்
வானகமிங்கு தென்படவேண்டும்
உண்மை நின்றிடவேண்டும்
ஓம ஓம் ஓம் ஓம்

என்று இறைவனை நோக்கி அன்புடன் வேண்டவும் அறிவுறுத்திச் சென்ற பாரதியார் பொதுநிலைப் பண்பும் தாழ்வில்லாததே!

அலைகடல், நீலவிசும்பு, ஞாயிறு, திங்கள் முதலிய எழிலார் இயற்கைப் பொருட்கள் மீது இவர் பாடிய பாடல்கள், இனிமைக்கினிமை சேர்ப்பனவாயுள்ளன. பாரதியார் பாடல்களிலெல்லாம் தலைசிறந்ததாகக் கருதப்படும் 'குயில்பாட்டு' காதலிலக்கணத்திற்கோர் எடுத்துக் காட்டாயுள்ளது. குயில், ஒரு சோலையில்கண்ட மனிதனைக் காதலித்ததாகக் காட்டி பின்னர் அஃதொரு குரங்கினையும் மாட்டினையும் காதலிக்கவே, குயில்மீது கோபமுற்ற அம்முதற்காதலன் அதனைக் கொல்லமுனையும் போது, அது தன் முற்பிறப்பு வரலாற்றை அவனுக்கு விளக்கிப் பின் மாயமாய் உருமாறி அழகுமங்கையொருத்திபோற் றோன்றிமறைந்ததென்பது குயில்பாட்டின் கதை. அதில் வரும்,

'காதல், காதல், காதல்;
காதல் போயிற், காதல் போயிற்
சாதல், சாதல், சாதல்'

என்னும் பாடல் காதலுணர்ச்சியின் திட்பத்தை அழகுற வெளிப்படுத்துகின்றது. இவைமட்டுமின்றிக் 'கண்ணன் பாட்டு', தோத்திரப் பாடல்கள் முதலியனவும் எளிமையும் எழிலும் கலந்தொளிர்வதைக் கற்றின்புறல் தகும்.

'கானத்திலே அமுதாக நிறைந்த
கவிதையிலே உயர் நாடு'

என்று பாரதியார் எந்த நாட்டையும், எந்தக் கவிதையையுங் குறித்தாரோ, அவையிரண்டின் விடுதலைக்காகவும், நன்மைக்காகவுமே, தம் வாழ்நாள் முழுவதும் பணியாற்றிய காவியநிலையமான **'பாவேந்தன் பாரதி'**யாரின் புகழ் இப்பாரின்கண் நிலைத்துநின்று நலம் பயக்குமாக!

அகத்தியப்படலத்தின் சிறப்பு

பி. விசுவநாதன், I. U. C.

தமிழைத் தன்னகத்தே கொண்டது தமிழ் நாடு. முற்காலத்தில் தமிழரின் வீடும நாடும் மேடும் காடும் தமிழ் மயமாகவே இருந்தது விருத்தமென்னும் ஒண்பாவில் உயர் கம்பன், வெண்பாவில் உயர் புகழேந்தி, கடுகைத் துளைத்து எழுகடலைப் புகுத்திக் குறுகத் தரித்த குறளைத்தந்த திருவள்ளுவா, தமிழைத் தட்டியெழுப்பிய பாரதி இவர்களை அளித்த பெருமை தமிழகத்தையே சாரும்.

மேற் கூறியவர்களில் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர் செவிக்கினிய செஞ்சொற்பாக்களால் இராமாயணத்தைத் தெவிட்டாத தெள்ளமுதாக்கித் தந்தார். கம்பராமாயணம் சொறசுவை பொருட் சுவைகளில் தலைசிறந்தது என்பது வெள்ளிடைமலையாம. இந்நூலில் பாலகாண்டம், அயோத்திபா காண்டம், ஆரணியகாண்டம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்தகாண்டம் என ஆறு காண்டங்களும் அவைகளில் எண்ணிறந்த படலங்களும் உள்ளன.

தலை சிறந்த படலங்களிலே அகத்தியப்படலமும் ஒன்று. இப்படலம் ஆரணியகாண்டத்தில் மூன்றுவது படலமாக விளங்குகிறது. மனிதன் அறியவேண்டிய அடிப்படைக் கருத்துக்களும் உள்ளத்தைக் கவரும் உயர்ந்த கற்பனையும் இதில் செறிந்து திகழ்கின்றன. தண்டகாரணியத்து முனிவா அரக்கர் என்பவர் யார் என்பதை அழகுறக் கூறுகின்றனர்.

"இரக்கமென்றொருபொருள்
இலாத நெஞ்சினர்
அரக்கரென் றுளர் சிலர்
அறத்தினீங்கினர்"

என்ற அடிகள் அரக்கர் தன்மையைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றன. இராமபிரான் அவதாரம் எடுத்ததும் இத்தகைய தீயோரை அழித்து அவரிடமிருந்து நல்லோரைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே என்ற அடிப்படையான உண்மை பல இடங்களில் காணக்கிடக்கிறது. முனிவர் அரக்கரின் வன் கண்மைகளை முறையிடத் "தகவில் துன்பம் தவிருதிர்" என்று பகலவன் குலமைந்தன் பணிக்கின்றான்.

"வேந்தன் வீயவும் யாய்வரமேவவும்
ஏந்தல் எம்பி வருந்தவும் என்னகர்
மாந்தர் வன் துயர் கூரவும் யான வனம்
போந்ததென்னுடைப் புண்ணியத்தாலென்
றான்.

அறந்தவா நெறி யந்தணர் தன்மையை
மறந்த புல்லர் வலிதொலையேனெனின்
இறந்துபோகினும் நன்றிது வல்லது
பிறந்தியான்பெறும்பேறென்பதியாவதோ"

என்ற பாடல்கள் இராமனின் அவதார விசேஷத்தை மாத்திரம் உணர்த்துவனவல்ல; அவை இராமன் "நவையறுகுணங்களென்னும் பூணெலாம் பொறுத்த மேனிப் புண்ணிய மூர்த்தி" என்பதையும் நன்றுக விளக்குகின்றன. பொது மக்கள் வாழத் தனிமனிதன் வாழ்வதே அவனுக்குச் சிறப்பு என்பதையும் இராமன் பண்புறச் சாற்றுகின்றான்.

"ஆவுக்காயினும் அந்தணர்க்காயினும்
யாவர்க் கானும் எளியவர்க்காயினும்
சாவப் பெற்றவ ரேதகை வானுறை
தேவர்க்குந் தொழுந் தேவர்களாகுவார்."

MARIVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

'தமிழத் திருநாடு தன்னைப் பெற்ற எங்கள்
தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா'

என்று சிறுவர்கள் கூட நாட்டுப்பற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்ற நோக்குடன் பாடிய பாடலின் சுவைதான் என்னே? மேலும்,

'சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ் முழக்கஞ் செழிக்கச் செய்வீர்'

என்று மொழிப்பற்றும், அத்துடன்,

'மனதிலுறுதிவேண்டும்
வாக்கினிலே யினிமை வேண்டும்
நினைவு நல்லது வேண்டும்
நெருங்கினபொருள் கைப்படவேண்டும்
கனவு மெய்ப்படவேண்டும்
கைவசமாவது விரைவில் வேண்டும்
தனமுமின்பமும் வேண்டும்
தரணியிலே பெருமை வேண்டும்
கண் திறந்திடவேண்டும்
காரியத்திலுறுதி வேண்டும்
பெண் விடுதலை வேண்டும்
பெரிய கடவுள் காக்கவேண்டும்
மண் பயனுற வேண்டும்
வானகமிங்கு தென்படவேண்டும்
உண்மை நின்றிடவேண்டும்
ஓம ஓம் ஓம் ஓம்

என்று இறைவனை நோக்கி அன்புடன் வேண்டவும் அறிவுறுத்திச் சென்ற பாரதியார் பொதுநிலைப் பண்பும் தாழ்வில்லாததே!

அலைகடல், நீலவிசும்பு, ஞாயிறு, திங்கள் முதலிய எழிலார் இயற்கைப் பொருட்கள் மீது இவர் பாடிய பாடல்கள், இனிமைக்கினிமை சேர்ப்பனவாயுள்ளன. பாரதியார் பாடல்களிலெல்லாம் தலைசிறந்ததாகக் கருதப்படும் 'குயில்பாட்டு' காதலிலக்கணத்திற்கோர் எடுத்துக் காட்டாயுள்ளது. குயில், ஒரு சோலையில்கண்ட மனிதனைக் காதலித்ததாகக் காட்டி பின்னர் அஃதொரு குரங்கினையும் மாட்டினையும் காதலிக்கவே, குயில்மீது கோபமுற்ற அம்முதற்காதலன் அதனைக் கொல்லமுனையும் போது, அது தன் முற்பிறப்பு வரலாற்றை அவனுக்கு விளக்கிப் பின் மாயமாய் உருமாறி அழகுமங்கையொருத்திபோற் றோன்றிமறைந்ததென்பது குயில்பாட்டின் கதை. அதில் வரும்,

'காதல், காதல், காதல்;
காதல் போயிற், காதல் போயிற்
சாதல், சாதல், சாதல்'

என்னும் பாடல் காதலுணர்ச்சியின் திட்பத்தை அழகுற வெளிப்படுத்துகின்றது. இவைமட்டுமின்றிக் 'கண்ணன் பாட்டு', தோத்திரப் பாடல்கள் முதலியனவும் எளிமையும் எழிலும் கலந்தொளிர்வதைக் கற்றின்புறல் தகும்.

'கானத்திலே அமுதாக நிறைந்த
கவிதையிலே உயர் நாடு'

என்று பாரதியார் எந்த நாட்டையும், எந்தக் கவிதையையுங் குறித்தாரோ, அவையிரண்டின் விடுதலைக்காகவும், நன்மைக்காகவுமே, தம் வாழ்நாள் முழுவதும் பணியாற்றிய காவியநிலையமான **'பாவேந்தன் பாரதி'**யாரின் புகழ் இப்பாரின்கண் நிலைத்துநின்று நலம் பயக்குமாக!

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

அகத்தியப்படலத்தின் சிறப்பு

பி. விசுவநாதன், I. U. C.

தமிழைத் தன்னகத்தே கொண்டது தமிழ் நாடு. முற்காலத்தில் தமிழரின் வீடும் நாடும் மேடும் காடும் தமிழ் மயமாகவே இருந்தது. விருத்தமென்னும் ஒண்பாவில் உயர் கம்பன், வெண்பாவில் உயர் புகழேந்தி, கடுகைத் துளைத்து எழுகடலைப் புகுத்திக் குறுகத் தரித்த குறளைத்தந்த திருவள்ளுவர், தமிழனைத் தட்டியெழுப்பிய பாரதி இவர்களை அளித்த பெருமை தமிழகத்தையே சாரும்.

மேற் கூறியவர்களில் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர் செவிக்கினிய செஞ்சொற்பாக்களால் இராமாயணத்தைத் தெவிட்டாத தெள்ளமுதாக்கித் தந்தார். கம்பராமாயணம் சொற்சுவை பொருட் சுவைகளில் தலைசிறந்தது என்பது வெள்ளிடைமலையாம். இந்நூலில் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணியகாண்டம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்தகாண்டம் என ஆறு காண்டங்களும் அவைகளில் எண்ணிறந்த படலங்களும் உள்ளன.

தலை சிறந்த படலங்களிலே அகத்தியப்படலமும் ஒன்று. இப்படலம் ஆரணியகாண்டத்தில் மூன்றாவது படலமாக விளங்குகிறது. மனிதன் அறியவேண்டிய அடிப்படைக் கருத்துக்களும் உள்ளத்தைக் கவரும் உயர்ந்த கற்பனையும் இதில் செறிந்து திகழ்கின்றன. தண்டகாரணியத்து முனிவர் அரக்கர் என்பவர் யார் என்பதை அழகுறக் கூறுகின்றனர்.

"இரக்கமென்றொருபொருள்
இலாத நெஞ்சினர்
அரக்கரென் றுளர் சிலர்
அறத்தினீங்கினர்"

என்ற அடிகள் அரக்கர் தன்மையைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றன. இராமபிரான் அவதாரம் எடுத்ததும் இத்தகைய தீயோரை அழித்து அவரிடமிருந்து நல்லோரைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே என்ற அடிப்படையான உண்மை பல இடங்களில் காணக்கிடக்கிறது. முனிவர் அரக்கரின் வன் கண்மைகளை முறையிடத் "தகவில் துன்பம் தவிருதிர்" என்று பகலவன் குலமைந்தன் பணிக்கின்றான்.

"வேந்தன் வீயவும் யாய்வரமேவவும்
ஏந்தல் எம்பி வருந்தவும் என்னகர்
மாந்தர் வன்துயர் கூரவும் யான வனம்
போந்ததென்னுடைப் புண்ணியத்தாலென்
றான்.

அறந்தவா நெறி யந்தணர் தன்மையை
மறந்த புல்லர் வலிதொலையேனெனின்
இறந்துபோகினும் நன்றிது வல்லது
பிறந்தியான்பெறும்பேறென்பதியாவதோ"

என்ற பாடல்கள் இராமனின் அவதார விசேஷத்தை மாத்திரம் உணர்த்துவனவல்ல; அவை இராமன் "நவையறுகுணங்களென்னும் பூணெலாம் பொறுத்த மேனிப் புண்ணிய மூர்த்தி" என்பதையும் நன்றாக விளக்குகின்றன. பொது மக்கள் வாழத் தனிமனிதன் வாழ்வதே அவனுக்குச் சிறப்பு என்பதையும் இராமன் பண்புறச் சாற்றுகின்றான்.

"ஆவுக்காயினும் அந்தணர்க்காயினும்
யாவர்க் கானும் எளியவர்க்காயினும்
சாவப் பெற்றவ ரேதகை வானுறை
தேவர்க்குந் தொழுந் தேவர்களாகுவார்."

ALFONSA HOSTEL—1954-'55.

Left to Right.

1st row: sitting—Mr. M. T. George, Rev. Fr. George Malancharuvil (Bursar, M. I. College), Mr. Joseph Thottam (Warden & Manager), Rev. Dr. N. A. Thomas (Principal, M. I. College), Rev. Fr. Jos Mathew (Vice Principal, M. I. College), Rev. Fr. Geevarghese Panicker, & Mr. V. J. Mathew.

2nd row: Standing—Messrs. P. T. George, C. M. Yoosafkutty, H. Hasankunju, V. K. Mathew, P. K. Sreedharan, P. George, K. C. Jacob, K. John, N. Sathyadas, C. O. Thomas, C. K Mathunui, & M. T. Kuriakose.

3rd row: Standing—Messrs. P. N. Gangadharan Nair, Thomas Mathew, P. T. Thomas, J. Pappachan, M. P. Punnoose, O. Chacko, A. G. Thomas, K. S. George, & P. M. George

4th row: Standing—G. Paul, M. Shamsuddin, S. Sukhadev, K. Sivan Pillai, Samuel G. Jacob, S. Arunachalam, G. Daniel, & S. Dharmadevan.

கம்பர் இராமனை மனிதனாகவும் கடவுளாகவும் போற்றினர். கடவுளாகப் போற்றினர் என்பது இராமனைக் கண்ட அகத்தியர்

'வாழுமறை வாழுமனுநீதியறம் வாழும்
தாழுமிமை யோருபர்வர் தானவர்கள் தாழ்வர்
ஆழியுழவன் புதல்வ ஐயமிலை மெய்யே
ஏழுலகும் வாழுமினி இங்குறைதியென்றான்''.

என்று சொல்வதிலும், அவனைக் கண்ட முனிவர் பிறவிச் சிறையிலிருந்து விடுதலையடைந்ததைப்போல மகிழ்ந்தனர் என்று கம்பர் கூறுவதிலும் விளங்குகின்றன.

மேலும் கம்பரின் தாய்மொழிப்பற்றையும் தாய்நாட்டுப்பற்றையும் இப்படலத்தால் அறிய இடமுண்டு. "நீண்ட தமிழால் உலகை நேமியின் அளந்தான்'', "என்றுமுள தென் தமிழ் இயம்பியிசை கொண்டான்'' என்ற தொடர்கள் அவருடைய ஆழ்ந்த மொழிப் பற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன. அகத்தியரின் சிறப்பை விவரிக்கும் இடத்தில் "(கடவுள்) தந்த தமிழ் தந்தான்'' என்று கவிஞர் கூறுகின்றார். தனிமனிதன் ஒருவனால் ஒரு மொழி ஆக்கப்படமுடியாது என்பது பரந்த ஒரு உண்மை. ஆகவே "தந்த தமிழ் தந்தான்'' என்றால் தமிழை அகத்தியனார் ஆக்கினார் என்று கூறமுடியாது. கடவுளருளால் தன்னடைவேயுண்டான தமிழ்மொழியை அத் தெய்வமுனிவர் சீர்திருத்தி அளித்தவர் என்பதே கருத்தாகும். இது பற்றியே கம்பநாடரும் "தழற் புரை சுடர்க் கடவுள் தந்த தமிழ் தந்தான்'' என்றார். பஞ்சவடியில் பாயும் நதியைத் "தெய்வப் பொன்னி'' நதிக்கு ஒப்பிடுவதிலிருந்து கம்பரின் நாட்டுப் பற்று விளங்கும்.

சொற்சுவையும் பொருட் சுவையும் ஒருங்கே அமைந்து திகழும் கம்பராமாயணத்தில் இயற்கையழகு மிகச் சிறப்பாக வருணிக்கப்படவில்லை என்பது ஒருசிலர் கருத்து. அவருடைய கருத்துக்கு முற்றுப்புள்ளிவைப்பது இப்படலம் என்பதில் ஐயமில்லை.

"ஓங்குமர னோங்கிமலை ஓங்கிமணலோங்கிப்
பூங்குலை குலாவுகுளிர் சோலைபுடை விம்மித்
தூங்குதிரை யாறுதவழ் சூழலதொர் குன்றின்
பாங்கருள தாலுறையுள் பஞ்சவடி மஞ்ச
கன்னியிள வாழைகனி யீவகதிர்வாலின்
செந்நெலுள தேனொழுகு போதுமுளபோதா
அன்னமுள பொன்னிவளொடன்பின் விளையாட''

என்ற பாடல்கள் பாரதியின் "காணிநிலத்'' தைப் போல் நம்மை ஒரு கற்பனையுலகிற்கு இழுத்துச் செல்கின்றன.

இப்படலத்தின் முடிவும் ஒரு சிறந்த சிறு கதையின் முடிவை ஒத்திருக்கின்றது. கம்பர், இராமன் அகத்தியரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றபொழுது அவன் சீதையும இலக்குவனும் பின்தொடர "முனிசிந்தை தொடரக்'' கடிதுபோனன் என்று அழகாக வருணிக்கின்றார். இது கம்பரின் ஒப்புயர்வற்ற கற்பனைத் திறமையை நன்கு வெளியிடுகின்றது. இயற்கையழகும், கருத்துச் சிறப்பும் கற்பனையழகும் கரைதிரண்டோடும் இப்படலம் கம்பராமாயணத்தின் கண்மணி என்று சொல்லத் தகும்.

MARIVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

தேவியின் கவிதை,

சில குறிப்புக்கள்

பாரதி என்ற புயல் சீறி அடித்து ஓய்ந்த பின் தேவியின் சாந்திநிரம்பிய கவிதை மலர்ந்தது என்று பேராசிரியர் சுவாமிநாதன் எழுதுகின்றார். சாந்தம், இனிமை, தெளிவு—இவைகளைத் தேவியின் கவிதைக்கு இலக்கணமாகக் கூறுகின்றார்கள் அறிஞர். அத்தகைய கவிதையின் பலவேறு அழகிய அம்சங்களை அறிந்துகொள்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

1

"கவிதை" என்ற பாடலில்

வண்டி அற்புதப் பொருளாம்—வண்டி
மாடும் அற்புதப் பொருளாம்;
வண்டி பூட்டும் கயிறும்—என்றன்
மனத்துக் கற்புதப் பொருளாம்.
வண்டல் கிண்டி உழுவோன்—கையில்
வரிவில் ஏந்தி நின்ற
பண்டை விஜயன்போல்—இந்தப்
பாரில் அறபுதப் பொருளாம்"

என்ற இரு செய்யுட்களைப் படிக்கின்றோம். "கவிதை"யின் அடிப் பாடல்களில் உலகில் எந்தப்பொருளும் கவிக்கு உரிய பொருளென்றும், அழகு கவியின் உள்ளத்தில் பிறந்து வெளியே பரிணமிக்கையில் காவியமாக மலர்கின்றது என்றும் கவிஞர் கூறுகின்றார். இது இலக்கிய சிருஷ்டியைப் பொறுத்தவரை அடிப்படையான உண்மை எந்தப் பொருளும் கற்பனையின் நிறத்தால்தான், கவிஞனின் ஊடுருவிப்பாயும் நோக்கினால்தான் அழகைப் பெறுகின்றது என்பதற்குத் தேவியின் வேறொரு கவிதை ஒரு சிறந்த உதாரணம். மேலும் சாதாரணமாக நாம் அருவருப்பாக எண்ணி ஒதுக்கும் விஷயங்கள்கூடக் கவிஞன் திருஷ்டிபட்டவுடன் வனப்பை அடைகின்றன. தேவி எழுதிய "சிரங்கு" ஒரு சௌந்தரிய சிகரம் என்றே சொல்லவேண்டும். சிரங்கப்ப ராயன் கொடுக்கும் வெகுமதிகளைக் கீழ்க்கண்ட பாடல் நன்றாக உருவாக்குகின்றது.

"முத்துப் பவழம் முழுவயிரம் மாணிக்கம்
பத்திபொளி வீசு பதக்கமெல்லாம்—சித்தன்
சிரங்கப்ப ராயன் சிறியேன் எனக்குத்
தரங்கண்டு தந்த தனம்."

உள்ளத்துள்ளது கவிதை, முக்கியமாகக் கவிஞன் உள்ளம் கவிதையைச் சிருஷ்டிசெய்கிறது என்பதற்கு மேலும் ஒரு உதாரணம். புல்லொக்கும் நெல்லென்றாலும் சொல்லொக்கும் பொருளொவ்வாது என்றாலும், கவிதையில் சொல்பொருளின் உள்ளார்ந்த அழகை வெளிப்படுத்துகின்றதென்பது மாத்திரமன்று; கவிஞன் சொல்லின் உதவியால், பொருள்களிடையே தனிமனிதன் பார்வைக்குத் தென்படாத ஒரு மறக்கமுடியாத ஒற்றுமையைத் தன் கண்களால் கண்டெடுத்து அதை நமக்குக்காட்டி நம்மைப் பரவசப்படுத்துகின்றான். சூரியகாந்தியை வர்ணிக்கும் அடியிற் காணும் இரு பாடல்கள் மேற் கூறிய உண்மையைச் சொற்பொலிவுடனும் பொருட்பொருத்தத்துடனும் நிறுவுகின்றன.

"ஆகாயவீதியுலாவிவருமிந்த
ஆதித்த னுடைன தன்பனடி!
வேகாமல் வெந்து வெயிலில் உலர்ந்துநீ
விண்ணிலே கண்ணாக நிற்பதேனோ?
மஞ்சள் குளித்து முகமினுக்கி—இந்த
மாயப் பொடி வீசி நிற்கும் நிலை
கஞ்ச மகள்வந்து காணிற் சிரிக்குமோ?
கண்ணீர் உகுக்குமோ? யாரறிவர்?

2

எளிமையான அழகான பாடல்கள் என்று சொன்னவுடன் "பாமரருக்கும்" புரியும்படியான பச்சையான எளிய பாடல்கள் என்று சொல்வோமானால் அது தவறு. தேவியின் தெளிவில் ஆழமும், சில பாடல்களில் சாதா

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ரணத்துவம் என்று தோற்றத்தில்கூடக் கூற முடியாதவரையில் உருவமும அமைந்திருக்கின்றன. "மலரும் மாலையில்" முதல் பாடலான "சரஸ்வதி துதி" இதற்குச் சான்று பகரும்.

"நாடிப் புலங்கள் உழுவார் கரமும்
நபவுரைகள்
தேடிக் கொழிக்குங் கவிவாணர் நாவும்
செழுங்கருணை
ஓடிப் பெருகும் அறிவாளர் நெஞ்சம்
உவந்து நடம்
ஆடிக் களிக்கும் மயிலே! உன் பாதம்
அடைக்கலமே."

இப்பாடலில் புதுமையும் அர்த்தச் செறிவும் நம் உள்ளத்தைக் கவர்கின்றன. இதைப் போலவே ஒரு வண்டு ஒரு ரோஜாமலரைக் குடைந்துபோவதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு ஒரு சிறந்த கவிதையை "ரோஜாவே ஏன் வாடுகிறாய்?" என்ற தலைப்புடன் தேவி இயற்றியுள்ளார். இப்பாடலில் கூறும் பொருள் சிறிதாயினும் அதனுள் ஒரு பெருந் தத்துவம் ஒளிர்கின்றதுஎன்ற உணர்ச்சியைக் கவிஞர் நம்மிடையே உண்டுபண்ணுகின்றார். "தீண்டாதார் விண்ணப்பத்தில்" வரும் கீழ் வரும் பாடல் கவிதையில் சொற்களுக்கு அப்பாலுக்கும் அப்பால் சில அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

"வனத்தில்ஒரு மரமாக
வளர்ந்தோமிலை, மானிடரின்
இனத்திலே பிறந்த இடர்
இனிப்போதும், போதும், ஐயா!"

"உத்தம ஜீவித"த்தில் அனைத்தும் அழியும் உலகில் அழியாமல் நிற்பது ஆன்மாவே என்றும் ஆதலால் மனிதன் கலைச் சிற்பியாக விரும்புவதைவிட வாழ்க்கைச்சிற்பியாகவேண்டும் என்றும் கவிஞர் கூறுகின்றார் உலகில் பொருளெல்லாம் எவ்வாறு அழிவையே நோக்கிச் செல்கின்றது என்பதைக் கீழ்க் கண்ட பாடல் நன்றாக விளக்குகின்றது.

கல்லு நவும் பொடியாகும்;
காண்படமும் மங்கும்;
சுண்களிக்கும் திருத்தளியும்
மண்குளிக்கும் திண்ணம்;
சொல்லிஒரு நூறுண்டு
செல்லுவதும் அரிதாம்
சொந்தமெனப் புலவர் தரு
சந்தமுறு கவியே."

கடைசியாகக் கடவுளைப் பற்றிய அடிப்படையான உண்மையை, எவ்வளவு தெளிவாக ஆனால் எவ்வளவு ஆழமாகவும் அழுத்தமாகவும் கீழ்க் கண்ட பாடல் விவரிக்கின்றது.

"ஆதி எது என்று—வினவும்
அவன் ஓர் அறிவிலான்;
ஆதி இது என்று—கூறும்
அவனும் ஒரு மூடன்"

3

தேவி மென்மைப் பண்பு மிகுந்தவர். ஆனால் மென்மை என்பதும் வலியின்மை என்பதும் ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் இரு சொற்கள் என்று கூறிவிடலாகாது. மனிதன் சிறுமைகளைக் கண்டு நாகரிகமான முறையில்பரிகசிக்குந்தன்மை அவரிடமிருந்தது என்பதை கீழ்க்கண்ட பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. சிற்றும் ஓரளவு பரிகசத்தில் மங்கினலும், பரிகச உணர்ச்சிமலரில் மணம் உறைவதுபோல் பாடலில் பாவியிருப்பதைக் காணலாம். "பிச்சைக்காரன் கும்மாளத்தில்"

"சண்டிக் குதிரைமேல் நொண்டித்துரை
செய்யும்
சவ்வாரிபோலும் இவ் வாழ்வதனில்,
உண்ட துடித்ததை யன்றி நாம் வேறேதும்
உண்மையாய்க் கண்டதும் உண்டோ? அடா!

என்ற பாடலின் கவர்ச்சி, உண்மையில பிச்சைக்காரர்கள் கூறுவதாக இருந்தாலும் அவர்கள் சமூகத்தில் வாழும் செல்வர்களையோ அல்லது பொதுவாக மனிதர்களையோ கேட்பதாகவே நாம் உணர்வதிலிருந்து விளைகின்றது. அடுத்து வரும் பாடல் இவ்வுணர்ச்சியை வலியுறுத்துகின்றது. போரின் கொடுமையைப் பறறிப் பாடுகையில்,

"விண்ணிடிபோல் விழும்—குண்டுகள்
வீழ்ந்து பொசுக்கிடாமல்,
மண்ணுக்குள் நண்டுகள்போல்!—மனிதா
மறைவ தெளிதோ? ஐயா

MARIVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

என்று கவிஞா கேட்கையில் மனிதன் மனிதனுக்கு இழைக்கும் சிறுமையின் எல்லையை உணர்கின்றோம். "அரியர் யார்" என்ற பாடலும் பரிகச உணர்ச்சியிலிருந்து விளைந்த சிறந்த சிறு கவிதை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். மேலும் "நாஞ்சில்நாட்டு மருமக்கள் வழி மான்மியத்தில்" சமூகத்தின் குறைகளைத் தேவி வன்மையாகவே கண்டிக்கின்றார். "மலரும் மாலையும்" என்ற தொகுதியில் முழுவதும் மதத்தின் பெயரால் வஞ்சகத்தைச் செய்யும் மனிதரைக் கவிஞர் எங்கும் கண்டிப்பதைப் பார்க்கிறோம். "கோயில் வழிபாட்டில்" மனிதன் கோவிலிலிருந்து கடவுளை எவ்வாறு விரட்டிவிட்டான் என்பதை அவர் நன்றாகக் காட்டுகின்றார்.

4

கீழ் நாட்டாருக்கு உரிமையாகக் கருதப்படும் கடவுளுணர்ச்சி தேவியின் கவிதைகளில் மணம்வீசக் காணலாம். மனிதன் உள்ளமே கடவுள் வீற்றிருக்கும் பெருங்கோயில் என்றும், மனத்தின் கண் மாசிலனாதலே போறம் என்றும் அவர் சொல்கின்றார். ஆண்டவன் படைத்த இயற்கையில் அவன் உருவப் பொலிவைக் கண்டு மகிழ்கின்றார்.

"வான வெளிதனிலே—கவிந்தெழு
மாலைப் பொழுதினிலே
கூனப் பிறைவாவே—சிவன் திருக்
கோலம் தெளிவேன், அடி."

கடவுளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி மனிதன் அறிவின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டது என்றும் அவர் கவிதையில் வாசிக்கின்றோம். கந்தசாமிப்பிள்ளை கடவுளாக முடியாது என்றே தோன்றுகிறது! தேவியின் கீர்த்தனங்கள் அழகு வாய்ந்தவை. "எதற்காவேன்" என்ற பாடலில் கடவுளின் சிருஷ்டியில் கொடுமுடியாகக் கருதப்படும் மனிதன் தொண்டைப் புரியாவிடின் புல்லையும் கல்லையும்விடப் பயனற்றவன் என்று அவர் கூறுகின்றார்.

5

தேவி ஒரு சிறந்த கவிஞர். அவருடையான அடிப்படையான பாவம் எளிமை அல்லது அமைதி. இந்த எளிமை சில இடங்களில் நமக்குத் திகைப்பை ஊட்டினாலும் பல இடங்களில் நம்மை அதிசயமான அழகில் ஆழ்த்துகின்றது. அவர் பாவில் சந்தமும் இலக்கணமும் இயற்கையாக அமைந்து நம் உள்ளத்தை கனிவிக்கின்றன. ஓசையின்பம் என்று சொல்கையில் "இயற்கையில் ஈசன்" என்ற பாடலில் இரண்டாவது செய்யுளைப் படிக்கையில் வண்டினம் முரல்வதை நாம் செவியாரக் கேட்கின்றோம் என்பது நினைவிற்கு வருகிறது. குழந்தைகளைப்பற்றி என்பதைவிட, குழந்தைகளுக்காகவென்றே, இவர் சில கவிதைகளை இயற்றியுள்ளார். அவைகளில் பல நீதியைப் போதிப்பதையே நோக்கமாகக்கொண்டிருந்தாலும், "பசுவும் கன்றும்", "பொம்மைக் கலியாணம்", "முத்தந்தா", "காலைப் பாட்டு", "கைத்திறன்" என்ற கவிதைகள் கலப்பற்ற குழந்தை இலக்கியம் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது. "பாரதியும் பட்டிக்காட்டானும்", "விண்ணப்பம்" என்ற பாடல்களில் பாரதியின் சாயல் படிந்திருக்கக் காண்கிறோம். அவர் பாடல் தொகுதிகளைப் படிக்கையில் தமிழ் ஆங்கில இலக்கியங்களின் எதிரொலியை ஒரு சிறந்த முறையில் நாம் கேட்கின்றோம்.

இக்கட்டுரை "மலரும் மாலையை" அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு எழுதப்பட்டது. தேவியின் மொழிபெயர்ப்புக்களும், 'மருமக்கள்வழி மான்மியம்" என்ற நூலும் சிறந்த கவிதைகள் என்பதைக்கூறத் தேவையில்லை. ஆனால் "மலரும் மாலையை" மாத்திரம் அவர் வெளியிட்டிருந்தால் கூட அவர் தமிழ் இலக்கியவுலகில் ஒரு சிறந்த இடத்தை வகிப்பார் என்பதற்கு ஐயமில்லை. ஏனெனில் அவர் கவிதைத் தொகுதிகள் அனைத்திலும் ஒரு அசல் உண்மைக்கவிஞர் நம்முடன் பேசுவதை நாம் உணர்கின்றோம். அவருக்கு என்று இருந்த ஒரு தனிப் பண்பையும் காண்கின்றோம்.

டி. கே. துரைசாமி

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY